AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

MISTERUL DIN CARAIBE

Bunului meu prieten, John Cruickshank Rose, cu cele mai frumoase amintiri în urma vizitei mele în Indiile de Vest

CUPRINS:

Capitolul 1. Maiorul Palgrave spune o poveste 8
Capitolul 2. Miss Marple face comparaţii 18
Capitolul 3. Moarte la hotel 27
Capitolul 4. Miss Marple solicită o consultaţie medicală 31
Capitolul 5. Miss Marple ia o decizie 35
Capitolul 6. Dis-de-dimineaţă 41
Capitolul 7. O dimineaţă pe plajă 46
Capitolul 8. O discuţie cu Esther Walters 56
Capitolul 9. Domnişoara Prescott şi alţii 63
Capitolul 10. Se iau măsuri în Jamestown 71
Capitolul 11. Seara la Golden Palm 74
Capitolul 12. Vechile păcate aruncă umbre lungi 82
Capitolul 13. Victoria Johnson iese din scenă 87
Capitolul 14. Investigaţia 91
Capitolul 15. Investigaţia continuă 98
Capitolul 16. Miss Marple cere ajutor 107
Capitolul 17. Domnul Rafiel preia controlul 119
Capitolul 18. Tot felul de bârfe 133
Capitolul 19. La ce este bun un pantof 143
Capitolul 20. Alarmă în miez de noapte 148
Capitolul 21. Părerea lui Jackson despre cosmetice 156
Capitolul 22. Un bărbat în viaţa ei? 163
Capitolul 23. Ultima zi 169
Capitolul 24. Nemesis 175
Capitolul 25. Miss Marple îşi foloseşte imaginaţia 182
Epilog 188

Capitolul 1. Maiorul Palgrave spune o poveste

— De exemplu, povestea asta cu Kenya, zise maiorul Palgrave. O mulţime de tipi sunt trimişi acolo cu forţa, fără să ştie nimic despre acel loc! Iar eu am ajuns să-mi petrec paisprezece ani din viaţă acolo. Cei mai buni ani din viaţă, de fapt…

Bătrâna Miss Marple dădu din cap cu condescendenţă. În timp ce maiorul Palgrave continuă să-i dea detalii, oarecum neinteresante, despre viaţa personală, femeia îşi urmă firul gândurilor. Totul îi suna foarte familiar. Varia doar locaţia. În trecut, era vorba în special de India. Maiori, colonei, generali-locotenent şi toate cuvintele care îi deveniseră în timp atât de cunoscute: Simla, cărăuşi, tigri, Chota Hazri – Tiffin, Khitmagars şi aşa mai departe. În cazul maiorului Palgrave, noţiunile erau puţin mai diferite: safari, Kikury, elefanţi, swahili. Însă tiparul era, în esenţă, acelaşi. Un bărbat trecut de prima tinereţe care avea nevoie de un ascultător pentru a retrăi vremurile când fusese fericit. Zilele în care avea spatele drept, când vederea îi era bună şi auzul, ascuţit. Unii interlocutori fuseseră foşti soldaţi prezentabili, alţii, din păcate, îngrozitor de urâţi. Maiorul Palgrave, cu faţa vânătă şi cu un ochi de sticlă, şi, în ansamblu, cu înfăţişarea unei broaşte umflate, aparţinea celei de-a doua categorii.

Miss Marple îi tratase pe toţi cu aceeaşi blândeţe. Ascultase răbdătoare, prefăcându-se atentă, dând aprobator din cap din când în când, urmându-şi propriul fir al gândurilor şi savurând propriile momente de bucurie, în acest caz, albastrul-închis al Mării Caraibelor.

„Ce drăguţ din partea dragului de Raymond, se gândi ea plină de recunoştinţă, cât de amabil…” Nu-şi putea explica ce anume îl făcea să se zbată atât pentru bătrâna lui mătuşă. Din conştiinţă, probabil, datorită sentimentului de castă pe care îl nutrea? Sau poate chiar îi era simpatică…

Se gândi că, de fapt, chiar o plăcea – întotdeauna o plăcuse – într-un fel oarecum exasperat şi pretenţios! Prin felul în care încerca întotdeauna să o ţină la curent cu ultimele evenimente. Prin felul în care îi trimitea cărţi. Romane moderne. Atât de grele – despre acei oameni atât de puţin simpatici, care făceau lucruri atât de ciudate, încât, aparent, nu le plăceau nici măcar lor. Cuvântul „sex” nu se rostea în tinereţea lui Miss Marple, însă fusese pus în practică de nenumărate ori – cu toate că nu se vorbise prea mult despre asta, oamenii se bucuraseră de el mai mult decât în prezent sau, cel puţin, aşa i se părea ei. Deşi de obicei era etichetat drept Păcat, nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că era preferabil etichetei pe care o primise astăzi – un fel de Datorie.

Privirea îi poposi o clipă pe cartea care îi zăcea în poală, deschisă la pagina douăzeci şi trei (pagină de care nu mai simţea nici un imbold să treacă!)

— Vreţi să spuneţi că n-aţi avut nici o experienţă sexuală până acum? Întrebă tânărul neîncrezător. La vârsta de nouăsprezece ani? Dar trebuie. E de o importanţă vitală.

Fata îşi lăsă capul în piept, iar părul gras şi drept îi căzu peste faţă.

— Ştiu, bâigui ea. Ştiu asta.

Tânărul se uita la ea, la hainele ei, un pulover vechi şi pătat, la picioarele goale, la unghiile murdare, îi simţea mirosul de untură râncedă… Se întreba de ce o găsea înnebunitor de atrăgătoare.

Şi Miss Marple se întreba acelaşi lucru. „Nu mai spune! Să ţi se impună începerea vieţii sexuale la fel cum ţi se recomandă să iei suplimente de fier. Bieţii tineri…” „Draga mea mătuşă Jane, de ce trebuie să-ţi ascunzi capul în nisip asemenea unui struţ simpatic? Continui să fii tributară vieţii tale bucolice. Viaţa adevărată, asta e tot ce contează.”

În acest fel, Raymond – ca şi mătuşa lui, Jane – rămăsese uimit, iar ea se văzuse nevoită să recunoască. Da, din păcate, era puţin de modă veche.

Deşi adevărata viaţă rurală nu avea nimic idilic. Oamenii asemenea lui Raymond erau atât de ignoranţi! Cât timp lucrase într-o parohie, Jane Marple înţelesese suficient de bine ce înseamnă viaţa la ţară. Nu simţea nevoia să vorbească despre lumea de acolo şi cu atât mai puţin să scrie despre ea – însă o cunoştea foarte bine. Mult sex, normal sau mai puţin normal. Viol, incest, perversiuni de toate felurile. (Unele despre care nu păreau să aibă habar nici măcar băieţii şcoliţi la Oxford, care scriau cărţi.)

Miss Marple se reîntoarse la momentul actual şi reluă firul povestirii maiorului Palgrave…

— O experienţă foarte neobişnuită, îl încurajă ea. Foarte interesantă.

— V-aş putea spune şi mai multe. Unele lucruri care, desigur, nu sunt potrivite pentru urechile unei doamne.

Cu naturaleţea provenită din practica îndelungată, Miss Marple îşi dădu acordul clipind galant, iar maiorul Palgrave îşi continuă versiunea eufemistică a unor obiceiuri tribale, în timp ce Miss Marple se gândi din nou la iubitul ei nepot.

Raymond West era un romancier de succes cu un venit important, care făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi ajuta bătrâna mătuşă. Iarna trecută suferise de o pneumonie urâtă, iar doctorii îi recomandaseră o climă mai caldă. În felul lui manierat, Raymond îi sugerase o excursie în Indiile de Vest. Miss Marple se împotrivise din cauza cheltuielilor, a distanţei, a călătoriei dificile, din cauză că trebuia să-şi abandoneze casa din St Mary Mead. Însă Raymond se ocupase de tot. Un prieten care scria o carte avea nevoie de un loc liniştit la ţară.

— O să aibă grijă de casa ta. E un individ foarte pedant. E homosexual, adică…

Apoi Raymond se oprise stânjenit – însă cu siguranţă că până şi bătrâna sa mătuşă Jane auzise de homosexuali. După aceea, el continuase să facă aranjamentele pentru următoarea etapă. În ziua de azi e foarte uşor să călătoreşti. Va merge cu avionul – o altă prietenă, Diana

Horrocks, pleca în Trinidad şi se va asigura că mătuşa Jane va ajunge cu bine acolo, iar la St Honoré va locui la Golden Palm Hotel, care era condus de familia Sanderson. Cel mai drăguţ cuplu de pe lume! Ei se vor îngriji ca mătuşii Jane să nu-i lipsească nimic. O să le scrie imediat.

Din păcate, soţii Sanderson se întorseseră în Anglia, însă cei care le preluaseră afacerea, soţii Kendal, fuseseră foarte amabili şi prietenoşi şi îl asiguraseră pe Raymond că nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa mătuşii sale. Pe insulă se afla un doctor care se putea ocupa de situaţiile de urgenţă şi ei înşişi vor veghea asupra confortului şi sănătăţii ei.

Şi chiar aşa fusese. Doamna Kendal era o blondă ingenuă în jur de douăzeci de ani, care părea tot timpul binedispusă. Ea o întâmpinase cu căldură pe bătrână şi se străduise să o facă să se simtă cât mai confortabil. Soţul ei, Tim Kendal, slab, negricios, de treizeci şi ceva de ani, fusese, la rândul său, întruchiparea amabilităţii.

Aşa că Miss Marple se afla aici, departe de clima aspră din Anglia, având un bungalow drăguţ doar pentru ea, înconjurată de indiene tinere şi prietenoase gata să-i sară în ajutor, cu Tim Kendal care o aştepta în sala de mese şi îi spunea o glumă în timp ce îi recomanda meniul zilei, la o aruncătură de băţ de plajă şi de malul mării, unde putea să stea într-un scaun de nuiele şi să privească turiştii. Erau chiar şi câţiva oaspeţi mai în vârstă care îi ţineau companie. Bătrânul domn Rafiel, doctorul Graham, reverendul Prescot şi sora acestuia, precum şi companionul ei din momentul de faţă, maiorul Palgrave. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori o doamnă în vârstă?

Era regretabil – iar Miss Marple se simţea vinovată până şi să recunoască faţă de ea însăşi – că nu era atât de mulţumită pe cât s-ar fi cuvenit să fie. Clima era caldă, plăcută – şi îi făcea atât de bine la reumatismul ei!

— Un peisaj deosebit, deşi poate puţin cam monoton. Atâţia palmieri! Toate zilele semănau între ele. Nu se

întâmpla nimic. Nu era ca la St Mary Mead, unde în fiecare zi se petrecea undeva ceva. Nepotul său comparase odată viaţa din St Mary Mead cu fundul unui iaz, iar ea replicase indignată că, dacă analizai la microscop o probă de pe fundul unui iaz, ajungeai la concluzia că viaţa era în toi chiar şi acolo. Da, într-adevăr, în St Mary Mead tot timpul se întâmpla câte ceva. În mintea lui Miss Marple se derulau pe rând incidentele: greşeala comisă la prepararea siropului de tuse pentru domnişoara Linnett, comportamentul foarte ciudat al tânărului Polegate – cu ocazia vizitei pe care i-o făcuse mama lui Georgy Wood (dar oare chiar era mama lui?) – adevăratul motiv al certurilor dintre Joe Arden şi soţia lui. Atât de multe probleme care iscau nesfârşite ore de speculaţii! Tare şi-ar fi dorit să fie şi aici ceva care să-i stârnească interesul şi să merite explorat!

Înţelese că maiorul Palgrave abandonase Kenya şi trecuse la graniţa de nord-vest, narând acum peripeţiile sale ca subaltern. Din nefericire, maiorul o întreba acum cu mult entuziasm în voce:

— Spuneţi şi dumneavoastră, nu sunteţi de acord cu mine?

Experienţa o învăţase pe Miss Marple cum să reacţioneze în astfel de situaţii.

— Nu cred că am suficientă experienţă încât să judec astfel de situaţii. Din păcate, am dus o viaţă destul de izolată şi lipsită de pericole.

— Şi nici nu ar fi trebuit ca lucrurile să stea altfel, spuse galant maiorul Palgrave.

— Dumneavoastră, în schimb, aţi dus o viaţă foarte plină, răspunse Miss Marple, hotărâtă să nu-şi trădeze momentele de plăcută neatenţie.

— Nu mă pot plânge, admise maiorul Palgrave cu falsă modestie. Ba din contră. Încântător loc, adăugă el privind apreciativ în jurul său.

— Da, într-adevăr. Dar totuşi, se întâmplă vreodată ceva pe aici? Nu se putu abţine Miss Marple.

Maiorul Palgrave se uită lung la ea.

— O, ba da. O mulţime de scandaluri… Nu? Ei bine, v-aş putea spune…

Însă Miss Marple nu scandaluri dorea. Nu e bine să te amesteci în scandalurile din ziua de azi. Era vorba doar de femei şi bărbaţi care îşi schimbă partenerii şi doresc să atragă atenţia asupra lor, în loc să încerce să fie cât mai discreţi şi să se ruşineze de faptele lor.

— A avut loc chiar şi o crimă acum vreo doi ani. Un bărbat pe nume Harry Western. S-a scris mult despre el în ziare. Probabil că aţi auzit şi dumneavoastră de acest caz.

Miss Marple dădu din cap fără entuziasm. Nu fusese genul ei de crimă. Făcuse vâlvă mare, mai ales pentru că toţi cei implicaţi erau foarte bogaţi.

Fusese destul de evident că Harry Western îl împuşcase pe Contele de Ferrari, amantul soţiei lui, şi la fel de evident că alibiul său atât de bine pus la punct fusese cumpărat cu bani. După toate aparenţele, toţi băuseră peste măsură şi se răspândiseră care-ncotro. Nu erau oameni prea interesanţi, se gândi Miss Marple, deşi, fără îndoială, era foarte spectaculos să-i urmăreşti. Însă, în mod cert, nu erau pe placul ei.

— Şi dacă mă întrebaţi pe mine, aceasta nu a fost singura crimă din perioada respectivă, zise el dând din cap şi făcând cu ochiul. Am avut şi eu suspiciunile mele… Ei bine…

Miss Marple scăpă ghemul de lână, iar maiorul se aplecă şi i-l ridică de pe jos.

— Că veni vorba de crimă, reluă el, am întâlnit la un moment dat un caz foarte interesant. De fapt, nu eu însumi.

Miss Marple zâmbi încurajator.

— Într-o zi, la club, din vorbă în vorbă, unul dintre băieţi a început să spună o poveste. Era de profesie medic. Era vorba de unul dintre cazurile lui. Un tânăr i-a bătut la uşă în toiul nopţii. Soţia lui se sinucisese. Nu aveau telefon, aşa că, după ce a tăiat sfoara cu care se spânzurase soţia sa şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă, s-a urcat în maşină şi a pornit să caute un doctor. Ei bine, nu era moartă, însă nici departe

nu era. Oricum, a supravieţuit. Tânărul părea foarte ataşat de ea. Plângea ca un copil. Remarcase că se purtase mai ciudat în ultimul timp, puseuri de depresie şi chestii de genul ăsta. Ei bine, cam asta a fost. Totul părea în regulă. Dar, de fapt, după vreo lună, soţia acestui individ a luat o supradoză de somnifere şi a murit. Trist caz!

Maiorul Palgrave se opri şi dădu din cap de câteva ori. Din moment ce era evident că mai urmau şi alte detalii, Miss Marple aşteptă continuarea.

— Şi cu asta basta, aţi fi tentată să spuneţi. Nimic ciudat aici. O femeie nevrotică, nimic neobişnuit. Însă cam după un an, acest doctor discuta cu un coleg despre cazurile lor, iar cel de-al doilea i-a povestit despre o soţie care încercase să se înece, soţul o scosese la mal, chemase medicul, o salvaseră, pentru ca după câteva săptămâni să moară asfixiată cu gaz metan. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Acelaşi scenariu. Medicul meu a zis: „Am avut şi eu un caz asemănător. Al meu se numea Jones (sau cum o fi spus că se numea), pacientul tău cum se numea?" „Nu-mi amintesc. Robinson sau ceva de genul ăsta. Dar, în nici un caz, nu Jones." Ei bine, cei doi tipi s-au uitat lung unul la altul şi au conchis că era destul de ciudat. Apoi medicul meu a scos o fotografie pe care a arătat-o celuilalt doctor. „Ăsta e tipul", a zis el. Am trecut a doua zi pe la el să verific nişte detalii şi am observat în faţa casei o specie de hibiscus magnifică, una cum nu mai văzusem niciodată la noi în ţară. Aveam aparatul foto în maşină şi i-am făcut o poză. Chiar când am apăsat pe buton, soţul a ieşit din casă şi l-am prins şi pe el. Nu cred că şi-a dat seama. L-am întrebat despre hibiscus, însă nu ştia cum se numeşte." Al doilea medic s-a uitat la fotografie şi a zis: „Nu e prea bine focalizată… Însă aş putea jura în orice moment, sunt aproape sigur, că este acelaşi bărbat". Nu ştiu dacă au reluat cercetările. Dar dacă au făcut-o, nu au ajuns prea departe. Bănuiesc că domnul Jones sau Robinson şi-a ascuns bine urmele. Însă e

o poveste destul de ciudată, nu credeţi? N-ai crede că se pot întâmpla astfel de lucruri.

— Ba da, aş crede, răspunse placid Miss Marple. De fapt, se întâmplă astfel de lucruri în fiecare zi.

— Ei, nici chiar aşa! E puţin cam exagerat.

— Dacă descoperă cineva că o formulă funcţionează, nu se va opri. O va folosi iar şi iar.

— Cazul cu „miresele moarte în baie”, nu?

— Cam aşa ceva.

— Doctorul mi-a dat fotografia s-o păstrez ca pe o curiozitate. Maiorul Palgrave începu să caute printr-un portofel înţesat cu de toate, şoptindu-şi în barbă: Sunt o mulţime de lucruri aici. Nu ştiu de ce păstrez toate aceste nimicuri…

Miss Marple se gândi că ea ştia de ce. Făceau parte din recuzita lui. Ilustrau repertoriul lui de povestiri. Povestea pe care tocmai o spusese nu fusese la origini aşa – o mare parte din ea fusese cizelată de cât o tot repetase. Maiorul încă mai mormăia:

— Uitasem complet de aceste lucruri. Ce femeie frumoasă, nu te-ai fi aşteptat la aşa ceva… Oare unde… A, asta îmi aduce aminte – ce colţi de fildeş! Trebuie să vă arăt… Se opri puţin, scoase o fotografie, apoi se uită la ea. Vă interesează să vedeţi cum arată un criminal?

Era pe punctul de a i-o oferi, însă încremeni brusc. Semănând mai mult ca niciodată cu o broască umflată, maiorul Palgrave rămase privind fix undeva peste umărul ei drept, de unde se auzea zgomotul unor paşi care se apropiau.

— Ei bine, fir-aş al naibii, adică… Zise el îndesând totul înapoi în portofelul pe care îl vârî la loc în buzunar.

Se înroşi şi mai tare la faţă. Exclamă artificial, cu voce tare:

— Aşa cum vă spuneam, aş vrea să vă arăt acei colţi de elefant – cel mai mare elefant pe care l-am împuşcat vreodată. A, bună! Zise el brusc înviorat. Iată pe cine avem

noi aici! Marele cvartet Fauna şi Flora. Cum v-a mers astăzi?

Paşii care se apropiau se dovediră a fi ai celor patru oaspeţi ai hotelului pe care Miss Marple îi ştia din vedere. Erau două cupluri căsătorite şi, deşi Miss Marple nu le cunoştea încă numele de familie, ştia că matahala de bărbat cu păr ţepos era cunoscut drept „Greg”, iar femeii cu părul blond auriu, soţia lui, i se spunea „Lucky”, iar celălalt cuplu, bărbatul înalt şi brunet şi frumoasa lui soţie, deşi puţin cam trecută, era format din Edward şi Evelyn. Erau botanişti, aflase ea, şi erau, de asemenea, interesaţi de păsări.

— Nu am fost deloc norocoşi, zise Greg. Cel puţin, n-am fost norocoşi să prindem ceea ce căutam.

— Nu ştiu dacă aţi avut ocazia să o cunoaşteţi pe Miss Marple. Domnul colonel Hillingdon şi soţia sa, respectiv Greg şi Lucy Dyson.

Aceştia o salutară respectuos, iar Lucy spuse că moare dacă nu bea un pahar cât mai curând posibil.

Greg îl salută pe Tim Kendal care stătea la o masă din apropiere şi studia împreună cu soţia sa nişte registre contabile.

— Bună, Tim. Merg să aduc ceva de băut? Punci Planters? Întrebă el uitându-se la ceilalţi.

Aceştia dădură afirmativ din cap.

— Şi pentru dumneavoastră la fel, Miss Marple?

Miss Marple mulţumi, însă spuse că ar prefera un pahar de limonadă.

— Atunci limonadă să fie, zise Tim Kendal. Şi cinci punciuri Planters.

— Dumneata nu ne ţii companie, Tim?

— Mi-ar face mare plăcere. Însă trebuie să verific nişte calcule. Nu pot s-o las pe Molly să se ocupe de toate. Apropo, diseară cântă formaţia.

— Grozav! Strigă Lucy. La naiba, se tângui ea. Sunt plină de spini. Au! Edward m-a aruncat intenţionat într-o tufa de trandafiri.

— Sunt absolut minunate acele flori roz! Exclamă Hillingdon.

— Da, şi au spini lungi absolut minunaţi. Eşti o brută sadică, nu-i aşa, Edward?

— Nu ca mine, zise Greg rânjind. Pâinea lui Dumnezeu!

Evelyn Hillingdon se aşează lângă Miss Marple şi începură să discute într-o manieră plăcută şi degajată.

Miss Marple îşi puse în poală lucrul de mână. Încet şi cu oarecare dificultate, din cauza reumatismului de care suferea, întoarse capul şi privi în jur. În apropiere se afla marele bungalow pe care îl ocupa bogatul domn Rafiel. Însă nu părea să fie cineva pe acolo.

Răspunse cum se cuvenea la observaţiile lui Evelyn (într-adevăr, nu se putea opri să nu remarce cât de amabili erau oamenii cu ea!), însă ochii săi scrutau feţele celor doi bărbaţi.

Edward Hillingdon părea un bărbat de treabă. Tăcut, însă cu mult farmec… Iar Greg… Masiv, gălăgios şi jovial. El şi Lucky erau fie canadieni, fie americani. Se mai uită şi la maiorul Palgrave, care făcea încă pe bonomul, deşi forţarea era un pic cam evidentă.

Interesant…

Capitolul 2.

Miss Marple face comparaţii

I

În seara aceea, la hotelul Golden Palm atmosfera se dovedi a fi deosebit de plăcută.

Aşezată la măsuţa ei din colţ, Miss Marple privea în jurul ei cu foarte mult interes. Sala de mese era o cameră încăpătoare, iar aerul cald al Indiilor de Vest intra prin trei părţi. Pe mese erau aşezate veioze micuţe, în culori calde. Majoritatea femeilor purtau rochii de seară, din ţesături de bumbac cu imprimeu, care lăsau să se vadă umerii şi braţele bronzate. Miss Marple însăşi fusese convinsă, în cel mai elegant mod cu putinţă, să accepte un „mic cec”.

„Pentru că, mătuşică Jane, va fi destul de cald acolo şi nu cred că ai în garderobă haine foarte subţiri.”

Jane Marple îi mulţumise şi acceptase cecul. Venea dintr-o epocă în care era perfect normal ca toţi cei vârstnici să accepte ajutorul celor tineri, iar cei de vârsta mijlocie să se ocupe de cei în vârstă. Cu toate acestea, nu putea să îşi cumpere ceva foarte subţire. La vârsta ei, rareori se simţea altfel decât plăcut când era deosebit de cald, iar temperatura de la St Honoré nu era chiar ceea ce se cheamă „climă tropicală”. În această seară purta ceva tipic doamnelor de provincie din Anglia: o rochie de dantelă gri.

De fapt, nu era singura doamnă în vârstă din salon. Erau reprezentate toate categoriile de vârste. Se aflau acolo bătrâni domni înstăriţi împreună cu a treia sau a patra soţie. Erau şi cupluri între două vârste din nordul Angliei. Mai era şi o familie veselă cu copii din Caracas. De altfel, ţările din America Latină aveau mulţi reprezentanţi, şi toţi discutau animat în spaniolă sau portugheză. Mai erau două persoane care proveneau din familii de clerici, unul de profesie doctor, celălalt un judecător pensionar. Era până şi o familie de chinezi. În sala de mese serveau îndeosebi femei, negrese tinere şi înalte, cu o înfăţişare demnă, îmbrăcate în haine albe apretate; însă şeful de sală era un chelner italian cu experienţă, specialistul în vinuri era un francez şi toţi aceştia erau supervizaţi de ochiul atent al lui Tim Kendel, care se oprea ici şi colo să schimbe câte o vorbă de complezenţă cu oamenii de la mese. Soţia sa îl seconda şi nu era cu nimic mai prejos. Era o fată cu înfăţişare plăcută. Avea părul blond natural şi o gură largă şi generoasă, care râdea cu uşurinţă. Se întâmpla rareori ca Molly Kendal să fie prost dispusă. Personalul lucra cu entuziasm, iar ea îşi adapta comportamentul şi manierele în funcţie de oaspeţi. Cu bărbaţii în vârstă râdea şi flirta, iar pe femeile tinere le complimenta pentru hainele pe care le purtau.

— O, ce rochie superbă aveţi în seara aceasta, doamnă Dyson! Vă invidiez atât de tare pentru ea, încât îmi vine să o smulg de pe dumneavoastră.

Însă ea însăşi arăta foarte bine în rochia ei, sau cel puţin aşa considera Miss Marple: o rochie albă, mulată, cu un şal vernil de mătase brodată peste umeri. Lucky pipăi şalul, zicând:

— Are o culoare foarte plăcută. Şi mie mi-ar plăcea să am aşa ceva.

— Puteţi să vă cumpăraţi unul de la magazinele de pe aici, îi zise Molly continuându-şi periplul.

Nu se opri la masa lui Miss Marple. De doamnele în vârstă se ocupa, de obicei, soţul ei. „Drăguţele doamne de vârsta a treia se simt mai bine în compania domnilor”, obişnuia ea să spună.

Tim Kendal veni şi se aplecă peste Miss Marple.

— Nu doriţi să vă aduc nimic? Întrebă el. Pentru că nu trebuie decât să-mi spuneţi şi voi ordona să se gătească special pentru dumneavoastră. Mâncarea de la hotel – şi mai ales felurile semitropicale – nu seamănă deloc cu cea de acasă, nu-i aşa?

Miss Marple zâmbi şi spuse că aceasta era una dintre plăcerile călătoriilor pe alte meleaguri.

— Aşadar, totul este în regulă. Dar totuşi, aş putea să fac ceva…

— Ca de exemplu?

— Ei bine, răspunse Tim Kendal puţin bulversat. Budincă din pâine şi unt? Se hazardă el.

Miss Marple zâmbi şi răspunse că, pentru moment, se descurcă foarte bine şi fără budincă din pâine şi unt. Apoi luă linguriţa şi îşi savură îngheţata de fructul pasiunii.

După aceea formaţia începu să cânte. Formaţiile cu instrumente de percuţie erau atracţia insulei. Adevărul era că Miss Marple se putea lipsi de acest program muzical. Considera că făceau un zgomot îngrozitor, inutil de mare. Însă era evident că toţi erau încântaţi, aşa că, în amintirea

tinereţii, Miss Marple se hotărâse că trebuia să se deprindă să-i placă şi ei. Era aproape imposibil să-i ceară lui Tim Kendal să scoată de undeva acordurile Dunării albastre. (Un vals atât de graţios!) Era ciudat felul în care oamenii dansau în prezent. Aruncându-se în dreapta şi în stânga, părând atât de contorsionaţi. Ei bine, tinerii trebuie să se distreze. Însă realiză ceva: acum că se gândea la acest aspect, îşi dădu seama că de fapt destul de puţini dintre cei de faţă mai erau tineri. Dansul, luminile, acordurile unei formaţii (fie ea şi cu instrumente de percuţie) erau, cu siguranţă, pentru tineret. Dar unde era tineretul? Studia, bănuia ea, la facultăţi sau deja lucra şi beneficia doar de un concediu de două săptămâni pe an. Un loc ca acesta era mult prea departe şi prea scump. Această viaţă veselă şi lipsită de griji era rezervată celor trecuţi de treizeci-patruzeci de ani, precum şi bătrânilor care încercau să ţină pasul cu tinerele lor soţii. Într-un anumit fel, era păcat.

Miss Marple suspină gândindu-se la tineri. Mai era, desigur, şi doamna Kendal. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani şi părea că se simte bine, însă, cu toate acestea, îşi făcea doar meseria.

La masa de alături erau aşezaţi reverendul Prescott şi sora lui. Îi făcură semn lui Miss Marple să vină lângă ei la o cafea, iar aceasta acceptă. Domnişoara Prescott era o femeie uscăţivă, cu înfăţişare severă, iar preotul era un bărbat rotund, rubicond, respirând veselie.

Veni şi cafeaua, iar scaunele fură depărtate puţin de masă. Domnişoara Prescott îşi deschise o geantă de lucru din care scoase nişte şervete de-a dreptul hidoase, pe care le cosea. Îi povesti lui Miss Marple tot ce se întâmplase în acea zi. De dimineaţă făcuseră o vizită la şcoala de fete. După siestă trecuseră printr-o plantaţie de trestie-de-zahăr, în drum spre o pensiune unde luaseră ceaiul cu nişte prieteni de-ai lor care stăteau acolo.

Deoarece reverendul şi domnişoara Prescott se aflau în Golden Palm de mai mult timp decât Miss Marple, erau în

măsură să îi dea informaţii despre oaspeţii hotelului.

Bătrânul acela, domnul Rafiel, de exemplu. Venea în fiecare an. Era putred de bogat. Deţinea un lanţ uriaş de supermarketuri în nordul Angliei. Tânăra care îl însoţea era secretara lui, văduva Esther Waltes. (Era în regulă. Nu era nimic nelalocul lui, ţinând cont că el se apropia de optzeci de ani.) Miss Marple dădu din cap, confirmând că este de acord că relaţia nu era una scandaloasă, iar reverendul remarcă:

— Este o femeie foarte drăguţă. Am înţeles că mama ei este văduvă şi locuieşte în Chichester.

— Domnul Rafiel are şi un valet cu el. Sau mai bine zis, un fel de asistent, maseur sau ceva de genul ăsta. Îl cheamă Jackson. Bietul domn Rafiel e practic paralizat. Ce trist – în ciuda banilor săi.

— Un bărbat generos şi vesel, zise reverendul Prescott.

Oamenii îşi schimbau locurile, unii se depărtau de orchestră, alţii se aşezau mai aproape de ea. Maiorul Palgrave se trase lângă cvartetul Hillingdon-Dyson.

— Acum, că veni vorba de oamenii ăştia, zise domnişoara Prescott coborând vocea inutil de mult, ţinând cont că sunetul orchestrei îi camufla vorbele.

— Da, chiar voiam să vă întreb despre ei.

— Au fost aici şi anul trecut. În fiecare an petrec trei luni în Indiile de Vest, pe diferite insule. Bărbatul înalt şi slab este colonelul Hillingdon, iar femeia brunetă este soţia lui – amândoi sunt botanişti. Ceilalţi doi, domnul şi doamna Gregory Dyson, sunt americani. El scrie despre fluturi, dacă nu mă-nşel. Şi toţi patru sunt pasionaţi de păsări.

— Ce frumos e să ai hobby-uri care să te ţină în aer liber! Zise reverendul Prescott vesel.

— Nu cred că le-ar plăcea să te audă că le numeşti hobby-uri, Jeremy, spuse sora lui. Au articole publicate în National Geographic şi în Royal Horticultural Journal. Îşi iau munca foarte în serios.

Dinspre masa la care se uitau se auzi un hohot de râs. Era suficient de puternic încât să răzbată prin sunetul orchestrei. Gregory Dyson era rezemat pe spătarul scaunului său şi bătea ritmul pe masă, soţia sa îi făcea observaţie, iar maiorul Palgrave îşi dădu pe gât paharul şi părea că aplaudă.

Deocamdată, cu greu puteai să zici că se luau în serios.

— Maiorul Palgrave n-ar trebui să bea atât de mult, remarcă acid domnişoara Prescott. Are probleme cu tensiunea.

Între timp, se înnoi rezerva de punci Planters de la masa de vizavi.

— Ce bine e să ţi se dea informaţii complete despre oameni! Zise Miss Marple. Când i-am întâlnit în această după-amiază, nu eram sigură cine este căsătorit cu cine.

După o scurtă pauză, domnişoara Prescott îşi drese glasul şi rosti:

— Ei bine, în privinţa asta…

— Joan, o admonestă reverendul prompt. Cred că ar fi înţelept să te limitezi la ceea ce ai spus deja.

— Serios, Jeremy, nu aveam de gând să spun nimic. Doar că anul trecut, din anumite motive – chiar n-aş putea spune exact – am crezut că doamna Dyson este doamna Hillingdon, până când ne-a explicat cineva cum stau lucrurile.

— E ciudat ce impresii îşi pot face oamenii, nu-i aşa? Afirmă cu inocenţă Miss Marple.

Ochii ei îi întâlniră pe-ai domnişoarei Prescott preţ de o secundă. Se înţeleseră din priviri.

Un bărbat mai sensibil decât se dovedea reverendul Prescott ar fi simţit că era în plus. Un alt semnal trecu de la o femeie la alta. Mesajul era clar, ca şi cum ar fi fost pus în cuvinte: „Cu altă ocazie…”

— Domnul Dyson îi spune soţiei sale „Lucky”. Aşa o cheamă sau e doar o poreclă? Întrebă Miss Marple.

— Mi-e greu să cred că acesta este numele ei adevărat.

— L-am întrebat odată, zise reverendul. Mi-a zis că-i spune Lucky pentru că îi aduce noroc. Dacă o va pierde, se va duce şi norocul lui. Foarte frumos pus în cuvinte, aş spune.

— Îi place mult să glumească, zise domnişoara Prescott.

Reverendul se uită cu neîncredere la sora lui.

Formaţia se dezlănţui, iar o trupă de dansatori se năpusti pe ringul de dans.

Ca şi ceilalţi oaspeţi ai hotelului, Miss Marple îşi îndreptă scaunul spre ringul de dans ca să poată privi. Lui Miss Marple îi plăcea mai mult dansul decât muzica; îi plăcea mişcarea picioarelor şi unduirea ritmică a corpurilor. Totul arăta, după părerea ei, foarte real. Avea un fel de putere a unui mesaj subliminal.

În această seară, pentru prima dată, începea să se simtă acasă în noul mediu în care se afla… Până acum dusese dorul a ceea ce i se părea atât de comod – să ştie câte ceva despre oamenii cu care se întâlnea, dintre care pe unii îi cunoştea personal. Probabil că îi luaseră ochii hainele vesele, în culori exotice, însă curând, simţea ea, va fi în stare să facă nişte comparaţii interesante.

Molly Kendal, bunăoară, semăna cu fata aceea drăguţă, al cărei nume nu şi-l amintea, şi care lucra pe autobuzele Market Basing. Te ajuta să urci în autobuz şi nu pornea până nu se asigura că te-ai aşezat confortabil pe scaun. Tim Kendal aducea cu şeful de sală de la hotelul Royal George din Medchester. (Suferea de ulcer, îşi aminti ea.) În ceea ce-l priveşte pe maiorul Palgrave, era identic cu generalul Leroy, căpitanul Flemming, amiralul Wicklow şi comandantul Richardson. Continuă cu un personaj mai interesant. Cu Greg, de exemplu? Cu Greg era mai greu, pentru că era american. Avea ceva din Sir George Trollope, probabil, întotdeauna pus pe glume la întâlnirile Apărării Civile – sau poate din domnul Murdoch, măcelarul. Domnul Murdoch avea o reputaţie cam proastă, însă unii oameni susţineau că nu e vorba decât de bârfe şi că domnul Murdoch însuşi încuraja aceste zvonuri. Dar „Lucky”? Ei

bine, în cazul ei era simplu: Marleene de la Three Crowns. Evelyn Hillingdon? Nu putea s-o identifice cu precizie. După înfăţişare, i se potriveau mai multe roluri: cunoştea o mulţime de englezoaice înalte şi slabe. Era Lady Caroline Wolfe, prima soţie a lui Peter Wolfe, cea care se sinucisese? Sau Leslie James, acea femeie tăcută care rar spunea ceea ce simţea şi care îşi vânduse casa şi plecase fără să spună nimănui unde. Colonelul Hillingdon? Nu avea indicii imediate în cazul lui. Trebuia să ajungă să-l cunoască mai bine ca să-şi formeze o impresie. Era genul de bărbat rezervat şi manierat. Despre care nu ştii niciodată la ce se gândeşte. Care te ia uneori prin surprindere. Maiorul Harper, de exemplu, îşi tăiase beregata în cea mai mare tăcere. Nimeni nu ştia de ce. Miss Marple se gândea că ea ştia motivul, însă nu fusese niciodată absolut sigură.

Privirea îi era aţintită asupra mesei domnului Rafiel. Lucrul cel mai important pe care îi ştia despre domnul Rafiel era că e incredibil de bogat, că venea în Indiile de Vest în fiecare an, că suferea de hemipareză şi că arăta ca o pasăre de pradă bătrână şi ridată. Hainele îi fluturau pe trupul fragil. Avea probabil şaptezeci-optzeci de ani sau poate chiar nouăzeci. I se citea răutatea în ochi şi vorbea deseori nepoliticos, însă oamenii nu ripostau, pe de o parte, pentru că era atât de bogat, pe de altă parte, din cauza personalităţii sale covârşitoare care avea efect hipnotic, lăsând oarecum impresia că domnul Rafiel era îndreptăţit să fie nepoliticos, dacă asta îşi dorea.

Alături de el şedea şi secretara lui, doamna Walters. Avea părul galben-pai şi o faţă plăcută. Domnul Rafiel era deseori bădăran cu ea, însă ea nu părea să observe – nu avea o atitudine servilă, mai degrabă nu punea la suflet. Se purta ca o asistentă medicală foarte competentă.

În spatele scaunului domnului Rafiel stătea în picioare un bărbat tânăr şi chipeş, îmbrăcat cu o jachetă albă. Bătrânul se uită spre el, dădu din cap, apoi îi făcu semn cu capul spre un scaun. Tânărul se aşează, după cum fusese îndemnat.

„Bănuiesc că este domnul Jackson, îşi zise Miss Marple. Valetul său.”

Îl studie pe domnul Jackson cu mare atenţie.

II

La bar, Molly Kendal îşi îndreptă spatele şi îşi scoase pantofii cu toc. Tim i se alătură de partea cealaltă a tejghelei. Preţ de o secundă, barul le aparţinu doar lor.

— Eşti obosită, draga mea?

— Doar puţin. Mă cam dor picioarele în seara asta.

— Nu cumva te oboseşti prea tare? Cu toate acestea pe cap? Ştiu cât volum de muncă înseamnă, zise el privind-o cu îngrijorare.

— O, Tim, nu fi ridicol, răspunse ea râzând. Îmi place aici. Este minunat. Visul meu dintotdeauna a devenit realitate.

— Da, ar fi totul foarte bine dacă ai fi doar oaspete, însă dacă trebuie să te ocupi de bunul mers al lucrurilor, asta da muncă!

— Ei bine, nu-ţi pică nimic din cer, nu-i aşa? Rosti Molly Kendal pe un ton împăciuitor.

Tim Kendal se încruntă.

— Crezi că lucrurile evoluează în direcţia bună? Că e o afacere de succes?

— Bineînţeles că este!

— Nu crezi, nu-i aşa, că oamenii spun: „Nu e la fel ca pe vremea când familia Sanderson era proprietara acestui loc”?

— Bineînţeles că vor fi unii care vor gândi aşa, întotdeauna se găsesc şi astfel de oameni. Dar numai cei pe care nu-i duce capul la mai mult. Sunt sigură că suntem mult mai buni în ceea ce facem. Avem mai multă clasă. Le farmeci pe fetele bătrâne şi te pricepi de minune să dai impresia că eşti gata să faci dragoste cu disperatele de patruzeci-cincizeci de ani, iar eu îi complimentez pe bătrânei şi îi fac să se simtă ca nişte câini în călduri sau joc rolul fetiţei pe care cei sentimentali şi-ar fi dorit s-o aibă. O, avem totul pus la punct.

Faţa lui Tim se lumină din nou.

— Atâta timp cât tu crezi că aşa stau lucrurile, totul e bine. Dar eu sunt puţin speriat. Am riscat totul ca să pornim afacerea asta. Am renunţat la slujba mea…

— Şi bine ai făcut, interveni Molly prompt. Te măcina pe dinăuntru.

Tim râse şi îi sărută vârful nasului.

— Îţi garantez eu, situaţia este sub control, repetă ea. De ce trebuie să-ţi faci întotdeauna atâtea gânduri negre?

— Cred că aşa sunt eu. Tot timpul mă gândesc… Dacă nu o să iasă ceva cum trebuie?

— Cum ar fi?

— A, nu ştiu. S-ar putea să se înece cineva.

— În nici un caz. Este una dintre cele mai sigure plaje. Şi, în plus, o au şi pe namila aceea de salvamar suedez.

— Sunt un prost, zise Tim Kendal. Dar tu, ezită el, ai mai avut visele acelea?

— Scoicile erau de vină, conchise Molly râzând.

Capitolul 3.

Moarte la hotel.

Lui Miss Marple i se servi, ca de obicei, micul dejun la pat. Ceai, un ou fiert şi o felie de pawpaw. Fructele de pe insulă, se gândi Miss Marple, o cam dezamăgeau. În fiecare zi pawpaw. Şi-ar fi dorit să mănânce un măr gustos, însă cei de pe insulă nu păreau să fi descoperit merele.

Acum că se afla pe insulă de o săptămână, Miss Marple reuşise să-şi ţină în frâu dorinţa de a întreba cum e vremea. Vremea era întotdeauna la fel – frumoasă. Nici o schimbare notabilă în acest sens.

„Nenumăratele splendori ale vremii într-o zi din Anglia!” îşi spuse ea, întrebându-se dacă era un citat pe care-l reţinuse sau ea însăşi îl inventase.

Se produceau, desigur, uragane sau, cel puţin, aşa i se explicase. Însă uraganele nu intrau în accepţia noţiunii de vreme, după părerea lui Miss Marple. Erau, mai degrabă, semne ale Lucrării Domnului. Se referea la ploaie, scurte

furtuni violente care durează cinci minute şi se opresc apoi brusc. Când toţi şi toate sunt acum ude fleaşcă, pentru ca apoi, peste cinci minute, să se usuce din nou.

Negresa băştinaşă zâmbi şi îi spuse bună dimineaţa, în timp ce-i aşeza tava pe genunchi. Avea dinţii atât de frumoşi şi era numai un zâmbet! Toate aceste fete erau de treabă şi era mare păcat că nu doreau să se căsătorească. Reverendul Prescott era foarte îngrijorat. Prea multe botezuri şi nici o nuntă!

Miss Marple îşi mâncă micul dejun şi se hotărî cum să-şi petreacă ziua. De fapt, nu-i luă prea mult să se decidă. Se va ridica încetişor din pat, pentru că era cald, iar degetele ei nu mai erau agile ca odinioară. Se va odihni vreo zece minute, îşi va lua lucrul de mână, va merge agale spre hotel şi se va hotărî unde să se aşeze. Pe terasa cu privelişte spre mare? Sau se va duce pe plajă şi va privi copiii şi pe cei care înotau? De obicei, opta pentru a doua variantă. După-amiază, după siestă, poate că va merge şi la o plimbare cu maşina. Oricum, nu conta foarte mult. „Astăzi va fi doar o zi ca oricare alta”, îşi spuse ea.

Numai că, desigur, nu era aşa.

Miss Marple îşi puse în aplicare programul conform planului şi se îndrepta încet spre hotel, când se întâlni cu Molly Kendal. Pentru prima dată, tânăra femeie nu zâmbea. Aerul ei îngrijorat era atât de nefiresc, încât Miss Marple o întrebă imediat:

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

Molly clătină din cap. Ezită puţin, apoi zise:

— Ei bine, trebuie să ştiţi, toată lumea trebuie să afle. E vorba de maiorul Palgrave. E mort.

— Mort?

— Da. A murit în timpul nopţii.

— O, Doamne! Îmi pare teribil de rău.

— Da, e îngrozitor să moară cineva aici. E deprimant pentru toată lumea. Bineînţeles, era destul de în vârstă.

— Ieri părea vesel şi sănătos, zise Miss Marple, displăcându-i ideea că moartea unei persoane în vârstă putea părea perfect normală. Nu arăta bolnav, adăugă ea.

— Avea probleme cu tensiunea, afirmă Molly.

— Da, dar cu siguranţă că poţi lua ceva pentru asta, anumite pastile. Ştiinţa face minuni astăzi.

— Da, dar probabil că a uitat să-şi ia pastilele sau a luat o doză prea mare. Ca insulina, ştiţi dumneavoastră.

Miss Marple nu credea că diabeticii şi hipertensivii erau unul şi acelaşi lucru. Aşa că întrebă:

— Doctorul ce zice?

— O, l-a văzut doctorul Graham, care de fapt este la pensie acum şi care stă la hotelul nostru, iar oficialităţile de pe insulă au venit să elibereze un certificat de deces, însă totul era foarte clar. Asemenea lucruri sunt destul de frecvente în cazul hipertensivilor, mai ales al celor care fac abuz de alcool, iar maiorul Palgrave a fost foarte imprudent în sensul acesta. Aseară, de exemplu, a cam exagerat.

— Da, am remarcat şi eu, zise Miss Marple.

— Probabil că a uitat să-şi ia pastilele. E mare păcat că s-a dus bătrânul ăsta, dar nimeni nu e veşnic, nu-i aşa? Însă e teribil de îngrijorător, adică pentru mine şi pentru Tim. Oamenii ar putea să răspândească zvonuri că de la mâncare i s-a tras.

— Dar cu siguranţă că simptomele morţii prin otrăvire sunt diferite de cele ale morţii cauzate de hipertensiune.

— Da. Însă oamenii au tendinţa de a face tot felul de afirmaţii. Iar dacă oamenii decid că mâncarea a fost de vină, pleacă sau le povestesc şi prietenilor lor despre asta…

— Nu cred că trebuie să vă faceţi probleme, zise Miss Marple amabil. Aşa cum ai spus şi dumneata, un bărbat în vârstă ca maiorul Palgrave – cred că avea peste şaptezeci de ani – poate muri oricând. Majoritatea oamenilor vor considera că nu este nimic ieşit din comun; trist, dar nimic neobişnuit.

— Ce păcat că moartea lui a survenit aşa de brusc! Suspină Molly neconsolată.

„Da, s-a produs brusc”, îşi spuse Miss Marple, în timp ce îşi continua drumul spre hotel. Nu mai târziu de aseară râdea şi făcea glume cu familiile Hillingdon şi Dyson. Hillingdonii şi Dysonii… Miss Marple încetini pasul. În cele din urmă se opri brusc. În loc să meargă pe plajă, se hotărî să rămână într-un colţ retras al terasei. Îşi scoase lucrul de mână, iar andrelele începură să se mişte rapid, încercând parcă să ţină pasul cu gândurile ei. Nu-i plăcea povestea asta… Nu, nu-i plăcea deloc. Se întâmplase prea brusc.

Refăcu în minte şirul evenimentelor din ziua precedentă.

Maiorul Palgrave şi poveştile lui…

Nimic neobişnuit, care să-ţi solicite prea tare atenţia… Deşi poate ar fi trebuit să fi ascultat cu mai mare luare-aminte.

Kenya, vorbise mai întâi despre Kenya, apoi despre India, despre frontiera de nord-vest, apoi, dintr-un anumit motiv, sfârşiseră prin a vorbi despre o crimă. Şi nici măcar atunci nu ascultase cu atenţie.

Un caz cunoscut, care avusese loc aici şi despre care se scrisese şi în ziare. Apoi, când îi ridicase ghemul de pe jos, începuse să vorbească despre o fotografie. „O fotografie a unui criminal”, acestea fuseseră cuvintele lui. Miss Marple închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte despre ce era vorba.

Fusese o poveste cam neclară, pe care maiorul Palgrave o auzise la clubul lui sau al altcuiva, de la un doctor, care o auzise de la alt doctor, iar un doctor fotografiase pe cineva care ieşea pe uşa casei lui, iar acel cineva era un criminal… Da, asta era… Toate detaliile îi reveneau acum în minte.

Şi se oferise să-i arate şi ei fotografia. Îşi scosese portofelul şi începuse să caute prin el cu grijă.

Apoi, când încă mai vorbea, ridicase privirea – se uitase înainte – nu la ea, ci la ceva peste umărul ei drept, mai precis. Şi se oprise din vorbit, se înroşise la faţă şi se

apucase apoi să îndese totul la loc în portofel, cu mâinile tremurând; apoi începuse să vorbească tare, cu voce uşor nenaturală, despre colţii de elefanţi.

Aproape imediat, familiile Hillingdon şi Dyson li se alăturaseră…

Abia după aceea Miss Marple întorsese capul şi se uitase peste umărul ei drept… Dar nu era nimeni sau nimic de văzut. La stânga ei, puţin mai departe, înspre hotel, îi zărise pe Tim Kendal şi pe soţia acestuia; iar dincolo de ei, o familie din Venezuela. Însă maiorul Palgrave nu se uitase în acea direcţie…

Miss Marple medită până la ora prânzului. După prânz nu mai ieşi la plimbare. Trimise, în schimb, un mesaj prin care anunţa că nu se simţea prea bine şi îl ruga pe doctorul Graham să aibă amabilitatea să vină să o vadă.

Capitolul 4.

Miss Marple solicită o consultaţie medicală

Doctorul Graham era un bătrânel amabil, în vârstă de şaizeci şi cinci de ani. Practicase medicina în Indiile de Vest timp de mulţi ani, însă acum era la pensie, iar majoritatea pacienţilor fuseseră preluaţi de alţi parteneri din Indiile de Vest. O salută respectuos pe Miss Marple şi o întrebă ce probleme avea. Din fericire, la vârsta lui Miss Marple se găsea întotdeauna o problemă de sănătate care putea fi adusă în discuţie, cu o uşoară exagerare din partea pacientului. Femeia ezita între umăr şi picior, însă, în final, se hotărî să vorbească despre genunchi. Durerea de genunchi, aşa cum ar fi spus Miss Marple, era întotdeauna prezentă.

Doctorul Graham se dovedi a fi deosebit de amabil, şi se abţinu să-i amintească faptul că, la vârsta ei, aşa ceva nu era nimic ieşit din comun. Prin urmare, îi prescrise medicaţia tipică pentru astfel de situaţii. Pentru că ştia din experienţă că mulţi oameni în vârstă se pot simţi singuri când vin pentru prima dată la St Honoré, mai rămase un timp ca să mai discute puţin cu ea.

„E un om foarte drăguţ şi îmi pare foarte rău că va trebui să-l mint. Însă nu prea văd ce altceva aş putea face”, îşi zise Miss Marple.

Miss Marple fusese crescută în respectul pentru adevăr şi era din fire o femeie care nu minţea niciodată. Însă în anumite ocazii, când considera că este datoria ei s-o facă, putea să spună cele mai gogonate minciuni, dând impresia că rosteşte adevărul gol-goluţ.

Îşi drese glasul, tuşi puţin, apoi spuse cu voce subţire, uşor afectată:

— Ar mai fi ceva ce aş dori să vă întreb, doctore Graham. Nu-mi face plăcere să aduc vorba de asta, însă nu ştiu cum altfel aş putea proceda, deşi, desigur, nu e ceva de importanţă vitală. Însă, vedeţi dumneavoastră, pentru mine este important. Şi sper că mă veţi înţelege şi nu vi se va părea obositor sau ofensator ceea ce vă cer.

La o asemenea introducere, doctorul Graham nu putu decât să răspundă politicos:

— Vă nelinişteşte ceva? Permiteţi-mi să vă ajut.

— Are legătură cu maiorul Palgrave. Îmi pare foarte rău de moartea lui. Am rămas şocată când am aflat de dimineaţă.

— Da, zise doctorul Graham, s-a întâmplat totul foarte brusc, din păcate. Părea atât de vesel aseară!

Doctorul Graham era amabil, însă convenţional. Pentru el, în mod evident, moartea maiorului Palgrave nu era nimic neobişnuit. Miss Marple se întrebă dacă nu cumva exagerează ea. Oare nu cumva avea obiceiul de a fi prea suspicioasă? Probabil că nu trebuia să se mai bazeze pe judecata ei. De fapt, nu era vorba de judecată, ci mai curând de intuiţie. Oricum, răul fusese deja comis. Nu mai avea altceva de făcut decât să meargă înainte.

— Ieri după-amiază stăteam de vorbă, zise ea. Îmi povestea despre viaţa sa atât de plină şi interesantă. A călătorit prin multe locuri ciudate…

— Da, într-adevăr, confirmă doctorul Graham, pe care maiorul Palgrave îl plictisise de nenumărate ori cu poveştile sale.

— Apoi mi-a povestit despre familia sa, despre tinereţea lui, mai degrabă, apoi i-am povestit şi eu despre nepoţii şi nepoatele mele, iar el a ascultat cu luare-aminte. Şi i-am arătat o fotografie cu unul dintre nepoţii mei, pe care o aveam la mine. Un băiat de zahăr, ei bine, nu chiar băiat, însă pentru mine va rămâne întotdeauna un băiat, înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine, zise doctorul Graham, întrebându-se cât va mai dura până când bătrâna va ajunge la subiect.

— I-am dat-o şi lui şi, în timp ce o privea cu atenţie, au apărut pe neaşteptate oamenii aceia, foarte drăguţi, de altfel, cei care colecţionează flori şi fluturi, colonelul Hillingdon şi soţia sa, dacă nu mă înşel…

— A, da, familiile Hillingdon şi Dyson.

— Da, exact. Au apărut pe neaşteptate, râzând şi vorbind. Au luat şi ei loc la masa noastră, au comandat ceva de băut şi am început să vorbim. A fost foarte plăcut. Însă, neintenţionat, maiorul Palgrave a pus probabil fotografia mea la el în portofel, apoi l-a băgat în buzunar. Atunci nu mi-am dat seama, însă după aceea mi-am spus: „Trebuie să-mi amintesc să-l rog pe maior să-mi înapoieze fotografia lui Denzil”. Chiar mi-am adus aminte de asta seara trecută, în timp ce orchestra cânta şi lumea dansa, însă n-am vrut să-l deranjez chiar atunci, pentru că am văzut că se simţea atât de bine, aşa că mi-am zis din nou: „O să-mi amintesc de dimineaţă”. Numai că în această dimineaţă… Miss Marple se opri, cu răsuflarea tăiată.

— Da, da, făcu doctorul Graham, înţeleg foarte bine. Iar dumneavoastră, bineînţeles, vreţi fotografia înapoi, nu-i aşa?

Miss Marple dădu din cap cu entuziasm.

— Da, aşa este. Este singura fotografie pe care o deţin şi nu am negativul. Şi chiar nu vreau să pierd acea fotografie,

pentru că bietul Denzil, care a fost nepotul meu preferat, a murit acum vreo cinci-şase ani. Aceasta e singura fotografie care mi-a rămas de la el. Mă întrebam dacă e prea mare deranjul pentru dumneavoastră dacă v-aş ruga să mergeţi dumneavoastră să o luaţi. Vedeţi, nu ştiu la cine altcineva să apelez. Nu ştiu cine se va ocupa de lucrurile lui. E o situaţie atât de dificilă! O să mă considere toţi o pacoste! Vedeţi dumneavoastră, nu înţeleg astfel de lucruri. Nimeni n-ar putea înţelege ce valoare are acea fotografie pentru mine.

— Desigur, desigur, rosti doctorul Graham. Înţeleg foarte bine. Sunteţi îndreptăţită să vă simţiţi astfel. De fapt, în curând mă întâlnesc cu autorităţile locale – înmormântarea va fi mâine – din partea administraţiei va veni cineva să se uite peste actele şi bunurile lui, apoi va lua legătura cu cea mai apropiată rudă a sa – şi toate procedurile care se fac în aceste situaţii. Aţi putea descrie fotografia?

— E făcută în faţa casei, zise Miss Marple. Şi cineva, Denzil adică, ieşea pe uşă. A fost făcută de un alt nepot al meu, care este pasionat de flori şi dorea să fotografieze un hibiscus, cred, sau una dintre speciile acelea de trandafiri. Întâmplător, Denzil ieşea tocmai atunci din casă, pe uşa din faţă. Nu e cea mai bună fotografie a lui, e puţin neclară. Însă mie îmi place şi nu mă despart niciodată de ea.

— Ei bine, zise doctorul Graham, mi-e mai mult decât clar. Cred că vom recupera fotografia dumneavoastră fără nici o problemă, Miss Marple.

Apoi se ridică de pe scaun. Femeia îi zâmbi.

— Sunteţi foarte amabil, domnule doctor. Chiar foarte amabil. Înţelegeţi prin ce trec, nu-i aşa?

— Bineînţeles că înţeleg, zise doctorul Graham, scuturându-i mâna cu căldură. Să nu vă îngrijoraţi. Faceţi exerciţii cu genunchiul în fiecare zi, însă fără să exageraţi. O să vă trimit eu medicamentele. Luaţi câte o pastilă, de trei ori pe zi.

Capitolul 5.

Miss Marple ia o decizie.

A doua zi, serviciul de pompe funebre se ocupă de corpul răposatului maior Palgrave. Miss Marple participă la înmormântare în compania domnişoarei Prescott, iar reverendul ţinu slujba. După aceea, viaţa îşi urmă cursul obişnuit.

Moartea maiorului Palgrave era deja doar un incident, un incident nefericit, e drept, însă unul care se uită curând. Aici viaţa însemna soare, mare şi activitate socială. Un vizitator nemilos întrerupsese aceste îndeletniciri, aruncând pentru moment o umbră peste toate, însă umbra dispăruse deja. La urma urmei, nimeni nu îl cunoştea prea bine pe decedat. Fusese un bătrânel cam vorbăreţ şi plicticos, care îţi povestea tot felul de amintiri pe care nu ţineai neapărat să le auzi. Nu puteai să-l legi de nici o parte a lumii. Soţia lui murise cu mult timp în urmă. Avusese o viaţă singuratică şi o moarte la fel de singuratică. Însă trăise în mijlocul oamenilor şi, din acest motiv, singurătatea nu fusese tocmai neplăcută. Poate că maiorul Palgrave fusese un om singuratic, însă la fel de bine puteai spune că fusese şi foarte vesel. Se distra în felul lui. Iar acum era mort şi îngropat şi nimănui nu-i părea prea rău de el, iar peste o săptămână nimeni nu-şi va mai aminti de el şi nu-şi va pierde timpul gândindu-se la el.

Singura persoană care probabil îi va simţi lipsa va fi Miss Marple. Nu neapărat din afecţiune faţă de el, ci pentru că înţelegea stilul de viaţă pe care-l dusese maiorul Palgrave. „Pe măsură ce îmbătrânim, cugeta ea, începem să devenim ascultători din ce în ce mai buni”; poate că nu ascultători foarte interesaţi, însă între ea şi maiorul Palgrave avusese loc acel schimb de informaţii care îi leagă pe oamenii în vârstă. Petrecuseră timp preţios împreună. Nu suferea după maiorul Palgrave în adevăratul sens al cuvântului, mai degrabă îi simţea lipsa. În după-amiaza înmormântării, în timp ce tricota aşezată în locul ei preferat, doctorul Graham i se alătură. Puse lucrul de mână deoparte şi îl salută. El îi spuse direct, pe un ton vinovat:

— Mi-e teamă că nu am veşti îmbucurătoare, Miss Marple.

— Chiar aşa? Referitor la…

— Da. N-am găsit preţioasa dumneavoastră fotografie. Mă tem că o să fiţi foarte dezamăgită din această cauză.

— Da, aşa este. Dar, desigur, nu contează cu adevărat. Era mai mult un sentimentalism. Realizez asta acum. Nu se afla în portofelul maiorului Palgrave?

— Nu. Şi nicăieri altundeva printre lucrurile lui. Avea câteva scrisori, câteva articole decupate din ziare şi diverse alte nimicuri, însă nici urmă de fotografia de care aţi pomenit dumneavoastră.

— Vai de mine, zise Miss Marple. Ei bine, nu se mai poate face nimic… Mulţumesc foarte mult, doctore Graham, pentru deranj.

— O, n-a fost nici un deranj. Însă ştiu din proprie experienţă ce valoare sentimentală pot avea diverse lucruri de familie, mai ales când începi să îmbătrâneşti.

„Bătrâna chiar reacţiona bine, se gândea el. Probabil că maiorul Palgrave dăduse întâmplător peste fotografia din portofel şi nici măcar nu-şi dăduse seama cum de ajunsese la el, o rupsese şi o aruncase ca pe un lucru fără importanţă. Însă, desigur, fusese de o mare importanţă pentru această bătrânică. Cu toate acestea, reacţionase foarte bine, oarecum filosofic.”

În forul ei interior totuşi, Miss Marple nu era nici pe departe veselă sau înclinată spre filosofie. Simţea nevoia să se gândească pe îndelete la cele aflate, însă, în acelaşi timp, dorea să profite din plin de oportunităţile pe care i le oferea prezentul.

Miss Marple începu să converseze cu doctorul Graham cu mare entuziasm, fără să facă efortul să şi-l ascundă. Gândindu-se că limbuţia ei se datora vârstei şi singurătăţii, acest bărbat amabil se strădui s-o consoleze pentru pierderea fotografiei, discutând lejer despre viaţa din St Honoré şi despre diferitele locuri pe care Miss Marple ar

trebui să le viziteze. Pe nesimţite, conversaţia se întoarse la moartea maiorului Palgrave.

— Pare atât de trist, zise Miss Marple, să mori atât de departe de casă. Deşi, din ce mi-a spus el însuşi, am înţeles că nu avea rude apropiate. Se pare că locuia singur la Londra.

— Călătorea foarte mult, cred, spuse doctorul Graham. Inclusiv iarna. Nu îi plăceau iernile noastre. Nu-l pot condamna pentru asta!

— Nu, într-adevăr, fu de acord Miss Marple. Şi cu siguranţă că suferea de plămâni sau de ceva care îl îndreptăţea să evite iernile londoneze.

— A, nu, nu cred.

— Parcă era hipertensiv. E aşa de trist! Se pare că din ce în ce mai mulţi suferă de această boală.

— V-a povestit despre asta, nu-i aşa?

— O, nu. Nu mi-a spus nimic de asta. Altcineva mi-a spus.

— A, da?

— Bănuiesc, continuă Miss Marple, că poţi muri uşor din asta.

— Nu neapărat, zise doctorul Graham. În zilele noastre, există metode prin care se poate ţine sub control această problemă.

— Moartea lui a survenit foarte brusc, însă presupun că pe dumneavoastră nu v-a luat prin surprindere.

— Ei bine, n-am fost prea surprins de moartea unui om de vârsta lui. Dar, cu siguranţă, nu mă aşteptam la asta. Sincer să fiu, întotdeauna mi s-a părut a fi în formă, însă nu l-am consultat niciodată. Nu i-am luat niciodată tensiunea sau ceva de genul ăsta.

— Se poate şti, adică un doctor poate şti dacă cineva e hipertensiv doar uitându-se la pacient? Întrebă Miss Marple cu inocenţă în glas.

— Nu doar dacă te uiţi la cineva, e nevoie şi de nişte analize.

— A, înţeleg. Acel lucru îngrozitor care se pune în jurul braţului şi se umflă? Îl urăsc. Însă doctorul meu mi-a spus că am tensiunea foarte bună pentru vârsta mea.

— Ei bine, e o veste bună, zise doctorul Graham.

— Desigur, maiorului îi cam plăcea punciul Planters, constată Miss Marple gânditoare.

— Da, alcoolul nu e cel mai bun lucru pentru un hipertensiv.

— Se iau pastile pentru asta – sau cel puţin aşa am înţeles.

— Da, sunt câteva tipuri pe piaţă. În camera lui era un flacon de Serenite.

— Câte progrese a făcut ştiinţa în zilele noastre! Exclamă Miss Marple. Doctorii pot să facă atâtea lucruri, nu-i aşa?

— Cu toţii avem un concurent puternic, replică doctorul Graham. Natura, ştiţi bine. Şi, din când în când, mai intră în competiţie şi câte un leac din bătrâni.

— Cum ar fi, de exemplu, să pui pânză de păianjen pe o tăietură? Zise Miss Marple. Obişnuiam să facem asta când eram copii.

— Foarte înţelept, replică doctorul Graham.

— Sau seminţe de în pe piept şi masaj cu ulei camforat pentru o tuse urâtă.

— Văd că le ştiţi pe toate! Rosti doctorul Graham râzând. Ce vă mai face genunchiul? Întrebă el ridicându-se. Nu v-a deranjat prea mult?

— Nu, pare mult, mult mai bine.

— Ei bine, nu vom putea spune dacă e de la pastile sau de la leacurile din bătrâni. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

— Dar aţi fost atât de drăguţ cu mine! Mă simt jenată că am abuzat de timpul dumneavoastră. Aţi spus că nu era nici o fotografie în portofelul maiorului Palgrave?

— Ba da, era una cu maiorul însuşi călare pe un ponei şi încă una cu un tigru mort. Stătea cu piciorul sprijinit de el. Poze de genul pe care ţi le faci în tinereţe. Însă m-am uitat

cu atenţie, vă garantez că nu era nici o poză ca aceea pe care mi-aţi descris-o.

— O, sunt sigură că aţi căutat-o cu atenţie – nu asta am vrut să spun – eram doar curioasă. Cu toţii avem tendinţa să păstrăm astfel de nimicuri.

— Comori din trecut, zise doctorul zâmbind.

Apoi îşi luă rămas-bun şi plecă.

Miss Marple rămase privind gânditoare la palmieri şi la mare. Nu-şi reluă lucrul de mână decât după minute bune.

Acum avea un fapt. Trebuia să se gândească la acel fapt şi la semnificaţia lui. Fotografia pe care o scosese maiorul Palgrave din portofel şi pe are o pusese la loc atât de repede nu mai exista acum. Nu era un lucru pe care maiorul Palgrave l-ar arunca. O pusese înapoi în portofel şi ar fi trebuit să fie acolo şi după moartea sa. Poate că banii se pot fura, însă nimeni n-ar fura o fotografie. În afara cazului în care avea un anumit motiv s-o facă.

Pe chipul lui Miss Marple se aşternu o expresie gravă. Trebuia să ia o decizie. Avea sau nu de gând să-l lase pe maiorul Palgrave să se odihnească în mormânt? Oare nu era mai bine să facă pur şi simplu aşa? Cită în gând: „E-n groapă Duncan. După-al vieţii zbucium, el doarme adânc”.1 Nimic nu-i mai putea face rău maiorului Palgrave. Plecase într-un loc unde nimic nu-l mai putea atinge. Era oare doar o coincidenţă faptul că murise în acea noapte? Sau nu era vorba de nici o coincidenţă? Doctorii acceptă moartea persoanelor în vârstă cu prea mare uşurinţă. Mai ales în cazul în care găsesc în camera lor un flacon de pastile pentru hipertensiune care trebuie luate în fiecare zi, toată viaţa. Însă cineva furase fotografia din portofelul maiorului şi tot acel cineva ar fi putut să pună flaconul cu medicamente în camera lui. În ceea ce o privea, nu îşi amintea să-l fi văzut luând vreodată medicamente; nu-i spusese niciodată că avea probleme cu tensiunea. Singura remarcă legată de sănătatea lui fusese: „Nu mai sunt la fel de tânăr”. Se mai sufocase uneori, era puţin astmatic, însă

nimic mai mult. Însă cineva spusese că era hipertensiv – Molly oare? Domnişoara Prescott? Nu-şi mai amintea.

Miss Marple oftă, apoi se mustră în gând: „Acum şi tu, Jane, ce vrei să sugerezi sau la ce te gândeşti? Oare inventezi totul? Ce ai de gând să întreprinzi?”

Trecu din nou totul în revistă, pas cu pas, conversaţia pe care o avusese cu maiorul pe tema crimelor şi a criminalilor.

„Vai de mine, îşi zise Miss Marple, chiar dacă – într-adevăr nu văd ce aş putea face în acest sens…”

Însă îi era foarte limpede ce intenţiona să facă.

Capitolul 6.

Dis-de-dimineaţă.

I

Miss Marple se trezi devreme. Ca majoritatea oamenilor în vârstă, avea somnul uşor şi perioade de veghe când îşi planifica o acţiune sau acţiuni pe care dorea să le ducă la bun sfârşit în următoarele zile. De obicei, desigur, erau chestiuni personale sau legate de gospodărie, care nu interesau pe nimeni altcineva în afară de ea. Însă în această dimineaţă stătea trează în pat şi se gândea la crimă şi la ce s-ar putea face dacă suspiciunile ei s-ar dovedi adevărate. N-avea să fie greu deloc. Avea doar o singură armă, iar aceasta era conversaţia.

Doamnele în vârstă puteau pălăvrăgi pe cele mai diverse teme. Asta-i cam plictisea pe oameni, însă nimeni nu le suspecta că ar avea un motiv ascuns. Nu era cazul să pună întrebări directe. (Într-adevăr, ar fi fost dificil să găsească acele întrebări directe!) Trebuiau să fie întrebări care să o ajute să adune mai multe informaţii despre anumite persoane. Trecu din nou în revistă lista cu aceste persoane.

Putea afla, probabil, mai multe despre maiorul Palgrave, dar chiar avea s-o ajute la ceva? Se îndoia de asta. Dacă maiorul fusese ucis, acest lucru se întâmplase nu pentru secretele din viaţa lui, pentru ca să-i poată cineva moşteni averea sau pentru a se răzbuna pe el. De fapt, deşi el era victima, avea de-a face cu una dintre acele situaţii rare

când aflarea amănuntelor despre victimă nu duce neapărat la descoperirea criminalului. Problema era – şi singura problemă, de altfel, după părerea ei – că maiorul Palgrave vorbea prea mult!

Aflase multe lucruri interesante de la doctorul Graham. Maiorul avea în portofel mai multe fotografii, una cu un ponei, alta cu un tigru ucis şi alte câteva pe aceeaşi idee. Oare de ce le avea la el? În mod cert, se gândi Miss Marple care avea o lungă experienţă cu amirali bătrâni, generali de brigadă şi simpli maiori, pentru că îi plăcea să spună oamenilor poveşti despre ele. Începând cu: „Să vedeţi ce lucru ciudat mi s-a întâmplat când eram la vânătoare de tigri în India…” Sau o amintire cu el şi cu un ponei. Aşadar, acea poveste despre un posibil criminal era urmată, la momentul potrivit, de scoaterea fotografiei din portofel. Şi conversaţia lor se derulase după acest model. Când venise vorba despre crimă, pentru a face povestea şi mai interesantă, fără îndoială că făcuse ceea ce făcea întotdeauna – scosese fotografia şi spusese ceva de genul: „Nu v-aţi fi imaginat că acest tip e un criminal, nu-i aşa?”

Problema era că acesta era unul dintre obiceiurile lui. Povestea cu criminalul făcea parte din repertoriul lui. Dacă aducea cineva vorba de vreo crimă, sărea şi maiorul cu povestea sa. În acest caz, reflectă Miss Marple, poate că deja îşi spusese povestea şi altcuiva. Sau poate mai multor oameni – şi, în acest caz, poate reuşea să obţină mai multe detalii, cum arăta persoana din fotografie, de exemplu.

Dădu mulţumită din cap. De aici trebuia să înceapă.

Şi, desigur, mai erau şi oamenii pe care îi numea în minte „Cei patru suspecţi”. Deşi, dacă maiorul Palgrave vorbise despre un bărbat – existau doar doi suspecţi. Colonelul Hillingdon sau domnul Dyson nu aveau figuri de criminali, însă de foarte puţine ori criminalii arată a criminali. Oare era vorba de altcineva? Nu mai zărise pe nimeni când întorsese capul să se uite şi ea. Mai erau, desigur, şi bungalow-urile. Bungalow-ul domnului Rafiel. Să fi ieşit

oare cineva din bungalow şi apoi să fi intrat înapoi, înainte ca ea să întoarcă privirea? În acest caz, nu putea fi vorba decât de valetul-asistent. Oare cum îl chema? A, da, Jackson. Să fi fost Jackson cel care ieşise pe uşă? În aceeaşi ipostază ca aceea surprinsă în fotografie. Un bărbat care tocmai ieşea pe uşă. Probabil că îl izbise asemănarea. Până în acel moment, maiorul Palgrave nu se uitase cu atenţie la Arthur Jackson, valetul-asistent. Ochiul său de om curios şi băgăcios era în esenţă un ochi de snob – Arthur nu era un pukka sahib2 – iar maiorul Palgrave nu se obosise să îi acorde atenţie cu adevărat.

Până când, desigur, cu fotografia în mână, privise undeva peste umărul drept al lui Miss Marple şi văzuse un bărbat ieşind din casă…?

Miss Marple se răsuci pe pernă – în programul de mâine, sau mai bine în cel de astăzi – şi îşi propuse: continuarea investigaţiilor în legătură cu familiile Hillingdon şi Dyson, precum şi cu Arthur Jackson, valetul-asistent.

II

Şi doctorul Graham se trezi devreme. De obicei se întorcea pe partea cealaltă şi se culca la loc. Dar astăzi era neliniştit, iar somnul întârzia să apară. Această nelinişte care îl împiedica să adoarmă era un lucru cu care nu se mai confruntase de mult. Ce anume îl neliniştea? Într-adevăr, nu putea să-şi dea seama. Stătea întins în pat şi medita la asta. Era ceva legat de… Ceva legat de… Da, de maiorul Palgrave. De moartea maiorului Palgrave? Nu înţelegea totuşi ce anume îl neliniştea în această privinţă. Era oare ceva ce spusese bătrânica aceea vorbăreaţă? Avusese ghinion cu fotografia ei. Dar ea reacţionase foarte bine. Însă ce o fi spus, ce cuvânt aruncat de ea la întâmplare i-ar fi putut provoca acest ciudat sentiment de nelinişte? La urma urmei, nu era nimic ciudat în legătură cu moartea maiorului Palgrave. Absolut nimic. Cel puţin, el bănuia că nu era nimic ciudat.

Era totul foarte clar în tabloul clinic al maiorului – reluă în minte datele pe care le obţinuse atunci când îl examinase. Dar oare chiar ştia care era starea sănătăţii maiorului Palgrave? Toată lumea zicea că era hipertensiv. Însă el însuşi nu vorbise niciodată cu maiorul Palgrave despre asta. De fapt, nu vorbise niciodată prea mult cu maiorul. Palgrave era un bătrân plicticos, iar el se ferea de bătrânii plicticoşi. De unde Dumnezeu îi venise ideea asta că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu moartea acestuia? Oare din cauza bătrânei doamne? Dar, la urma urmei, nu spusese nimic. Oricum, nu era treaba lui. Autorităţile locale erau mulţumite. Găsiseră în camera decedatului un flacon de Serenite, iar bătrânul se pare că se plânsese tuturor de problemele sale cu tensiunea.

Doctorul Graham se răsuci pe partea cealaltă şi nu după mult timp adormi la loc.

III

În apropiere de hotel, într-una din barăcile modeste de lângă pârâu, Victoria Johnson se răsuci în pat şi se ridică în capul oaselor. Fata din St Honoré era o făptură impresionantă, cu un bust ca de marmură neagră, care ar fi fost pe gustul oricărui sculptor. Îşi trecu degetele prin părul des, negru şi cârlionţat, apoi îşi împunse partenerul cu piciorul în coaste.

— Hei, omule! Trezeşte-te!

Bărbatul mormăi în somn şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Ce vrei, nu e încă dimineaţă.

— Trezeşte-te, omule. Vreau să vorbesc cu tine.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, se întinse şi căscă, arătându-şi dinţii frumoşi.

— Ce te nelinişteşte, femeie?

— Maiorul ăla care a murit. E ceva care nu-mi place. Simt că e în neregulă ceva.

— A, de ce-ţi faci griji în legătură cu el? Era bătrân. A murit de bătrâneţe.

— Ascultă-mă, omule! E vorba de pastilele alea. Pastilele despre care m-a întrebat doctorul.

— Şi ce e cu ele? Poate că a luat prea multe.

— Nu, nu e vorba de asta. Ascultă! Zise ea aplecându-se spre el şi vorbindu-i apăsat.

El căscă şi se întinse din nou în pat.

— Nu e nimic în neregulă. Despre ce vorbeşti?

— Nu contează, o să vorbesc cu doamna Kendal despre asta de dimineaţă. Cred că e ceva necurat la mijloc.

— N-ar trebui să-ţi baţi capul, zise bărbatul, pe care, deşi nu erau cununaţi, ea îl considera soţul ei. Hai să n-o căutăm cu lumânarea, spuse el căscând şi întorcându-se pe-o parte.

Capitolul 7.

O dimineaţă pe plajă.

I

Pe plaja de lângă hotel strălucea soarele dimineţii.

Evelyn Hillingdon ieşi din apă şi se aşează pe nisipul auriu, îşi scoase casca de înot şi îşi scutură capul cu putere. Plaja nu era mare. Oamenii aveau obiceiul să se adune aici dimineaţa şi în jurul orei 11.30 era întotdeauna o mică reuniune. La stânga lui Evelyn, într-un scaun exotic din nuiele împletite se afla senora de Caspearo, o femeie atrăgătoare din Venezuela. Lângă ea stătea bătrânul domn Rafiel, care era cel mai vârstnic oaspete al hotelului Golden Palm şi care deţinea un balansoar pe care doar bătrânii invalizi foarte bogaţi puteau să şi-l procure. Esther Walter îl servea. De obicei, avea carneţelul de steno-dactilografiat şi un creion, în cazul în care domnul Rafiel îşi amintea de o afacere ce trebuia rezolvată urgent. Îmbrăcat în costum de baie, domnul Rafiel era incredibil de slab, numai piele şi oase. Deşi arăta de parcă s-ar fi aflat pe patul de moarte, nu părea deloc diferit în comparaţie cu ultimii opt ani – sau, cel puţin, aşa se vorbea pe insulă. Din obrajii ridaţi ieşeau în evidenţă doi ochi albaştri pătrunzători; principala sa plăcere în viaţă era să contrazică vehement orice ar fi spus ceilalţi.

Miss Marple era şi ea de faţă. Ca de obicei, stătea şi tricota, ascultând ce se spunea şi participând sporadic la conversaţie. Când intervenea, toată lumea era surprinsă, pentru că aproape că uitaseră de existenţa ei! Evelyn Hillingdon o privea cu indulgenţă şi se gândea că semăna cu o pisică bătrână şi drăgălaşă.

Senora de Caspearo se dădu cu ulei de plajă pe picioarele ei lungi şi frumoase, fredonând în surdină o melodie. Nu era vorbăreaţă de felul ei. Păru nemulţumită de marca pe care o folosea.

— Acesta nu este la fel de bun ca Fragipanio, zise ea cu tristeţe în glas. Din păcate, nu se găseşte aici, continuă ea închizând ochii.

— Intraţi acum să faceţi baie, domnule Rafiel? Întrebă Esther Walters.

— O să intru când o să fiu pregătit, răspunse domnul Rafiel tăios.

— E ora 11.30, îl anunţă doamna Walters.

— Şi ce dacă? Zise domnul Rafiel. Crezi că sunt genul de om care să facă totul după ceas? Fă asta la ora exactă, fă astalaltă la şi douăzeci, fă astalaltă la fără douăzeci… Cââh…

Doamna Walters era în serviciul domnului Rafiel de suficient de mult timp, încât să fie obişnuită cu toanele lui. Ştia că avea nevoie de timp să îşi revină după baie, aşa că îi amintise cât era ceasul, luându-şi o marjă de zece minute, pentru a-i da acestuia ocazia să-i respingă sugestia, pentru ca apoi să facă exact ce-i sugerase ea, fără a lăsa impresia că o ascultă.

— Nu-mi plac espadrilele astea, zise domnul Rafiel ridicând un picior şi uitându-se la el. I-am spus şi prostului de Jackson. Dar omul ăsta nu dă doi bani pe ceea ce-i spun eu.

— Să vă aduc altele, domnule Rafiel?

— Nu, n-o să pleci nicăieri. O să stai aici şi o să taci din gură. Urăsc să văd oamenii învârtindu-se în jurul meu ca

găinile.
Evelyn se răsuci timid pe nisip, întinzându-se.
Miss Marple, atentă la lucrul de mână, îşi întinse un picior, apoi se scuză jenată.
— Îmi pare foarte rău, doamnă Hillingdon, cred că v-am lovit din greşeală.
— O, nu vă faceţi probleme, zise Evelyn. Plaja asta e atât de aglomerată!
— O, nu vă mutaţi, vă rog. O să-mi mut scaunul ca să nu se mai întâmple.
În timp ce se reaşeza, Miss Marple continuă să flecărească asemenea unui copil.
— Încă mi se pare de necrezut să mă aflu aici! N-am mai fost în Indiile de Vest până acum. Nu credeam că o să ajung vreodată într-un astfel de loc şi, cu toate acestea, iată-mă! Iar lucrul acesta a fost posibil doar datorită generozităţii dragului meu nepot. Bănuiesc că dumneavoastră cunoaşteţi foarte bine această parte de lume, nu-i aşa, doamnă Hillingdon?
— Am mai fost o dată sau de două ori pe aici şi, bineînţeles, în majoritatea insulelor.
— A, da. Pentru fluturi şi flori sălbatice? Dumneavoastră împreună cu prietenii… Sau cu rudele dumneavoastră?
— Prieteni. Doar prieteni.
— Şi bănuiesc că de obicei călătoriţi împreună pentru că aveţi aceleaşi pasiuni, nu?
— Da. Călătorim împreună de câţiva ani.
— Presupun că uneori aţi avut parte de aventuri fantastice.
— Nu chiar, zise Evelyn, cu o voce ternă, uşor plictisită. Se pare că de aventuri au întotdeauna parte alţi oameni, rosti ea căscând.
— Nu aţi dat niciodată peste şerpi sau animale sălbatice sau peste băştinaşi violenţi?
(„Doamne, ce proastă par a fi”, îşi zise Miss Marple.)

— Nimic, în afara muşcăturilor de insecte, o asigură Evelyn.
— Sărmanul maior Palgrave, ştiţi, a fost odată muşcat de un şarpe, zise Miss Marple, rostind o afirmaţie fără nici un suport real.
— Chiar aşa?
— Nu v-a povestit niciodată?
— Probabil că mi-a povestit. Nu-mi mai aduc aminte.
— Bănuiesc că îl cunoşteaţi destul de bine.
— Pe maiorul Palgrave? Nu, aproape deloc.
— Avea întotdeauna o poveste interesantă de spus.
— Îngrozitor de plictisitor! Interveni domnul Rafiel. Şi prost, pe deasupra. Nu ar fi murit dacă ar fi avut puţin grijă de el.
— Ei, şi dumneavoastră acum, domnule Rafiel! Exclamă doamna Walters.
— Ştiu despre ce vorbesc. Dacă ai grijă de tine, te simţi bine oriunde te-ai afla. Uitaţi-vă la mine. Doctorii m-au abandonat cu ani în urmă. Nu-i nimic, am spus eu. Am propriile reguli şi o să le respect cu sfinţenie. Şi iată-mă! Zise el privind înjur cu mândrie.
Părea într-adevăr o greşeală că se afla acolo.
— Bietul maior Palgrave era hipertensiv, rosti doamna Walters.
— Pe naiba, ripostă domnul Rafiel.
— O, nu, chiar era, interveni Evelyn Hillingdon pe neaşteptate, cu hotărâre în glas.
— Cine a spus asta? Întrebă domnul Rafiel. V-a spus el asta?
— Am auzit de la cineva.
— Era foarte roşu la faţă, interveni şi Miss Marple.
— Nu te poţi lua numai după asta, fu de părere domnul Rafiel. Şi, în orice caz, nu era hipertensiv, pentru că mi-a spus mie.
— Ce vreţi să spuneţi cu „mi-a spus mie”? Zise doamna Wallers. Nu poţi să le spui oamenilor despre ceea ce nu

suferi.

— Ba da. I-am spus odată s-o lase mai moale cu punciurile Planters şi cu dieta dezechilibrată. I-am zis: „Trebuie să ai grijă ce mănânci şi cât bei. Trebuie să te gândeşti la tensiune, la vârsta ta”. Iar el mi-a răspuns că nu are de ce să-şi facă griji, pentru că avea o tensiune foarte bună pentru vârsta lui.

— Dar totuşi, lua ceva pentru asta, cred, zise Miss Marple, intrând din nou în vorbă. Un medicament care se numea… Cum se numea oare?… A, Serenite.

— Dacă m-aţi întreba pe mine, rosti Evelyn Hillingdon, nu-mi amintesc să fi pomenit vreodată că suferă de ceva. Cred că era genul de om care se temea de boli şi de aceea nega că ar fi avut vreo problemă de sănătate.

Pentru ea, fusese un discurs lung. Miss Marple privi gânditoare spre creştetul ei negru.

— Problema e, interveni domnul Rafiel cu voce dictatorială, că tuturor ne place să auzim despre ceea ce suferă ceilalţi. Cred că odată ce ai trecut de cincizeci de ani, poţi oricând muri de hipertensiune sau de tromboză coronariană sau de una din chestiile alea – când dai în mintea copiilor. Dacă spune cineva că nu e nimic în neregulă cu el, sunt şanse mari să fie. Trebuie să ştim cum stăm cu sănătatea! Cât e ceasul? Douăsprezece fără un sfert? La ora asta trebuia să fi făcut deja baie! De ce nu eşti în stare să mă faci atent asupra acestor lucruri, Esther?

Doamna Esther nu protestă. Se ridică în picioare şi îl ajută pe domnul Rafiel. Îl susţinu cu grijă în drum spre mare. Apoi intrară împreună în apă.

Senora de Caspearo deschise ochii şi murmură:

— Ce urâţi sunt oamenii bătrâni! Doamne, cât pot fi de urâţi! Ar trebui să fie cu toţii omorâţi la patruzeci de ani sau poate chiar de la treizeci şi cinci.

Edward Hillingdon şi Gregory Dyson veniră pe plajă mestecând ceva.

— Cum e apa, Evelyn?

— Ca întotdeauna.

— Nu prea sunt schimbări pe aici, nu-i aşa? Unde este Lucky?

— Nu ştiu, răspunse Evelyn.

Miss Marple se uită din nou la creştetul negru al lui Evelyn.

— Ei bine, acum o să imit o balenă, zise Gregory.

Îşi scoase tricoul în culori vesele şi se îndreptă spre mare, aruncându-se în apă, pufăind, gâfâind şi înotând ca un peşte. Edward Hillingdon se aşează pe plajă lângă soţia sa. Nu după mult timp întrebă:

— Ai chef să intri cu mine în apă?

Ea zâmbi, îşi puse casca de înot şi amândoi intrară în mare, într-o manieră mult mai puţin spectaculoasă.

Senora de Caspearo deschise din nou ochii.

— La început am crezut că cei doi sunt în luna de miere, apoi am aflat că sunt căsătoriţi de opt-nouă ani. Nu-i aşa că e incredibil?

— Mă întreb pe unde o fi doamna Dyson, zise Miss Marple.

— Lucky aia? Probabil că e cu vreun bărbat.

— Credeţi?

— Cu siguranţă, insistă senora de Caspearo. E genul ăsta de femeie. Dar nu mai e atât de tânără. Şi soţului ei îi fug ochii în altă parte. Tot timpul e la vânătoare, ştiu eu ce spun.

— Da, zise Miss Marple. Sunt sigură că dumneavoastră ştiţi foarte bine asta.

Senora de Caspearo aruncă o privire mirată spre locul unde stătea Miss Marple. Era clar că nu se aşteptase la asemenea replică din partea ei.

Însă Miss Marple se uita spre valuri cu o privire cât se poate de inocentă.

II

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Kendal?

— Da, sigur că da, zise Molly.

Molly şedea la măsuţa de lucru, în birou.

Victoria Johnson, o femeie înaltă şi radioasă în uniforma ei albă bine apretată, intră în cameră şi închise uşa în urma ei cu un aer oarecum misterios.

— Vreau să vă spun ceva, doamnă Kendal.

— Te ascult. Despre ce este vorba? S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. Nu ştiu sigur. E vorba despre domnul în vârstă care a murit. Maiorul. Cel care a murit în somn.

— Da, da. Ce e cu asta?

— Era un flacon de pastile în camera lui. M-a întrebat doctorul de ele.

— Da?

— Doctorul a zis: „Ia să vedem ce găsim pe raftul din baie”. Şi s-a uitat. A văzut un tub de pastă de dinţi şi pastile contra indigestiei, şi aspirine, şi nişte pastile de cascara, apoi pastilele astea într-un flacon pe care scria Serenite.

— Da, repetă Molly din nou.

— Iar doctorul s-a uitat la ele. Părea mulţumit şi a dat din cap. Însă eu m-am tot gândit la asta. Pastilele alea nu fuseseră acolo. Nu-mi amintesc să le fi văzut vreodată în baie. Pe celelalte, da. Pasta de dinţi şi aspirinele, şi loţiunea de după bărbierit, şi toate celelalte. Dar nu şi pe celelalte, Serenite, nu le-am văzut niciodată.

— Aşadar, crezi… Întrebă Molly mirată.

— Nu ştiu ce să cred, răspunse Victoria. Eu cred că e ceva în neregulă şi că dumneavoastră ar trebui să ştiţi asta. Poate că îi spuneţi dumneavoastră doctorului. Poate că înseamnă ceva asta. Poate că a pus cineva pastilele alea acolo pentru ca maiorul să le ia şi să moară.

— O, nu cred că e posibil aşa ceva, zise Molly.

— Nu se ştie niciodată, ripostă Victoria scuturând din cap. Oamenii fac tot felul de lucruri rele!

Molly se uită pe fereastră. Peisajul arăta ca un paradis pământesc. Vremea însorită, marea, reciful de corali, muzica, dansul, toate păreau desprinse din Grădina Raiului. Dar chiar şi în Grădina Raiului mai sunt umbre – umbra

Şarpelui – lucruri rele – ce îngrozitor să auzi astfel de cuvinte!

— O să fac cercetări, Victoria, răspunse ea tăios. Nu-ţi face griji. Şi, mai presus de toate, nu te apuca să răspândeşti zvonuri.

Chiar când Victoria pleca fără prea mare tragere de inimă, intră şi Tim Kendal.

— S-a întâmplat ceva, Molly?

Molly ezită un moment, apoi se gândi că Victoria ar putea merge şi la el, aşa că îi spuse şi lui ce anume îi zisese fata.

— Nu înţeleg ce e cu prostia asta – ce fel de pastile erau acelea, la urma urmei?

— Ei bine, nu ştiu sigur, Tim. Când a venit, doctorul Robertson a zis că sunt pentru tensiunea arterială.

— Păi, asta ar trebui să fie în regulă, nu? Adică avea tensiune şi e normal că lua ceva pentru asta, nu-i aşa? Toată lumea se tratează. Am văzut asta de nenumărate ori.

— Da, interveni Molly timid, însă Victoria crede că a luat una dintre aceste pastile şi din cauza asta a murit.

— O, draga mea, e puţin cam melodramatic! Vrei să spui că a schimbat cineva pastilele de tensiune şi a pus în loc altele care l-au otrăvit?

— Sună într-adevăr aiurea când pui problema în felul acesta, rosti Molly cu o voce vinovată. Dar Victoria aşa crede.

— E o proastă! Am putea merge să-l întrebăm pe doctorul Graham; bănuiesc că ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Însă toată povestea asta e o prostie atât de mare, încât nici n-are sens să-l mai deranjăm.

— Aşa cred şi eu.

— Cum naiba de a ajuns fata asta la concluzia că a schimbat cineva pastilele? Adică să pui alte pastile în acelaşi flacon.

— Nu-mi dau seama, recunoscu Molly. Victoria crede că n-a mai văzut niciodată flaconul acela de Serenite în camera maiorului.

— O, dar asta e curată prostie! Afirmă Tim Kendal. Trebuia să ia pastilele acelea tot timpul ca să-şi ţină tensiunea sub control.

Apoi părăsi vesel camera să discute cu Fernando, administratorul hotelului.

Însă Molly nu putea să treacă peste acest lucru cu atâta uşurinţă. După ce scăpă de stresul mesei de prânz, îi zise soţului ei:

— Tim… M-am tot gândit la asta… Dacă Victoria începe să răspândească zvonul, poate că ar fi bine să întrebăm pe cineva despre asta.

— Draga mea! Robertson şi toţi ceilalţi au venit, au cercetat totul şi au pus ce întrebări au vrut.

— Da, aşa e, dar ştii cum sunt fetele astea…

— O, foarte bine! Uite cum facem: o să mergem şi o să vorbim cu doctorul Graham. El ne va lămuri.

Doctorul Graham stătea pe canapea şi citea. Cei doi tineri intrară, iar Molly îşi începu recitalul. Era puţin cam incoerent, aşa că Tom interveni:

— Sună cam aiurea, se scuză el, însă din câte mi-am dat seama, fata asta e convinsă că a pus cineva otravă în loc de pastile în flaconul de… Cum se chema… Sere… În fine, în flaconul de medicamente.

— Dar ce motive ar avea să creadă asta? Întrebă doctorul Graham. A văzut ceva sau a auzit ceva? Adică de unde până unde?

— Nu ştiu, răspunse Tim puţin încurcat. Era alt flacon? Asta era, Molly?

— Nu, zise Molly. Cred că a zis că era acolo un flacon, iar pe etichetă scria… Se… Seren…

— Serenite, zise doctorul. E perfect normal. E un produs foarte cunoscut. Lua acest medicament regulat.

— Victoria zice că nu l-a văzut niciodată în camera lui până atunci.

— Nu l-a văzut niciodată până atunci? Se miră doctorul Graham tăios. Cum adică?

— Ei bine, asta mi-a spus ea. Zice că avea tot felul de lucruri pe etajera de la baie. Ştiţi dumneavoastră, pastă de dinţi, aspirine, loţiune după bărbierit şi… Le-a înşirat pe nerăsuflate. Cred că le-a şters întotdeauna de praf şi de aceea ştia. Însă pe acesta, Serenite, nu l-a văzut niciodată până în ziua când maiorul a fost găsit mort.

— E foarte ciudat, admise doctorul Graham cu voce aspră. E sigură?

Vocea neobişnuit de tăioasă a doctorului îi făcu pe amândoi să se uite la el. Nu se aşteptaseră ca doctorul Graham să aibă această atitudine.

— Părea destul de sigură, rosti Molly timid.

— Poate că voia doar să pară interesantă, sugeră Tim.

— Cred că totuşi cel mai bine ar fi să vorbesc chiar eu cu ea, zise doctorul Graham.

Victoria se arătă mai mult decât încântată că i se oferise prilejul să-şi spună povestea.

— Nu vreau să dau de bucluc, spuse ea. Nu eu am pus flaconul ăla acolo şi nici nu ştiu cine a făcut-o.

— Dar crezi că a fost pus acolo? Întrebă Graham.

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, domnule doctor, cu siguranţă că a fost pus, de vreme ce până atunci nu fusese acolo.

— Poate că maiorul Palgrave îl ţinea în altă parte, într-un sertar sau într-o trusă.

Victoria scutură din cap cu un aer atotştiutor.

— L-ar fi ţinut la îndemână dacă ar fi luat medicamentul regulat, nu-i aşa?

— Da, fu Graham nevoit să recunoască. Era un medicament pe care îl lua de câteva ori pe zi. Nu l-ai văzut niciodată luându-l?

— Nu avea acest medicament. M-am gândit – am auzit că substanţa asta e oarecum legată de moartea lui, că i-a otrăvit sângele sau ceva în genul ăsta. M-am gândit că poate i l-a pus acolo cineva care îi voia răul.

— Prostii, fata mea, zise doctorul hotărât. Pur şi simplu nişte prostii.

Victoria păru nedumerită.

— Spuneţi că era un medicament, un medicament bun? Întrebă ea cu îndoială în glas.

— Da, un medicament bun, mai mult chiar, un medicament necesar, sublinie doctorul Graham. Aşa că nu te mai îngrijora, Victoria! Te asigur că nu era nimic în neregulă cu acel medicament. Era medicamentul recomandat pentru cineva care avea problemele lui de sănătate.

— Vă asigur că mi-aţi luat o piatră de pe inimă, zise Victoria, dezvelindu-şi dinţii albi într-un zâmbet larg.

Însă piatra se aşezase pe inima doctorului Graham. Neliniştea pe care o simţise mai devreme căpăta acum contur clar.

Capitolul 8.

O discuţie cu Esther Walters

— Acest loc nu mai este ca pe vremuri, afirmă domnul Rafiel iritat, când observă că Miss Marple se apropia de locul unde erau aşezaţi el şi secretara lui. Nu mai poţi face un pas fără să te împiedici de vreo găină bătrână. De ce vor să vină în Indiile de Vest doamnele în vârstă?

— Unde sugeraţi că ar trebui să se ducă? Întrebă Esther Walters.

— La Cheltenham, răspunse prompt domnul Rafiel. Sau la Bournemouth, continuă el, sau la Torquay, sau Llandrindod Wells. O mulţime de alte locuri. Le place acolo, sunt fericite.

— Nu îşi permit de prea multe ori să vină în Indiile de Vest, cred, zise Esther. Nu toţi sunt la fel de norocoşi ca dumneavoastră.

— Aşa e, recunoscu domnul Rafiel. Vino şi masează-mă! Iată-mă, o masă de dureri şi înţepături, şi junghiuri. Sâcâiala ta nu îmi alină în nici un fel durerea! Şi nu eşti bună de nimic. De ce n-ai dactilografiat scrisorile alea până acum?

— N-am avut timp.

— Ei bine, apucă-te odată! Te aduc aici ca să munceşti, nu ca să stai la soare şi să te lauzi cu silueta ta.

Mulţi ar fi considerat de nesuportat remarcile domnului Rafiel, însă Esther lucra pentru el de câţiva ani şi ştia că era ca un câine care latră, dar nu muşcă niciodată. Suferea mult şi remarcile dezagreabile îl ajutau să mai uite de durere. Indiferent ce spunea, Esther rămânea imperturbabilă.

— E o seară atât de plăcută, nu credeţi? Zise Miss Marple oprindu-se lângă ei.

— Păi de ce n-ar fi?! Se miră domnul Rafiel. Din cauza asta suntem aici, nu?

Miss Marple râse scurt.

— Sunteţi atât de sever – e adevărat că vremea e un subiect englezesc de conversaţie – mulţi uită asta. O, Doamne, nu am luat ghemul care-mi trebuia.

Îşi puse trusa de tricotat pe măsuţa de grădină şi se duse spre bungalow-ul ei.

— Jackson! Strigă domnul Rafiel.

Jackson se arătă imediat.

— Du-mă înapoi la hotel, zise domnul Rafiel. Fă-mi masajul acum, până nu se întoarce găina aia pisăloagă. Nu că m-ar ajuta prea tare masajul ăla, adăugă el.

Zicând asta, se ridică demn în picioare şi merse urmat de maseurul lui în bungalow.

Esther Walters îi petrecu cu privirea, apoi îşi întoarse capul spre Miss Marple, care reveni cu un ghem de lână şi se aşeză lângă ea.

— Sper că nu vă deranjez, zise Miss Marple.

— Bineînţeles că nu, răspunse Esther Walters. Trebuie să mă duc să dactilografiez nişte scrisori, dar intenţionez să mă mai bucur zece minute de acest frumos apus de soare.

Miss Marple se aşeză şi începu să sporovăiască pe un ton prietenos. În timp ce vorbea, o observa pe Esther Walters. Nu era strălucitoare, însă ar fi putut arăta chiar bine dacă şi-ar fi dat puţin silinţa. Miss Marple se întreba de ce nu

făcea nici un efort în acest sens. Probabil din cauză că se temea că domnului Rafiel nu i-ar fi plăcut asta, însă Miss Marple era convinsă că pe el nu l-ar fi interesat. Atâta timp cât cineva avea grijă de el, secretara lui putea să se costumeze şi într-o zână din Paradis, fără ca el să aibă ceva de obiectat. În plus, de obicei se culca devreme, iar seara, când formaţia cânta şi oamenii dansau, Esther Walters ar fi putut să – Miss Marple se opri pentru a căuta în minte cuvântul potrivit, în timp ce vorbea cu veselie despre vizita ei la Jamestown – a, da, să înflorească. Esther Walters ar fi putut să înflorească seara. Conduse cu grijă conversaţia spre Jackson. Esther Walters se dovedi foarte rezervată în legătură cu acest subiect.

— E foarte priceput, zise ea. E maseur calificat.

— Cred că e în serviciul domnului Rafiel de mulţi ani.

— O, nu, cam de vreo nouă luni, cred.

— E căsătorit? Se hazardă Miss Marple.

— Căsătorit? Nu cred, se arătă Esther Walters surprinsă. Nu a amintit niciodată de asta… Nu, categoric nu, zise ea amuzată.

Miss Marple interpretă reacţia ei completând-o în minte cu următoarea propoziţie: „Oricum, nu se poartă ca şi cum ar fi însurat”. Dar, la urma urmei, câţi bărbaţi căsătoriţi se poartă ca atare? Miss Marple putea da nenumărate exemple!

— E foarte prezentabil, zise ea gânditoare.

— Da, probabil, zise Esther pe un ton neutru.

Miss Marple se gândi la reacţia ei. Oare n-o interesau bărbaţii? Genul de femeie care era interesată doar de un singur bărbat – văduvă, după cum i se spusese.

— Lucraţi de mult pentru domnul Rafiel? Întrebă ea.

— De patru sau cinci ani. După moartea soţului meu a trebuit să mă reangajez. Am o fiică la şcoală, iar soţul meu mi-a lăsat o situaţie materială deloc de invidiat.

— Cred că e greu să lucraţi pentru domnul Rafiel, îndrăzni Miss Marple să spună.

— Nu, după ce te obişnuieşti cu el. Are tot felul de accese de furie şi e plin de contradicţii. Cred că problema lui cea mai mare e că se plictiseşte de oameni. A avut cinci valeţi în ultimii doi ani. Îi place să aibă întotdeauna unul nou în care să bage spaima. Dar noi doi ne-am înţeles întotdeauna foarte bine.

— Domnul Jackson pare un tânăr foarte amabil.

— Are mult tact şi e întotdeauna plin de idei, zise Esther. Bineînţeles că uneori e… zise ea, oprindu-se brusc.

— E într-o situaţie mai delicată? O completă Miss Marple.

— Ei bine, da. Nimic din ceea ce face nu e bine. Oricum, zise ea zâmbind, cred că reuşeşte să se distreze foarte bine.

Miss Marple analiză şi această replică. Această conversaţie nu o ajuta foarte mult. Continuă discuţia cu vioiciune şi nu după mult timp avu parte de o mulţime de informaţii despre cvartetul iubitorilor de natură, soţii Dyson şi Hillingdon.

— Familia Hillingdon este aici cel puţin a treia sau a patra oară, zise Esther. Însă Gregory Dyson a fost de şi mai multe ori. Cunoaşte bine Indiile de Vest. La început, venea aici cu prima lui soţie. Avea o constituţie fragilă şi trebuia să plece în străinătate iarna sau să se ducă undeva unde era mai cald.

— Şi a murit? Sau au divorţat?

— Nu. A murit. Aici, cred. Adică nu pe această insulă, ci aici, în Indiile de Vest. Au fost nişte probleme, un fel de scandal. Nu vorbeşte niciodată despre asta. Mi-a povestit şi mie cineva. Am înţeles că nu se înţelegeau prea bine.

— Şi apoi s-a căsătorit cu această femeie. „Lucky”, zise Miss Marple, pronunţând numele cu o uşoară nemulţumire, ca şi cum ar fi spus: „într-adevăr, un nume incredibil”.

— Cred că era rudă cu prima lui soţie.

— Îi cunosc de mult pe soţii Hillingdon?

— A, cred că doar de când familia Hillingdon a început să vină aici.

— Soţii Hillingdon par oameni foarte drăguţi, afirmă Miss Marple. Şi rezervaţi, desigur.

— Da, sunt amândoi rezervaţi.
— Toată lumea spune că sunt foarte devotaţi unul altuia, zise Miss Marple.
Deşi nu folosise un ton insinuant, Esther Walters îi aruncă o privire severă.
— Dar dumneavoastră nu credeţi că e aşa? Întrebă ea.
— Nici dumneata nu crezi asta, nu-i aşa, draga mea?
— Ei bine, m-am întrebat uneori…
— Bărbaţii liniştiţi precum colonelul Hillingdon se simt deseori atraşi de personalităţi expansive, zise Miss Marple. Apoi, după o pauză plină de înţeles, continuă: Lucky, ce nume ciudat! Credeţi că domnul Dyson ştie despre ce e vorba?
„O intrigantă bătrână, se gândi Esther Walters. Ce ţi-e şi cu babele astea!”
— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea cu răceală în glas.
— Mare păcat de maiorul Palgrave! Schimbă Miss Marple subiectul.
Esther Walters fu de acord, însă din alt punct de vedere.
— Cel mai milă îmi este de soţii Kendal, afirmă ea.
— Da, cred că e o nenorocire când astfel de lucruri se petrec într-un hotel.
— Oamenii vin aici să se simtă bine, nu-i aşa? Zise Esther. Să uite de boli şi de morţi, şi de impozitul pe venit, şi de ţevile îngheţate. Nu le place, continuă ea devenind brusc serioasă, să li se amintească în vreun fel de moarte.
— Aţi surprins esenţa, draga mea, răspunse Miss Marple lăsând deoparte lucrul de mână. Într-adevăr, nu se putea spune mai bine. Da, aveţi dreptate, chiar aşa este.
— Şi, vedeţi dumneavoastră, sunt tineri, abia au preluat hotelul acum şase luni de la familia Sanderson şi sunt teribil de îngrijoraţi dacă se vor descurca sau nu, pentru că nu au experienţă în domeniu.
— Şi credeţi că o să-i afecteze acest incident nefericit?

— Ei bine, nu, sincer, nu cred, zise Esther Walters, că oamenii îşi amintesc ceva mai mult de o zi-două, nu în această atmosferă de genul „am-venit-până-aici-ca-să-ne-distrăm-aşa-că-să-nu-mai-pierdem-timpul”. Cred că un deces le dă fiori preţ de douăzeci şi patru de ore, însă nu se mai gândesc la asta după înmormântare. Doar dacă li se aminteşte de el. La fel i-am spus şi lui Molly, dar ea e genul de persoană stresată.

— Doamna Kendal e o persoană stresată? Pare întotdeauna în formă şi cu zâmbetul pe buze.

— Cred că în mare parte e doar teatru, rosti Esther rar. De fapt, cred că e genul de persoană anxioasă care tot timpul se gândeşte că un lucru ar putea să nu iasă aşa cum trebuie.

— Credeam că el se stresează mai mult decât ea.

— Nu, nu cred. După părerea mea, ea e anxioasă, iar el se îngrijorează pentru că o vede pe ea stresându-se.

— Interesantă observaţie! Zise doamna Marple.

— Cred că Molly se dă de ceasul morţii să pară veselă. Lucrează din greu la asta, iar efortul o extenuează. Apoi are crize de depresie. Nu e, ei bine, nu prea e o persoană echilibrată.

— Biata de ea! Exclamă Miss Marple. Există astfel de oameni despre firea cărora cei din afară n-au habar.

— Nu, pentru că joacă atât de bine teatru, nu-i aşa? Totuşi, adăugă Esther, nu cred că Molly are vreun motiv de îngrijorare. Adică oamenii mor tot timpul de stop cardiac sau de comoţie cerebrală în zilele noastre. Mult mai des decât în trecut, din câte am observat. Doar febra tifoidă şi otrava din mâncare îi îngrijorează pe oameni.

— Mie maiorul Palgrave nu mi-a spus niciodată că ar fi hipertensiv, zise Miss Marple. Dar dumneavoastră?

— A spus cuiva, nu ştiu cui, poate că domnului Rafiel. Ştiu că domnul Rafiel susţine chiar contrariul, însă aţi văzut cum e dumnealui! Cu siguranţă că Jackson mi-a zis la un

moment dat ceva în legătură cu asta. A zis că maiorul ar trebui să fie mai ponderat cu alcoolul.

— Înţeleg, zise Miss Marple gânditoare. Apoi continuă: Cred că vi se părea o persoană tare plicticoasă. Obişnuia să spună tot felul de poveşti şi se repeta întruna.

— Asta e partea cea mai rea, zise Esther. Auzi aceleaşi poveşti iar şi iar, dacă nu eşti pe fază să le eviţi.

— Bineînţeles că pe mine nu m-a deranjat prea tare, afirmă Miss Marple, pentru că sunt obişnuită cu astfel de lucruri. Dacă mi se spun aceleaşi poveşti nu mă supăr, pentru că eu oricum nu le ţin minte.

— Asta e ceva! Exclamă Esther râzând din toată inima.

— Era o poveste pe care o spunea cu mare plăcere, zise Miss Marple. Despre o crimă. Cred că v-a spus-o şi dumneavoastră.

Esther îşi deschise geanta şi începu să caute prin ea. Îşi scoase rujul şi zise:

— Am crezut că l-am pierdut. Apoi întrebă: Mă scuzaţi, ce aţi spus?

— Am întrebat dacă maiorul Palgrave v-a spus şi dumneavoastră povestea cu crima.

— Cred că da, dacă mă gândesc mai bine. Despre cineva care se sinucide cu gaz metan, nu-i aşa? Numai că de fapt soţia îl gazase. Îi dă un sedativ, apoi îl pune cu capul în cuptor. Asta e?

— Nu cred că era asta, şopti Miss Marple uitându-se la Esther Walters gânditoare.

— Obişnuia să spună astfel de poveşti, se apără Esther Walters, deşi, cum v-am spus deja, nu prea îl asculta lumea.

— Avea o fotografie, insistă Miss Marple, pe care o arăta oamenilor.

— Cred că avea… Nu-mi amintesc despre ce era vorba. V-a arătat-o şi dumneavoastră?

— Nu, recunoscu Miss Marple. Nu mi-a arătat-o pentru că am fost întrerupţi…

Capitolul 9.

Domnişoara Prescott şi alţii

— Povestea pe care eu am auzit-o, începu domnişoara Prescott coborând vocea şi uitându-se precaută în jur.

Miss Marple îşi trase scaunul mai aproape. Îi luase ceva timp până să reuşească să se apropie de domnişoara Prescott. Acest lucru se datora faptului că, de regulă, clericii sunt mari familişti, astfel încât domnişoara Prescott era aproape tot timpul însoţită de fratele ei şi era cât se poate de clar faptul că domnişoarele Marple şi Prescott nu se simţeau în largul lor să înceapă să şuşotească una cu alta în prezenţa jovialului reverend.

— Se pare, zise domnişoara Prescott, deşi n-aş vrea să stârnesc vorbe pentru că, sincer, nu ştiu despre ce este vorba…

— O, vă înţeleg perfect, o asigură Miss Marple.

— Se pare că a fost un scandal în perioada când prima lui soţie era încă în viaţă! După câte se pare, această femeie, pe nume Lucky – ce mai nume!

— Despre care cred că era o verişoară de-a primei lui soţii, a venit aici, li s-a alăturat şi cred că l-a ajutat în munca lui cu fluturi sau flori, mă rog. Iar oamenii au comentat pe tema asta, din cauză că se înţelegeau foarte bine, dacă pricepeţi ce vreau să spun.

— Oamenii chiar observă o mulţime de lucruri, zise Miss Marple.

— Iar apoi, desigur, când soţia lui a murit pe neaşteptate…

— A murit aici, pe insulă?

— Nu, nu, cred că erau în Martinica sau în Tobago în acel moment.

— Înţeleg.

— Însă am înţeles de la oamenii care fuseseră acolo în acel moment şi care au venit aici şi au povestit despre asta că doctorul nu a fost foarte mulţumit.

— Chiar aşa? Întrebă Miss Marple cu interes.

— Bineînţeles, erau doar bârfe, însă, ei bine, domnul Dyson s-a căsătorit foarte repede după aceea. La numai o

lună de la moartea soţiei sale, continuă ea cu voce joasă.

— Numai o lună! Exclamă Miss Marple.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Pare… O lipsă de sensibilitate, comentă domnişoara Prescott.

— Da, admise Miss Marple. Fără îndoială. Erau cumva bani la mijloc? Întrebă ea delicat.

— Nu prea ştiu. Obişnuieşte să facă gluma aia a lui, cum că soţia a fost „cartea lui norocoasă”.

— Da, l-am auzit şi eu, zise Miss Marple.

— Iar unii oameni cred că a avut noroc şi s-a căsătorit cu o femeie bogată. Deşi, desigur, continuă domnişoara Prescott cu aerul că trebuia să fie imparţială, arată şi foarte bine, dacă îţi place genul acesta de femeie. Însă părerea mea e că prima lui soţie a fost cea cu banii.

— Soţii Hillingdon o duc bine cu banii?

— Ei bine, cred că n-au griji materiale. Să nu înţelegeţi că sunt putred de bogaţi, doar că sunt înstăriţi. Au doi băieţi la o şcoală particulară, o casă foarte frumoasă în Anglia şi călătoresc în străinătate aproape toată iarna.

În acest moment apăru şi reverendul, care le invită la o scurtă plimbare. Domnişoara Prescott se ridică şi se alătură fratelui ei, iar Miss Marple rămase în continuare aşezată.

Câteva minute mai târziu, trecu pe lângă ea Gregory Dyson, care se îndrepta cu paşi repezi spre hotel. O salută din mers:

— La ce vă gândiţi? Îi stigă el.

Miss Marple îi zâmbi amabil, întrebându-se cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi răspuns: „Mă gândeam că sunteţi un criminal”.

După toate aparenţele, erau mari şanse să fie vinovat de crimă. Totul se lega, asemenea pieselor de puzzle. Această poveste despre moartea primei doamne Dyson, maiorul Palgrave care vorbise despre un bărbat care îşi ucidea soţiile, specificând clar „mirese moarte în baie”.

Da, informaţiile se potriveau, singura ei obiecţie fiind că piesele se legau mult prea bine. Însă Miss Marple alungă din minte acest gând: cine era ea să decidă cum trebuia să acţioneze un criminal?

O trezi din visare o voce oarecum aspră:

— L-aţi văzut pe Greg pe undeva, domnişoară… Ăă…

Lucky, observă Miss Marple, nu era prea binedispusă.

— Tocmai a trecut pe aici, se ducea spre hotel.

— Da, cu siguranţă, mormăi Lucky iritată, plecând în grabă.

„Da, are cam patruzeci de ani, azi îşi arată vârsta”, îşi zise Miss Marple.

I se făcu milă de toate acele Lucky din lume, pentru că erau atât de vulnerabile în faţa Timpului…

Îşi întoarse scaunul la auzul unui zgomot venind din spatele ei.

Era domnul Rafiel, care, ajutat de Jackson, îşi făcea apariţia matinală din bungalow-ul său. Jackson îl aşează în scaunul cu rotile şi îl ajută să se instaleze comod. Domnul Rafiel îi făcu semn să-l lase în pace, iar valetul plecă spre hotel.

Miss Marple nu mai pierdu timpul – domnul Rafiel nu rămânea niciodată singur prea mult timp. Probabil că Esther Walters va veni imediat să-i ţină companie. Miss Marple dorea să aibă o discuţie între patru ochi cu domnul Rafiel şi acum era cel mai potrivit moment. Trebuia să spună repede ce avea de spus. Nu avea rost să se învârtă în jurul cozii. Domnul Rafiel nu era amator de conversaţii cu doamne în vârstă. Probabil că se va întoarce în camera sa, considerându-se persecutat. Miss Marple decise că trebuia să abordeze direct subiectul. Se ridică din locul de unde stătea, îşi trase un scaun, se aşează şi zise:

— Vreau să vă întreb ceva, domnule Rafiel.

— Bine, bine, se învoi domnul Rafiel. Hai să terminăm cât mai repede cu asta. Ce doriţi, o donaţie, bănuiesc. Pentru misiuni în Africa sau pentru restaurarea vreunei biserici?

— Da, zise Miss Marple. Mă preocupă astfel de lucruri şi aş fi foarte bucuroasă dacă m-aţi ajuta cu o donaţie. Însă nu asta doream să vă rog. Voiam doar să vă întreb dacă maiorul Palgrave v-a povestit ceva despre o crimă.

— Oho! Exclamă domnul Rafiel. Aşadar, v-a povestit şi dumneavoastră şi v-aţi lăsat convinsă.

— Nu prea ştiu ce să cred, recunoscu Miss Marple. Dumneavoastră ce v-a povestit?

— A spus nişte aiureli despre o femeie cu o înfăţişare minunată, un fel de Lucrezia Borgia, reîncarnată. Frumoasă, tânără, cu părul bălai, tot tacâmul.

— A, zise Miss Marple luată puţin prin surprindere, şi pe cine a omorât?

— Pe soţul ei, desigur, zise domnul Rafiel, pe cine credeaţi?

— L-a otrăvit?

— Nu, cred că i-a dat nişte somnifere, apoi l-a băgat cu capul în cuptor şi l-a gazat. Plină de imaginaţie femeie asta. Apoi a zis că s-a sinucis. A scăpat uşor. Nimeni nu i-a imputat nimic. Aşa se întâmplă azi dacă eşti o femeie frumoasă sau dacă eşti vreun huligan nenorocit pe care mama îl iubeşte prea mult. Mi-e scârbă!

— Maiorul v-a arătat şi dumneavoastră o fotografie?

— Ce? Fotografia unei femei? Nu. La ce bun?

— A, zise Miss Marple.

Rămase acolo, uşor descumpănită. După toate aparenţele, maiorul Palgrave îşi petrecea viaţa spunând poveşti nu doar despre tigrii pe care îi împuşcase şi despre elefanţii pe care îi vânase, ci şi despre criminalii pe care îi întâlnise. Poate că avea un întreg repertoriu. Trebuia să se obişnuiască cu această idee. Tresări când, de alături, domnul Rafiel strigă:

— Jackson!

Nu răspunse nimeni.

— Doriţi să merg să-l caut eu? Se oferi Miss Marple ridicându-se de pe scaun.

— N-aveţi nici o şansă să daţi de el. Se împerechează pe undeva. Nu e bun de nimic băiatul ăsta! E soi rău. Dar e priceput.

— Merg să-l caut, insistă Miss Marple.

Miss Marple îl găsi pe Jackson pe terasa hotelului, servind o băutură în compania lui Tim Kendal.

— Vă cheamă domnul Rafiel, îl anunţă ea.

Jackson se strâmbă, îşi termină paharul şi se ridică în picioare.

— Iar începem, zise el. N-am o clipă de linişte – două telefoane şi comanda pentru masă – am crezut că asta o să constituie un alibi bun pentru un sfert de oră. Dar se pare că nu! Mulţumesc, Miss Marple. Mulţumesc pentru băutură, domnule Kendal.

Apoi se depărtă cu paşi repezi.

— Îl compătimesc pe tipul ăsta, zise Tim. Mă simt obligat să-i ofer din când în când câte ceva de băut, aşa, ca să-l mai înveselesc. Dumneavoastră vă pot oferi ceva, Miss Marple? Ce ziceţi de o limonadă? Ştiu că vă place.

— Nu, mulţumesc, acum nu-mi trebuie. Cred că e greu să fii în serviciul unui om ca domnul Rafiel. Invalizii pot fi atât de dificili câteodată!

— Nu m-am referit doar la asta. E o slujbă bine plătită şi de aceea e normal să trebuiască să înghiţi tot felul de chestii. Să lucrezi pentru bătrânul Rafiel nu e chiar cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla. De fapt, voiam să spun că… Tim ezită.

Miss Marple se uită la el curioasă.

— Ei bine, cum să vă spun… E greu pentru el din punct de vedere social. Oamenii sunt atât de snobi… Nu e nimeni pe aici din categoria lui socială. E mai mult decât un servitor, dar nici oaspete al hotelului nu este – cel puţin, aşa îl percep ceilalţi. E cam în aceeaşi situaţie ca o guvernantă din epoca victoriană. Până şi secretara, doamna Walters, se crede mult superioară lui. Ceea ce face lucrurile şi mai dificile. Tim se opri puţin, apoi zise supărat: E absolut

îngrozitor câte probleme de ordin social putem avea într-un loc ca acesta.

Doctorul Graham trecu pe lângă ei cu o carte în mână. Se duse şi se aşeză la o masă cu vederea spre mare.

— Doctorul Graham pare îngrijorat, remarcă Miss Marple.

— O, suntem cu toţii îngrijoraţi.

— Şi dumneavoastră? Din cauza morţii maiorului Palgrave?

— Am renunţat să-mi mai fac griji în privinţa asta. Oamenii par să fi uitat deja de ea, au trecut mai departe. Nu, e vorba de soţia mea, Molly. Vă pricepeţi să interpretaţi vise?

— Vise? Se miră Miss Marple.

— Da, vise urâte, coşmaruri, cred. O, cu toţii avem coşmaruri din când în când. Însă Molly le are tot timpul. O sperie. Se poate face ceva pentru asta? E ceva ce poţi lua contra lor? A luat nişte somnifere, dar zice că e şi mai rău: se luptă să se trezească şi nu reuşeşte.

— Despre ce sunt coşmarurile?

— O, despre ceva sau cineva care o fugăreşte. Sau care o urmăreşte şi o spionează. Nu poate scăpa de sentimentul acesta nici măcar când e trează.

— Cu siguranţă că un doctor…

— Are fobie faţă de doctori. Nici nu vrea să audă de ei. Ei bine, pot spune că reuşiserăm să trecem peste această problemă. Eram atât de fericiţi! Ne simţeam atât de bine! Însă acum, de curând… Probabil că s-a supărat din cauza morţii maiorului Palgrave. Pare o cu totul altă persoană acum. Tim se ridică. Am ceva treabă. Sunteţi sigură că nu doriţi un pahar de limonadă?

Miss Marple scutură din cap şi refuză.

Rămase acolo gânditoare. Pe faţa gravă i se putea citi neliniştea. Se uită în direcţia doctorului Graham. Luă imediat o hotărâre. Se ridică de pe scaun şi merse spre masa lui.

— Vă sunt datoare cu nişte scuze, domnule doctor Graham.

— Chiar aşa? Zise doctorul, uitându-se la ea, plăcut surprins de apariţia ei.

— Mă tem că am făcut unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri. Miss Marple îşi trase un scaun şi se aşează. Domnule doctor, v-am minţit în mod deliberat, continuă ea, privindu-l îngrijorată.

Doctorul Graham nu păru afectat, mai degrabă nedumerit.

— Vorbiţi serios? N-ar trebui să vă faceţi atâtea griji din acest motiv.

Despre ce putuse să mintă această bătrână? În legătură cu vârsta ei? Deşi, după câte îşi amintea, nu menţionase ce vârstă are.

— Ia să vedem, despre ce este vorba? O întrebă el, pentru că era evident faptul că dorea să i se confeseze.

— Vă amintiţi că v-am vorbit despre fotografia nepotului meu, cea pe care i-am arătat-o maiorului Palgrave şi pe care nu mi-a mai înapoiat-o?

— Da, da, sigur că îmi amintesc. Îmi pare foarte rău că nu am putut-o găsi.

— Acea fotografie n-a existat, zise Miss Marple, cu voce pierdută.

— Ce-aţi spus?

— Acea fotografie n-a existat. Mi-e teamă că am inventat această poveste.

— Aţi inventat-o? Se miră doctorul Graham uşor enervat. De ce?

Miss Marple îi explică de ce. Cu lux de amănunte, fără să se alinte sau să se victimizeze. Îi relată şi povestea despre crimă a maiorului Palgrave şi cum era pe punctul de a-i arăta fotografia respectivă, când se oprise brusc, i-a mai spus şi despre cât era de îngrijorată şi cum, în cele din urmă, luase decizia să cerceteze ea însăşi ca să vadă cum stau lucrurile.

— Şi, sincer, nu am văzut cum aş putea face asta fără să vă mint, zise ea. Sper că mă veţi ierta.

— Aţi crezut că se pregătea să vă arate fotografia unui criminal?

— Asta a spus el că era, zise Miss Marple. Cel puţin aşa a spus el, că o are de la un cunoscut, cel care i-a vorbit despre criminal.

— Da, da. Şi – mă scuzaţi că întreb – dumneavoastră l-aţi crezut?

— Nu ştiu dacă l-am crezut sau nu în acel moment, recunoscu Miss Marple. Însă a doua zi a murit.

— Da, rosti doctorul Graham, şocat de claritatea acestei afirmaţii. „A doua zi a murit… „

— Iar fotografia a dispărut.

Doctorul Graham se uită la ea. Nu prea ştia ce să zică.

— Scuzaţi-mă, Miss Marple, rosti el în cele din urmă, ce îmi spuneţi acum este adevărat?

— Nu mă surprinde că îmi puneţi cuvântul la îndoială, zise Miss Marple. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul dumneavoastră. Da, este adevărat ce vă spun acum, însă îmi dau seama că nu am dovezi concrete care să-mi susţină vorbele. Cu toate acestea, chiar dacă nu mă credeţi, am considerat că e bine să vă spun şi dumneavoastră.

— De ce?

— Mi-am dat seama că trebuie să aveţi informaţiile complete în cazul în care…

— În cazul în care ce?

— În cazul în care vă decideţi să luaţi vreo măsură în acest sens.

Capitolul 10.

Se iau măsuri în Jamestown.

Doctorul Graham se afla în Jamestown, în biroul administratorului, aşezat la masă, faţă în faţă cu prietenul său Daventry, un bărbat sobru, în vârstă de treizeci şi cinci de ani.

— La telefon păreai foarte misterios, Graham, începu Daventry. E vreo problemă?

— Nu ştiu, zise doctorul Graham. Dar sunt îngrijorat.

Daventry studie chipul oaspetelui său, apoi mulţumi cu o mişcare a capului când li se aduseră băuturile. Îi povesti apoi că nu demult fusese la pescuit. Apoi, după ce servitorul plecă, se aşeză din nou pe scaun şi se uită la bărbatul din faţa sa.

— Aşa, ia să vedem despre ce e vorba, zise el.

Doctorul Graham îi povesti ce îl neliniştea. Daventry fluieră lung.

— Înţeleg. Şi crezi că e în neregulă ceva cu moartea maiorul Palgrave. Nu mai eşti sigur că s-a produs din cauze naturale? Cine a constatat decesul? Presupun că Robertson. El n-a avut nici o îndoială, bănuiesc.

— Nu, însă cred că decizia i-a fost influenţată de tabletele de Serenite găsite pe etajera din baie. M-a întrebat dacă ştiam că maiorul Palgrave era hipertensiv, iar eu i-am spus că nu îl tratasem niciodată de aşa ceva, dar am înţeles că le mărturisise altor oaspeţi din hotel că are probleme cu tensiunea. Toată povestea asta, flaconul de medicamente, ceea ce spusese Palgrave oamenilor, se potrivea de minune şi nu exista nici un motiv pe lumea asta care să-l determine să suspecteze ceva. Era o concluzie logică – dar acum cred că nu era neapărat şi corectă. Dacă ar fi trebuit ca eu să emit certificatul de deces, aş fi făcut-o fără să mă gândesc de două ori. Lucrurile păreau să conducă la concluzia că a fost o moarte naturală. N-aş fi pus acest lucru la îndoială dacă nu ar fi apărut povestea cu fotografia…

— Dar ia ascultă aici, Graham, zise Daventry. Nu ţi se pare că te bazezi prea mult pe o poveste puţin cam trasă de păr, spusă de o bătrână? Ştii cum sunt bătrânele acestea. Fac din ţânţar armăsar şi inventează tot felul de lucruri.

— Da, ştiu, admise doctorul Graham posomorât. Mi-am zis şi eu că ar putea fi aşa, că probabil aşa şi este. Dar nu reuşesc să mă conving. Era atât de exactă şi de clară în relatarea faptelor!

— Totul mi se pare foarte puţin probabil, zise Daventry. O doamnă în vârstă spune o poveste despre o fotografie care

n-ar trebui să se afle acolo – nu, m-am încurcat – e chiar pe dos, nu-i aşa? Însă singura informaţie concretă pe care o ai este declaraţia cameristei că flaconul de medicamente pe care autorităţile l-au considerat proba concludentă nu se afla în camera maiorului cu o zi înainte de moartea acestuia. Dar şi pentru asta sunt sute de explicaţii. Poate că ţinea medicamentele în buzunar, cu el.

— Da, e o posibilitate.

— Sau poate că se înşală camerista şi de fapt nu le observase până atunci…

— Da, şi asta se poate.

— Ei bine…

— Fata părea că ştie ce vorbeşte, rosti rar doctorul Graham.

— Vezi tu, oamenii din St Honoré sunt foarte impresionabili. Emoţionali. Ajung la concluzii bizare. Crezi că ştie mai multe decât a declarat?

— Cred că da, recunoscu doctorul Graham.

— Atunci mai bine ai încerca să vezi ce altceva mai ştie. Nu vrem să creăm vâlvă inutil, dacă nu avem o pistă clară. Dacă n-a murit de hipertensiune arterială, atunci din ce cauză crezi că a murit?

— În ziua de azi se poate muri dintr-o mulţime de lucruri, afirmă doctorul Graham.

— Vrei să spui, lucruri care nu lasă urme?

— Nu toată lumea se gândeşte să folosească arsenicul, rosti doctorul Graham sec.

— Hai să ne lămurim, ce anume sugerezi? Că a schimbat cineva flacoanele de medicamente şi că maiorul a fost otrăvit?

— Nu, nu chiar aşa. Asta este ceea ce crede fata – Victoria Nu-ştiu-cum. Dar a înţeles ea greşit. Dacă cineva a decis să scape de maiorul Palgrave, atunci i-a dat o anumită băutură. Apoi, ca totul să pară natural, i s-a pus în cameră un flacon de medicamente care se prescriu în mod normal

contra tensiunii arteriale. Şi apoi a lansat zvonul că era hipertensiv.

— Şi cine a lansat zvonul?

— Am încercat să aflu, dar n-am avut succes. A fost făcut în mod inteligent. A spune: „Cred că mi-a spus B”, apoi, când B este la rândul lui întrebat, răspunde: „Nu, nu eu am zis asta, însă îmi amintesc că C mi-a spus odată”. C zice: „I-am auzit pe mai mulţi vorbind despre asta, mi-a spus unul dintre ei, cred că A”. Şi iată-ne în punctul de unde am plecat.

— Deci acel cineva a acţionat foarte isteţ.

— Da. Imediat ce a fost descoperit maiorul, au început discuţiile despre problemele lui de sănătate.

— Nu crezi că era mai simplu să-l otrăvească şi gata?

— Nu. Asta presupunea o investigaţie – poate chiar o autopsie. În felul în care a fost gândit totul, trebuia să pară o moarte naturală şi să i se elibereze un certificat de deces – ceea ce s-a şi întâmplat, de altfel.

— Şi eu ce aş putea să fac pentru tine? Să merg la CID3? Vrei să dau ordin să-l deshumăm pe individ? Va fi mare vâlvă.

— Nu trebuie neapărat ca lucrurile să fie făcute publice.

— Chiar crezi că se poate una ca asta? În St Honoré? Mai gândeşte-te! Vor fi toţi acolo până să-l fi deshumat. Oricum, n-are importanţă, oftă Daventry. Cred că trebuie să facem ceva. Dar dacă vrei să ştii părerea mea, ei bine, cred că e o pierdere de vreme!

— Sper din suflet să ai dreptate, zise doctorul Graham.

Capitolul 11.

Seara la Golden Palm.

I

Molly verifică mesele din salon, luă un cuţit care era în plus, aranjă o furculiţă, reaşeză un pahar-două, se depărtă să vadă efectul, apoi ieşi pe terasă. Nu era nimeni prin apropiere, aşa că se duse într-un colţ şi se opri lângă balustradă. În curând va începe o altă seară. Discuţii frivole,

râsete, băutură, toate bune şi frumoase, genul de viaţă după care tânjise şi de care se bucurase până în urmă cu câteva zile. Acum până şi Tim părea îngrijorat. Era, probabil, normal să fie puţin îngrijorat. Era important ca această aventură a lor să se termine cu bine. La urma urmei, investise în afacerea asta tot ce avusese.

„Însă nu asta îl îngrijorează pe el, se gândi Molly. El e îngrijorat din cauza mea. Însă nu văd de ce îşi face atâtea griji din cauza mea". Pentru că într-adevăr îşi făcea griji din cauza ei. Putea să bage mâna în foc pentru asta. Întrebările pe care le punea, privirile neliniştite pe care i le arunca din când în când. „Dar din ce cauză? Se întrebă Molly. Am fost foarte grijulie." Trecu încă o dată în revistă evenimentele. Nici ea nu înţelegea totul. Nu-şi amintea când începuse totul. Nici măcar nu putea spune eu precizie ce fusese. Începuse să se teamă de oameni. Nu putea spune de ce. Ce i-ar putea face? Ce anume ar vrea să-i facă? Scutură din cap, apoi tresări puternic, când simţi o mână pe braţul ei. Se întoarse şi îl văzu pe Gregory Dyson, puţin intimidat, privind-o vinovat.

— Îmi pare nespus de rău. Te-am speriat, fetiţo?

Lui Molly nu-i plăcea să i se zică „fetiţă", însă îi răspunse degajat:

— Nu v-am auzit când aţi intrat, domnule Dyson, aşa că m-aţi luat prin surprindere.

— Domnule Dyson?" Suntem atât de formali în seara aceasta! Nu suntem cu toţii o mare şi fericită familie aici? Eu şi Ed, Lucky şi Evelyn, tu şi Tim, Esther Walters şi bătrânul Rafiel. Cu toţii formăm o mare şi fericită familie.

„Deja a tras bine la măsea", se gândi Molly. Apoi îi zâmbi politicos.

— O, câteodată sunt foarte protocolară, rosti ea pe un ton vesel. Eu şi Tim credem că nu e bine să fim prea familiari cu oaspeţii noştri.

— Ah, dar noi nu ne dorim relaţii de serviciu. Acum, draga mea Molly, hai să bem împreună ceva.

— Păsuiţi-mă până mai târziu! Zise Molly. Am câteva lucruri urgente de rezolvat acum.

— Hei, nu fugi! Zise el prinzând-o de mână. Eşti foarte drăguţă, fetiţo! Sper că Tim apreciază ce comoară are.

— O, am eu grijă să aprecieze! Rosti Molly veselă.

— Îmi place foarte mult de tine, aşa să ştii! Continuă el privind-o cu şiretenie. Deşi n-aş vrea ca soţia mea să audă asta.

— Cum a fost excursia din această după-amiază?

— În regulă. Acum, fie vorba-ntre noi, uneori mă satur de asta. Câteodată te mai şi saturi de fluturi şi păsări. Ce-ai zice dacă am ieşi doar noi doi la un picnic într-o zi?

— Nu ştiu, mai vedem noi, rosti Molly veselă. Aş fi încântată.

Apoi, râzând, reuşi să se desprindă din strânsoare şi se întoarse la bar.

— Bună, Molly, o salută Tim. Pari grăbită. Cu cine erai afară? Întrebă el privind spre terasă.

— Cu Gregory Dyson.

— Ce voia?

— Se dădea la mine, recunoscu Molly.

— Nenorocitul! Zise Tim.

— Nu te nelinişti, replică Molly. Îi pot ţine piept.

Tim era pe punctul de a-i răspunde, apoi îl zări pe Fernando, se duse la el şi începu să-i dea nişte indicaţii. Molly se strecură afară prin uşa de la bucătărie şi se îndreptă spre plajă.

Gregory Dyson înjură în barbă. Apoi se îndreptă spre camera sa. Când mai avea puţin şi intra în cameră, auzi o voce din spatele unui tufiş. Se întoarse speriat. În lumina slabă a apusului, avu impresia că era o fantomă. Apoi râse. Silueta părea că nu are chip din cauză că, deşi rochia era albă, faţa îi era neagră.

Victoria ieşi din tufiş.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Dyson?

— Da, ce este?

Ruşinat că se speriase, se prefăcu că se grăbeşte.

— V-am adus asta, domnule.

Întinse mâna în care ţinea un flacon de medicamente.

— Cred că acestea vă aparţin, nu-i aşa?

— A, flaconul meu de Serenite. Da, desigur. Unde le-aţi găsit?

— Le-am găsit acolo unde au fost puse. În camera domnului.

— Ce vrei să spui cu „în camera domnului”?

— A domnului care a murit, completă ea cu voce gravă. Nu cred că doarme prea liniştit în mormânt.

— Şi de ce dracu' crezi asta? Se miră Dyson.

Victoria rămase tăcută, uitându-se la el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Vrei să spui că ai găsit flaconul ăsta în camera maiorului Palgrave?

— Da, exact! După ce doctorul şi oamenii din Jamestown au plecat, mi-au spus să fac curăţenie prin baie şi să arunc lucrurile maiorului. Pasta de dinţi, loţiunile şi diverse alte lucruri, inclusiv acest flacon de medicamente.

— Păi atunci de ce nu l-ai aruncat?

— Pentru că este al dumneavoastră. Aveţi nevoie de aceste pastile. Nu vă amintiţi că aţi întrebat de ele?

— Da, ei bine, da, am întrebat. Am crezut că le-am rătăcit pe undeva.

— Nu, nu le-aţi rătăcit. V-au fost luate din cameră şi au fost puse în camera maiorului Palgrave.

— De unde ştii? Întrebă el cu voce aspră.

— Ştiu, am văzut, zise ea descoperindu-şi dinţii albi într-un zâmbet larg. Cineva le-a pus în camera domnului care a murit. Iar acum am venit să vi le aduc.

— Ia stai! Ce vrei să spui? Ce… Ce anume ai văzut?

Fata dispăru grăbită în umbra tufişurilor. Greg vru să se ducă după ea, apoi se răzgândi. Rămase pe loc, scărpinându-şi barba.

— Ce-ai păţit, Greg? Ai văzut o fantomă? Întrebă doamna Dyson, ieşind pe poteca din faţa bungalow-ului lor.

— Aşa am crezut pentru o clipă.
— Cu cine vorbeai?
— Cu negresa care ne face curat în cameră. Parcă o cheamă Victoria, nu?
— Ce voia? Se dădea la tine?
— Nu fi stupidă, Lucky! Fetei ăleia i-a intrat o idee cretină în cap.
— Ce idee?
— Îţi aminteşti că acum câteva zile nu-mi găseam flaconul de Serenite?
— Parcă.
— Cum adică „parcă”?
— O, la dracu'! Chiar trebuie să ne certăm pentru orice?
— Îmi pare rău. Toată lumea pare atât de misterioasă! Fata asta mi l-a adus, zise Greg ridicând mâna în care ţinea flaconul.
— Ţi-l furase?
— Nu. L-a găsit… Undeva, cred.
— Ei bine, şi ce-i cu asta? Care e marele mister?
— O, nimic, zise Greg. Doar că m-a scos din sărite.
— Ascultă, Greg, despre ce e vorba? Hai să mergem să bem ceva înainte de cină.

II

Molly se duse pe plajă. Îşi trase un scaun de răchită, unul mai vechi, pe care nu prea îl foloseau oaspeţii hotelului. Stătu un timp privind marea, apoi, pe neaşteptate, îşi acoperi faţa cu palmele şi izbucni în lacrimi. Rămase acolo o vreme, plângând în voie. Apoi auzi un zgomot în apropiere, ridică privirea şi o văzu pe doamna Hillingdon uitându-se la ea.
— Bună, Evelyn, nu te-am auzit. Eu… Îmi pare rău.
— Ce e cu tine, copila mea? Întrebă Evelyn. S-a întâmplat ceva? Povesteşte-mi, o îndrumă ea trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă ea.
— Nu s-a întâmplat nimic, zise Molly. Absolut nimic.

— Sigur că s-a întâmplat ceva. Altfel n-ai plânge aici de una singură. Nu poţi să-mi spui? Tu şi Tim aveţi probleme?

— A, nici vorbă!

— Mă bucur să aud asta. Păreţi fericiţi împreună.

— Ca şi voi, de altfel, zise Molly. Eu şi Tim credem că e minunat să fiţi atât de apropiaţi după atâţia ani de căsătorie.

— A, da, zise Evelyn.

Vocea ei suna fals, însă Molly nu remarcă asta.

— Oamenii sunt atât de urâcioşi! Rosti ea. Şi se ceartă atât de urât! Chiar dacă se plac, tot se ceartă şi nu le pasă dacă o fac în public sau în particular.

— Unora le place să trăiască aşa, explică Evelyn. Pentru ei nu înseamnă nimic.

— Ei bine, eu cred că e îngrozitor, fu de părere Molly.

— Aşa cred şi eu, zise Evelyn.

— Însă tu şi Edward…

— O, Molly, n-are nici un rost. Nu te pot lăsa să crezi că lucrurile stau chiar aşa. Eu şi Edward… Ca să-ţi spun adevărul, de trei ani abia dacă vorbim unul cu altul când suntem singuri.

— Ce?! Exclamă Molly uitându-se la ea şocată. Eu… Nu pot să cred!

— O, amândoi ne prefacem foarte bine, afirmă Evelyn. Niciunul din noi nu e genul de om căruia să-i placă să se certe în public. Şi, la urma urmei, nici nu prea avem de ce să ne certăm.

— Dar ce s-a întâmplat? Întrebă Molly.

— Nimic deosebit.

— Ce vrei să spui cu „nimic deosebit”? Altă…

— Da, altă femeie în cazul nostru şi nu cred că îţi va fi prea greu să ghiceşti despre cine e vorba.

— Vrei să spui doamna Dyson – Lucky?

Evelyn dădu afirmativ din cap.

— Ştiu că flirtează destul de mult, zise Molly, însă credeam că…

— Că glumesc? Replică Evelyn. Că nu e nimic dincolo de cuvinte?

— Dar de ce…

Molly se opri şi reformulă:

— Dar tu n-ai… O, vreau să zic, ei bine, cred că n-ar trebui să întreb asta.

— Întreabă ce doreşti, o îndemnă Evelyn. M-am săturat să nu suflu niciodată un cuvânt despre asta, am obosit să o fac pe soţia fericită. Edward şi-a pierdut capul după Lucky. A fost atât de prost, încât a venit şi mi-a spus şi mie. Faptul că s-a confesat l-a făcut probabil să se simtă mai bine. Sincer. Onorabil. Chestii de genul acesta. Nu i-a trecut prin cap că pe mine n-o să mă facă să mă simt mai bine.

— A vrut să te părăsească?

Evelyn scutură din cap.

— Avem doi copii, ştii bine, zise ea. Copii pe care amândoi îi iubim foarte mult. Sunt la şcoală în Anglia. N-am vrut să se destrame familia. Apoi, desigur, nici Lucky n-a vrut să divorţeze. Greg e un bărbat foarte bogat. Prima lui soţie i-a lăsat o avere imensă. Aşa că am convenit să lăsăm lucrurile aşa cum sunt: Edward şi Lucky fericiţi pe veci, Greg în binecuvântata lui ignoranţă, iar eu şi Edward doar prieteni foarte buni.

Evelyn vorbise cu amărăciune.

— Şi cum… Cum suporţi asta?

— Te obişnuieşti, cu timpul. Deşi din când în când…

— Da? O încurajă Molly să vorbească.

— Câteodată îmi vine s-o omor pe această femeie.

Patima din vocea ei o sperie pe Molly.

— Dar hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Evelyn. Hai să vorbim despre tine. Vreau să ştiu despre ce e vorba.

Molly rămase tăcută câteva secunde.

— Cred că… Cred că nu sunt foarte bine, şopti ea.

— Că nu eşti foarte bine? Ce vrei să spui cu asta?

Molly încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Sunt speriată. Teribil de speriată.

— Speriată de ce?

— De toate, răspunse Molly. Spaima asta… Creşte în mine. Vocile din tufişuri, paşii de pe alei sau lucrurile pe care le zic oamenii. Ca şi cum cineva m-ar urmări şi m-ar spiona din umbră. Cineva mă urăşte. Aşa simt. Cineva mă urăşte.

— Micuţa mea! Rosti Evelyn şocată şi, în acelaşi timp, speriată. De cât timp treci prin asta?

— Nu ştiu. A început… S-a întâmplat treptat. Şi au mai fost şi alte lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Sunt momente, mărturisi Molly, despre care nu ştiu nimic, nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat.

— Vrei să spui că ai amnezie, ceva de genul ăsta?

— Presupun că da. Adică uneori e… Să zicem că e ora cinci, iar eu nu-mi amintesc nimic începând de la ora 1.30 sau 2.00.

— O, draga mea, dar asta se întâmplă pentru că te-ai odihnit, pentru că ai tras un pui de somn.

— Nu, zise Molly, nu e aşa. Pentru că, vezi, la sfârşit nu e ca şi cum aş fi dormit. Pentru că mă aflu în alt loc. Câteodată port şi alte haine, câteodată se pare că am vorbit cu anumite persoane, că am făcut anumite lucruri, iar eu nu-mi amintesc nimic din toate acestea.

Evelyn era şocată.

— Dar Molly, dacă aşa stau lucrurile, cred că cel mai bine ar fi să mergi la medic.

— La medic nu merg! Nu vreau să merg. Nu vreau nici măcar să mă apropii de un doctor.

Evelyn se uită fix în ochii ei, apoi o luă de mână.

— Poate că nu e nimic grav, Molly. Ştii bine că sunt boli de nervi care nu sunt deloc grave. Un doctor ţi-ar putea confirma asta.

— Sau nu. Mi-ar putea la fel de bine confirma că e ceva foarte grav.

— Şi de ce ar fi ceva grav?

— Pentru că… Începu Molly, apoi se opri brusc. Pur şi simplu, aşa simt eu, zise ea.

— N-ar putea cineva din familie – mama sau vreo soră – să vină aici?

— Nu mă înţeleg bine cu mama. Nu m-am înţeles niciodată bine cu ea. Am surori. Sunt căsătorite, dar cred că… Cred că, dacă le-aş chema, ar veni aici. Dar nu le vreau aici, nu vreau pe nimeni în preajma mea, pe nimeni în afară de Tim.

— Tim ştie de asta? I-ai spus?

— Nu chiar, zise Molly. Dar e neliniştit din cauza mea şi stă tot timpul cu ochii pe mine. E ca şi cum ar încerca să… Să mă ajute sau să mă protejeze. Dar dacă face asta înseamnă că îi transmit cumva ideea că am nevoie de protecţie, nu-i aşa?

— Cred că exagerezi în multe privinţe, însă sunt convinsă că ţi-ar prinde bine să te vadă un doctor.

— Te referi la bătrânul doctor Graham? Nu mi-ar folosi la nimic.

— Mai sunt şi alţi doctori pe insulă.

— Nu-i nimic, serios, spuse Molly. Doar că… Nu trebuie să mă mai gândesc la asta. Cred că, aşa cum aţi spus mai devreme, totul e doar rodul imaginaţiei mele. Doamne Dumnezeule, e îngrozitor de târziu. Ar trebui să fiu în sala de mese, să-mi văd de treabă. Trebuie… Trebuie să plec imediat!

Îi aruncă lui Evelyn Hillingdon o privire pătrunzătoare, aproape duşmănoasă, apoi plecă în grabă. Evelyn rămase privind lung în urma ei.

Capitolul 12.

Vechile păcate aruncă umbre lungi.

I

— Cred că sunt pe cale de a face ceva, bărbate.

— Ce-ai spus, Victoria?

— Cred că sunt pe cale de a întreprinde ceva. S-ar putea să iasă nişte bani din asta. Mulţi bani.

— Uite ce e, fato! Ai grijă să nu te bagi în cine ştie ce. Mai bine m-ai lăsa pe mine să mă ocup de asta.

Victoria râse cu poftă.

— Stai să vezi, zise ea. Ştiu cum să joc cartea asta. E vorba de bani, omule, de mulţi bani. E vorba de ceva ce am văzut şi ceva ce bănuiesc că s-a întâmplat. Şi cred că nu mă înşel deloc.

Apoi râse din nou cu poftă, iar hohotele ei răsunară în noapte.

II

— Evelyn…

— Da?

Evelyn Hillingdon răspunse mecanic, fără interes. Nu se uită la soţul ei.

— Te-ar deranja dacă ne-am scurta vacanţa şi ne-am întoarce în Anglia?

Evelyn îşi pieptăna părul negru şi scurt. Lăsă pieptănul jos şi se întoarse spre soţul ei.

— Adică să… Dar abia am venit. Nu suntem aici decât de trei săptămâni.

— Ştiu. Dar te-ar deranja dacă ne-am întoarce?

Evelyn îl cercetă atent cu privirea.

— Chiar vrei să ne întoarcem în Anglia? Să ne întoarcem acasă?

— Da.

— Şi să o părăseşti pe Lucky?

Hillingdon tresări.

— Presupun că ai ştiut de la bun început despre ce e vorba, nu?

— Destul de bine. Da.

— Şi nu mi-ai spus niciodată nimic.

— La ce bun? Avem împreună o viaţă. Niciunul din noi nu dorea să divorţeze. Aşa că am făcut o înţelegere tacită să ne vedem fiecare de treaba lui… Dar să păstrăm aparenţele. Apoi continuă imediat, fără să-i lase timp să răspundă: Dar ce te-a determinat să vrei să ne întoarcem în Anglia acum?

— Pentru că sunt încordat la maximum. Nu mai rezist, Evelyn. Nu mai pot.

Tăcutul Edward Hillingdon era transfigurat. Îi tremurau mâinile, se bâlbâia, faţa lui de obicei imobilă era acum schimonosită de durere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit, doar că vreau să plec cât mai repede de aici.

— Te-ai îndrăgostit foarte tare de Lucky. Iar acum ţi-a trecut, asta vrei să-mi spui?

— Da, presupun că n-o să mă poţi niciodată ierta.

— O, hai să nu vorbim despre asta. Vreau să ştiu ce te-a supărat atât de tare, Edward.

— Practic, nu sunt supărat.

— Ba da. De ce?

— E chiar atât de evident?

— Nu, nu este, zise Evelyn. Hai să vorbim pe şleau. Ai avut o aventură cu o femeie. Acest lucru se întâmplă deseori într-un cuplu. Iar acum s-a terminat. Asta e? Greg ştie? Deseori mă întreb asta.

— Nu ştiu, răspunse Edward. Nu mi-a dat niciodată de înţeles. A fost întotdeauna prietenos cu mine.

— Bărbaţii pot fi uneori extraordinar de obtuzi la minte! Rosti Evelyn pe un ton meditativ. Sau poate că e vorba de altceva. Poate că Greg are, la rândul său, interese în altă parte.

— S-a dat la tine, nu? Zise Edward. Răspunde, ştiu că a făcut-o.

— O, da, rosti Evelyn pe un ton dezinteresat. Dar el se dă la toată lumea. Ăsta e Greg. Cred că nici nu înseamnă prea mult pentru el. Face parte din rolul pe care îl interpretează.

— Dar ţie îţi place, Evelyn? Aş vrea să ştiu adevărul.

— Greg? Îmi e simpatic, mă face să râd. E un prieten bun.

— Şi doar atât? Aş vrea să te pot crede.

— Nu văd cum te-ar putea interesa pe tine, rosti Evelyn tăios.

— Cred că merit să te porţi aşa cu mine.

Evelyn se apropie de fereastră, se uită pe verandă, apoi se întoarse.

— Eu mi-aş dori să-mi spui ce anume te nelinişteşte, Edward.

— Ţi-am spus.

— Mă îndoiesc.

— Nu poţi înţelege, bănuiesc, cât de extraordinară îţi poate părea o nebunie temporară, după ce a trecut.

— Îmi pot face o idee. Dar pe mine mă nelinişteşte faptul că Lucky pare să fi pus stăpânire pe tine. Nu e doar o amantă dată deoparte. E o tigroaică cu gheare. Trebuie să-mi spui adevărul, Edward. E singurul fel în care mă poţi păstra lângă tine.

— Dacă nu plec de lângă ea cât mai repede, cred că o s-o omor, zise Edward cu voce joasă.

— S-o omori pe Lucky? De ce?

— Pentru ce m-a pus să fac…

— Ce te-a pus să faci?

— Am ajutat-o să comită o crimă.

Cuvintele fuseseră rostite. Apoi se aşternu liniştea. Evelyn se uita lung la el.

— Ai idee ce grozăvenii spui?

— Da. Nu ştiam ce fac. Mi-a zis să-i iau ceva de la farmacie. Nu ştiam. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce-i trebuiau. M-a pus să-i copiez o reţetă mai veche pe care o avea…

— Când se întâmpla asta?

— Acum patru ani. Când eram în Martinica. Când… Când soţia lui Greg…

— Adică fosta soţie a lui Greg – Gail? Vrei să spui că Lucky a otrăvit-o?

— Da, iar eu am ajutat-o. Când mi-am dat seama…

Evelyn îl întrerupse:

— Când ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat, Lucky ţi-a explicat că tu ai scris reţeta, că tu ai cumpărat medicamentele, că

sunteţi amândoi amestecaţi în asta? Am dreptate?
— Da, o făcuse din milă – nu mai suporta s-o vadă pe Gail suferind, iar Gail o implorase pe Lucky să îi curme suferinţa.
— O crimă de milă, înţeleg. Iar tu ai crezut povestea asta?
Edward Hillingdon tăcu un moment, apoi continuă:
— Nu, nu chiar, nu de-adevăratelea. Am acceptat povestea, pentru că mi-am impus s-o accept, pentru că eram îndrăgostit de Lucky.
— Iar după aceea, când s-a căsătorit cu Greg, ai continuat s-o crezi?
— Deja mă convinsesem până în acel moment.
— Dar Greg, el cât ştia din povestea asta?
— Absolut nimic.
— Nu pot să cred asta!
Edward Hillingdon izbucni:
— Evelyn, trebuie să mă eliberez de toate acestea! Femeia asta are grijă să îmi reamintească tot ce am făcut. Ştie că n-o mai plac. Că n-o mai plac?! Am ajuns s-o urăsc! Dar mă face să mă simt legat de ea, prin fapta pe care am comis-o împreună.
Evelyn se plimbă prin cameră, apoi se opri şi se uită la el.
— Singura ta problemă, Edward, este că eşti prea sensibil şi incredibil de uşor de influenţat. Diavolul ăsta de femeie te-a adus unde a dorit pentru că ţi-a cultivat sentimentul de vinovăţie. Şi o să-ţi spun acum în termeni biblici că păcatul care te apasă e adulterul, nu crima. Te-ai simţit atât de vinovat de aventura ta cu Lucky, încât te-a avut în gheare cu povestea cu crima şi a reuşit să te convingă că sunteţi amândoi vinovaţi. Dar tu nu eşti!
— Evelyn… Şopti Edward îndreptându-se spre ea.
Evelyn se trase în spate şi îl privi scrutător.
— E adevărt, Edward, e adevărat? Sau ai inventat totul?
— Evelyn! Ce motive aş avea să inventez aşa ceva?
— Nu ştiu, rosti Evelyn Hillingdon rar. Poate ca să… O, nu ştiu! Probabil ca să nu mai ştiu care e adevărul atunci când

o să-l aflu.
— Hai să plecăm de aici! Să ne întoarcem în Anglia.
— Da, ne vom întoarce. Dar nu acum.
— De ce nu?
— Trebuie să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cel puţin pentru moment. E important să facem asta. Înţelegi, Edward? Să n-o laşi pe Lucky să presupună ce planuri avem noi.

Capitolul 13.

Victoria Johnson iese din scenă.

Seara era pe sfârşite. Formaţia încetinea treptat ritmul. Tim stătea lângă sala de mese şi privea spre terasă. Stinse câteva lumini de pe mesele care fuseseră eliberate. Auzi o voce în spatele lui:
— Tim, pot vorbi puţin cu tine? Tim Kendall tresări.
— Bună, Evelyn, te pot ajuta cu ceva?
— Să mergem la masa asta, zise Evelyn privind în jurul ei. Hai să ne aşezăm puţin.

Porni apoi înainte spre masa din colţul opus al terasei. Nu era nimeni în apropiere.
— Tim, te rog să mă scuzi că te abordez aşa, pe nepusă masă, însă sunt îngrijorată din cauza lui Molly.

Tim se schimbă la faţă.
— Ce treabă ai cu Molly? Întrebă el rigid.
— Nu cred că e prea bine. Pare supărată.
— În ultimul timp, tinde să se supere din orice.
— Cred că cel mai bine ar fi să meargă la doctor.
— Da, ştiu, însă nu vrea. Urăşte să meargă la doctor.
— De ce?
— Ce? Ce vrei să spui?
— Am întrebat de ce. De ce urăşte să meargă la doctor?
— Ei bine, zise Tim vag, aşa sunt unii oameni. Cum să-ţi spun, îi face să le fie teamă de ei înşişi.
— Şi tu eşti îngrijorat din cauza ei, nu-i aşa, Tim?
— Da, da, destul de îngrijorat.

— Nu poate nimeni din familia ei să vină să stea cu ea o vreme?

— Nu, asta ar înrăutăţi şi mai mult lucrurile, mult mai mult.

— Care e problema? Vreau să spun, care e problema cu familia ei?

— O, chestii obişnuite. Cred că e foarte încăpăţânată şi pur şi simplu nu s-a înţeles bine cu ei, mai ales cu maică-sa. Nu s-a înţeles niciodată bine cu ea. Simt… Sunt puţin cam bizari şi a rupt de mult legătura cu ei. Şi cred că a făcut bine că a luat această hotărâre.

— Din câte mi-a povestit, pare să aibă pierderi de memorie, continuă Evelyn cu voce nesigură, şi pare să se teamă de oameni. De parcă ar suferi de mania persecuţiei.

— Nu spune asta, zise Tim iritat. Mania persecuţiei. Tot timpul spunem asta despre ceilalţi oameni. Ei bine, e drept că situaţia este puţin cam stresantă! Nu e uşor să te muţi în Indiile de Vest! Toate aceste feţe de culoare! Ştii, unii oameni au fel de fel de idei preconcepute în legătură cu Indiile de Vest şi cu oamenii de culoare.

— Dar cu siguranţă că femeile precum Molly nu se încadrează în această categorie.

— O, cum ar putea cineva să ştie ce anume îi înspăimântă pe ceilalţi?! Există oameni care n-ar avea curajul să intre într-o cameră plină de pisici. Iar alţii leşină când cade o omidă pe ei.

— Nu-mi place că trebuie să o spun, dar nu crezi că ar trebui s-o consulte un psihiatru?

— Nu! Izbucni Tom. Nu vreau ca astfel de oameni să mişune pe lângă ea. Nu am încredere în ei. Fac mai mult rău decât bine. Dacă mama ei nu ar fi apelat la ajutorul unui psihiatru…

— Aşadar, au mai fost antecedente la ea în familie, nu-i aşa? Adică un istoric al… Instabilităţii mentale, continuă ea după o pauză care-i permise să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Am smuls-o din acel mediu şi i-a mers chiar bine. Doar că acum trece printr-o perioadă foarte grea. Dar problemele acestea nu sunt ereditare. Cu toţii ştim acest lucru în zilele noastre. E o idee foarte cunoscută. Molly este perfect sănătoasă. Doar că… Moartea bătrânului Palgrave a răscolit totul din nou.

— Înţeleg, zise Evelin gânditoate. Dar nu e nimic îngrijorător în legătură cu moartea maiorului Palgrave, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu, însă e şocant când cineva moare pe neaşteptate.

Zicând acestea, Tim păru atât de disperat şi de distrus, încât lui Evelyn i se înmuie inima. Femeia îşi puse mâna pe braţul lui.

— Ei bine, sper că ştii ce faci, Tim, însă dacă te-aş putea ajuta cu ceva… Adică să o însoţesc pe Molly la New York – aş putea să zbor cu ea până acolo sau până la Miami, sau oriunde în altă parte, unde ar putea beneficia de asistenţă medicală de cea mai bună calitate.

— E foarte frumos din partea ta că te-ai gândit la asta, însă Molly e bine. O să-şi revină, oricum.

Evelyn scutură din cap plină de neîncredere. Se întoarse încet şi privi spre terasă. Majoritatea oamenilor se retrăseseră în bungalow-urile lor. Evelyn se îndrepta spre masa ei ca să verifice dacă nu cumva uitase ceva acolo, când îl auzi pe Tim scoţând o exclamaţie. Întoarse capul imediat. Tim stătea lângă scări, la capătul terasei, iar Evelyn îi urmări privirea. Apoi i se tăie şi ei răsuflarea.

Molly urca pe scările dinspre plajă. Respira greu, suspina şi se mişca nesigur, alergând fără scop.

— Molly! Ce s-a întâmplat? Strigă Tim.

Alergă apoi spre ea, iar Evelyn îl urmă. Molly ajunsese în capul scărilor, iar acum stătea acolo cu mâinile la spate.

— Am găsit-o… Zise ea printre suspine. E acolo, în tufişuri… Şi uitaţi-vă la mâinile mele… Uitaţi-vă la mâinile mele.

Molly întinse mâinile, iar lui Evelyn i se tăie răsuflarea când văzu că avea pe ele nişte pete ciudate închise la culoare. Păreau negre în lumina slabă de pe terasă, însă Evelyn îşi dădu foarte bine seama că erau de fapt roşii.

— Ce s-a întâmplat, Molly? Strigă Tim.

— Acolo jos, zise Molly clătinându-se. În tufişuri…

Tim ezită, se uită la Evelyn, apoi o împinse puţin pe Molly spre Evelyn şi fugi pe scări în jos. Evelyn o luă pe tânără în braţe.

— Haide. Stai jos, Molly. Aici. Ţi-ar prinde bine ceva de băut.

Molly se prăbuşi pe un scaun şi se aplecă peste masă, sprijinindu-şi fruntea pe braţele încrucişate. Evelyn n-o mai întrebă nimic. Se gândi că era mai bine s-o lase să-şi revină.

— Va fi bine, stai liniştită, rosti Evelyn cu voce blândă. O să fie bine.

— Nu ştiu, îngăimă Molly. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu nimic. Nu-mi amintesc. Eu… Zise ea ridicând brusc capul. Ce e cu mine? Ce se întâmplă cu mine?

— E în regulă, copila mea. E în regulă.

Tim se întoarse urcând încet scările. Părea răvăşit. Evelyn se uită la el, ridicându-şi sprâncenele a mirare.

— E una dintre fetele noastre, zise el. Cum o cheamă oare? A, Victoria. A înjunghiat-o cineva.

Capitolul 14.

Investigaţia.

I

Molly stătea întinsă în pat. Doctorul Graham şi doctorul Robertson, medicul poliţiei din Indiile de Vest, stăteau de-o parte a patului, iar Tim de cealaltă. Robertson îi lua pulsul lui Molly. Dădu din cap spre bărbatul de la capul patului, un bărbat de culoare, zvelt, îmbrăcat în uniformă – inspectorul Weston, de la Poliţia din St Honoré.

— Doar o simplă declaraţie, nimic mai mult, zise doctorul.

Celălalt încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Acum, doamnă Kendal, spuneţi-ne doar cum aţi descoperit-o pe această fată.

Preţ de câteva momente, silueta întinsă în pat nu reacţionă în nici un fel, de parcă n-ar fi auzit. Apoi începu să vorbească cu o voce stinsă:

— În tufiş… Alb…

— Aţi văzut ceva alb şi v-aţi dus să vedeţi despre ce era vorba?

— Da, alb, zăcând acolo… Am încercat… S-o ridic… Sânge… Mâinile mi s-au umplut de sânge.

Începu să tremure.

Doctorul Graham clătină dezaprobator din cap.

— Nu cred că rezistă mai mult, şopti doctorul Robertson.

— Ce făceaţi pe cărarea dinspre plajă, doamnă Kendal?

— Cald, plăcut… pe malul mării.

— O cunoşteaţi pe această fată?

— Victoria, drăguţă, o fată drăguţă. Râde… Obişnuia să râdă mult… O! De-acum n-o s-o mai facă. N-o să mai râdă niciodată! N-o să uit niciodată asta! N-o să uit niciodată asta! Zise ea cu voce isterică.

— Molly, te rog, nu! Interveni Tim.

— Linişte, linişte, zise doctorul Robertson cu o voce autoritară şi totodată liniştitoare. Relaxează-te, relaxează-te. V-am deranjat puţin, se scuză el eliberând mâna bolnavei. Nu va putea fi interogată în următoarele douăzeci şi patru de ore, precizează el. Vă voi anunţa când îşi va reveni.

II

Negrul cel masiv şi arătos se uită pe rând la cei doi oameni aşezaţi la masă.

— Jur pe Dumnezeu, zise el. Asta e tot ceea ce ştiu. Nu ştiu nimic în plus faţă de ce v-am spus deja.

Pe frunte i se adunaseră broboane de transpiraţie. Daventry oftă. Omul care conducea ancheta, inspectorul Weston de la CID-ul din St Honoré, făcu cu mâna un gest că interogatoriul se încheiase. Marele Jim Ellis ieşi din cameră.

— Nu e tot ce ştie, desigur, afirmă Weston cu accent insular. Dar asta e tot ce vom afla de la el.

— Crezi că e nevinovat? Întrebă Daventry.

— Da. Se pare că se înţelegeau bine.

— Erau căsătoriţi?

Pe buzele locotenentului Weston apăru un zâmbet discret.

— Nu, răspunse el, nu erau căsătoriţi. Nu avem prea multe căsătorii pe insulă. Deşi îşi botează copiii. Avea doi copii cu Victoria.

— Crezi că erau amestecaţi amândoi în povestea asta, indiferent despre ce era vorba?

— Probabil că nu. Cred că starea de nervozitate l-ar fi trădat. Şi mai cred că nici ea nu ştia prea multe.

— Dar suficient pentru a fi vorba de un şantaj?

— Nu ştiu cum să-l numesc. Nu cred că fata înţelegea semnificaţia acestui cuvânt. A cere o plată pentru discreţie nu este considerat şantaj. Cum să vă spun, oamenii care vin aici sunt persoane cu avere, care se bucură de notorietate, iar moralitatea lor nu suportă prea multe investigaţii. Vocea lui deveni aspră. Avem tot felul de oaspeţi, zise Daventry. O femeie poate că nu doreşte să se ştie că ea calcă strâmb, aşa că îi face cadouri fetei care o serveşte. E o înţelegere tacită că plata este în schimbul discreţiei.

— Exact.

— Dar acest lucru, obiectă Daventry, nu a fost de acest gen, a fost o crimă.

— Cu toate astea, mă îndoiesc că fata realiza că e vorba despre un lucru serios. A văzut ceva, ceva care a intrigat-o, ceva care avea, probabil, legătură cu acel flacon de pastile. Înţeleg că îi aparţinea domnului Dyson. Mai bine am discuta cu el mai întâi.

Gregory intră în cameră, cu obişnuitul său aer jovial.

— Aici sunt, zise el. Cu ce vă pot ajuta? Îmi pare rău de fata asta. Era o fată drăguţă. Amândoi o plăceam. Bănuiesc că s-o fi certat cu cineva sau o fi fost la mijloc alt bărbat,

deşi părea fericită şi nu dădea vreun semn că ar avea probleme. Aseară chiar am vorbit cu ea.

— Cred că luaţi un preparat, domnule Dyson, numit Serenite.

— Da, aşa este. Nişte pastile mici şi roz.

— V-au fost prescrise de un medic?

— Da. Pot să vă arăt reţeta, dacă doriţi. Am nişte mici probleme cu tensiunea, ca majoritatea oamenilor din ziua de azi.

— Foarte puţini oameni ştiu că sunteţi suferind.

— Păi, nu e ceva cu care să mă laud. Eu… Ei bine, am fost întotdeauna sănătos şi vesel şi nu-mi plac oamenii care se plâng tot timpul de problemele de sănătate pe care le au.

— Cât de des luaţi aceste pastile?

— De două-trei ori pe zi.

— Aveţi un stoc considerabil cu dumneavoastră?

— Da, am vreo şase flacoane. Dar, vedeţi dumneavoastră, sunt încuiate într-un geamantan. Nu ţin afară decât unul, pe cel desfăcut.

— Iar acum câtva timp aţi observat că acel flacon lipsea.

— Exact.

— Şi aţi întrebat-o pe fată, pe Victoria Johnson, dacă nu cumva l-a văzut?

— Da, am întrebat-o.

— Şi ce v-a spus?

— A spus că ultima oară când a văzut flaconul era pe raft, la noi în baie. A zis că-l va căuta.

— Şi după aceea?

— A venit şi mi-a înapoiat flaconul după un timp. M-a întrebat: „Asta e sticla care lipsea?”

— Şi dumneavoastră ce i-aţi spus?

— Am spus: „Da, aceasta e. Unde ai găsit-o?” Iar ea mi-a spus că în camera maiorului Palgrave. Am întrebat: „Cum naiba a ajuns acolo?”

— Şi atunci ea ce v-a răspuns?

— Mi-a spus că nu ştia, dar… Ezită el.

— Continuaţi, domnule Dyson.

— Ei bine, mi-a lăsat impresia că ştia mai mult decât mi-a zis, însă nu am dat prea multă importanţă acestui lucru. La urma urmei, nu era prea important. După cum v-am spus mai devreme, am şi alte flacoane cu acelaşi medicament. Am crezut că poate l-am uitat cumva la restaurant, iar maiorul Palgrave l-a luat din cine ştie ce motiv. Poate că l-a pus în buzunar cu intenţia de a mi-l înapoia, apoi i-a ieşit complet din minte.

— Şi doar atât ştiţi despre asta, domnule Dyson?

— Asta e tot ceea ce ştiu. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta. E important? De ce?

Weston ridică din umeri.

— La felul cum stau lucrurile, totul ar putea fi important.

— Nu-mi dau seama ce legătură au pastilele cu povestea aceasta. Am crezut că vreţi să ştiţi unde eram când a fost înjunghiată această sărmană fată. Am relatat totul în scris, cât de bine m-am priceput.

Weston se uită la el îngândurat.

— Chiar aşa? Ne-aţi uşurat foarte tare sarcina, domnule Dyson.

— M-am gândit că vă mai scutesc de câteva sarcini de serviciu, zise Greg aşezând pe masă o foaie de hârtie.

Weston o studie, iar Daventry îşi trase scaunul mai aproape şi se uită peste umărul lui.

— Totul pare foarte clar, admise Weston după câteva momente. Dumneavoastră şi soţia dumneavoastră eraţi în bungalow, v-aţi pregătit pentru cină până la 20.55. După aceea v-aţi dus pe terasă să beţi ceva cu senora de Caspearo. La 21.15, colonelul şi doamna Hillingdon vi s-au alăturat, apoi aţi mers împreună la cină. Din câte vă amintiţi, v-aţi dus la culcare în jurul orei 23.30.

— Desigur, zise Greg, nu ştiu la ce oră a fost omorâtă fata.

Era ceva fals în această afirmaţie. Cu toate acestea, Weston nu păru să observe.

— Am înţeles că a găsit-o doamna Kendal. Cred că a suferit un şoc.

— Da, doctorul Robertson a trebuit să-i dea nişte sedative.

— Era destul de târziu, nu-i aşa? După ce majoritatea oamenilor plecaseră deja la culcare.

— Da.

— Era moartă de mult timp? Când a găsit-o doamna Kendal, vreau să zic.

— Nu suntem siguri în privinţa orei exacte a decesului, răspunse Weston calm.

— Biata Molly! Cred că a fost îngrozitor pentru ea. De fapt, nu-mi aduc aminte să o fi văzut aseară. Am crezut că are vreo migrenă şi că e în pat.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe doamna Kendal?

— O, destul de devreme, înainte de a merge să mă schimb pentru cină. Verifica mesele. Rearanja nişte cuţite.

— Înţeleg.

— Era veselă atunci, zise Greg. Pusă pe glume. E o fată pe cinste. Cu toţii o simpatizăm. Tim e un tip norocos.

— Ei bine, mulţumim, domnule Dyson. Aşadar, nu vă amintiţi nimic altceva, în afară de ceea ce ne-aţi spus deja, despre Victoria şi despre momentul când v-a înapoiat pastilele?

— Nu… Doar ce v-am spus deja. M-a întrebat dacă acelea erau medicamentele pe care le căutam. Şi mi-a spus apoi că le-a găsit în camera bătrânului Palgrave.

— Nu ştia cine le-ar fi putut pune acolo?

— Nu cred, de fapt, nu-mi amintesc.

— Mulţumesc, domnule Dyson.

Apoi Gregory plecă.

— Foarte bine gândit, zise Weston atingând încet cu unghia foaia de hârtie, să fie atât de nerăbdător să ne spună ce-a tăcut aseară!

— Puţin cam prea bine gândit, nu crezi? Întrebă Daventry.

— Foarte greu de spus asta. Ştii, există oameni care se îngrijorează în mod natural de propria siguranţă, de teama

de a nu fi amestecaţi în ceva. Nu neapărat din cauză că s-ar simţi vinovaţi. Pe de altă parte, ar putea fi vorba de ceva mult mai grav.

— Totul se potriveşte de minune. Nimeni nu are în mod cert un alibi, cu formaţia care cântă, cu dansul şi cu oamenii care vin şi pleacă încontinuu. Oamenii se ridică, pleacă de la mesele lor, apoi se întorc. Femeile se duc să-şi pudreze nasul. Bărbaţii ies să ia aer. Dyson ar fi putut oricând să se strecoare afară. Oricine s-ar fi putut furişa afară. Însă, într-adevăr, pare puţin cam nerăbdător să ne demonstreze că nu el a făcut-o, zise el privind gânditor foaia de hârtie. Aşadar, doamna Kendal aranja nişte cuţite pe masă, zise el. Mă întreb dacă nu cumva a adus vorba despre asta în mod deliberat.

— Ţie aşa ţi s-a părut?

Celălalt cântări puţin lucrurile, apoi răspunse:

— Da, cred că e o posibilitate.

De dincolo de uşa camerei unde stăteau de vorbă cei doi bărbaţi se auzi un zgomot. Cineva cu o voce înaltă solicita să fie lăsat să intre.

— Am ceva important de spus. Am ceva important de spus. Duceţi-mă la cei doi domni. Duceţi-mă la poliţist.

Un bărbat îmbrăcat în uniformă deschise larg uşa.

— Unul dintre bucătari se află aici, începu el, şi e foarte nerăbdător să vă vadă. Zice că trebuie să vă spună ceva.

Un negru foarte speriat, purtând pe cap o bonetă de bucătar, îşi făcu loc pe lângă poliţist şi intră în cameră. Era unul dintre ajutorii bucătarului-şef. Era un cubanez, nu un localnic din St Honoré.

— Vă spun ceva, vă spun, zise el. Am văzut-o intrând în bucătărie şi avea un cuţit în mână. Pe cuvântul meu, un cuţit. Avea un cuţit în mână. A trecut prin bucătărie, apoi a ieşit pe uşă. În grădină. Am văzut-o cu ochii mei.

— Linişteşte-te, îl îndemnă Daventry. Linişteşte-te. Despre cine vorbeşti?

— Vă spun imediat despre cine vorbesc. Vorbesc despre soţia şefului. Despre doamna Kendal. Despre ea vorbesc. Avea un cuţit în mână şi a ieşit pe uşă şi s-a pierdut în noapte. Era înainte de cină… Şi nu s-a mai întors.

Capitolul 15.

Investigaţia continuă.

I

— Putem să vorbim cu dumneavoastră, domnule Kendal?

— Desigur, răspunse Tim, ridicându-şi privirea de la birou.

Puse deoparte nişte hârtii, apoi le făcu semn să ia loc. Era tras la faţă şi părea abătut.

— Cum merg lucrurile? Aţi aflat ceva? Locul ăsta pare blestemat. Oamenii încep să-şi facă planuri de plecare, încep să se intereseze de transport. Chiar când totul părea un succes total. O, Doamne, nici nu vă imaginaţi ce înseamnă pentru mine şi pentru Molly acest loc! Am băgat în el toată agoniseala noastră.

— Ştiu că vă este foarte greu, zise inspectorul Weston. Să nu vă imaginaţi că nu vă înţelegem!

— Ce bine ar fi dacă totul s-ar rezolva rapid! Rosti Tim. Această nenorocită de Victoria… O! N-ar trebui să vorbesc aşa despre ea. Victoria era fată de treabă. Însă trebuie să fie vreun motiv simplu, vreo intrigă, vreo poveste de amor în care era implicată. Poate că soţul ei…

— Jim Ellis nu era soţul ei, însă păreau un cuplu destul de liniştit.

— Numai dacă totul s-ar rezolva mai repede! Exclamă Tim din nou. Îmi pare rău. Voiaţi să vorbiţi cu mine despre ceva, să mă întrebaţi ceva.

— Da, era legat de seara trecută. În certificatul de deces se menţionează faptul că moartea a survenit între orele 22.30 şi miezul nopţii. În situaţia de faţă, nici un alibi nu stă în picioare şi nu poate fi confirmat. Oamenii sunt într-o continuă mişcare, dansează, ies să ia aer, apoi se întorc la locurile lor. Toată situaţia asta este extrem de complicată.

— Vă cred. Dar asta înseamnă că sunteţi convinşi că Victoria a fost ucisă de unul dintre oaspeţii hotelului.

— Ei bine, este o posibilitate pe care trebuie s-o luăm în calcul, domnule Kendal. De fapt, aş dori să discut cu dumneavoastră despre o afirmaţie pe care a făcut-o unul dintre bucătarii dumneavoastră.

— Chiar aşa? Care dintre ei? Ce anume zice?

— Din câte am înţeles, e cubanez.

— Am doi cubanezi şi un portorican.

— Acest Enrico susţine că soţia dumneavoastră a intrat în bucătărie dinspre sala de mese şi a ieşit apoi în grădină cu un cuţit în mână.

— Molly ţinea un cuţit în mână? Întrebă Tim uimit. Ei bine, ce motiv ar avea? Vă daţi seama ce spuneţi? Ce anume vreţi să sugeraţi?

— Se întâmpla înainte de cină. Adică în jurul orei 20.30. Dumneavoastră eraţi probabil în sala de mese şi vorbeaţi cu bucătarul-şef, Fernando.

— Da, admise Tim încercând să-şi aducă aminte. Da, aşa este.

— Iar soţia dumneavoastră a intrat în sala de mese dinspre terasă?

— Da, încuviinţă Tim. Întotdeauna iese pe terasă să vadă dacă mesele sunt bine aranjate. Uneori băieţii pun lucrurile aiurea, mai uită din veselă, lucruri de genul acesta. Probabil că asta s-a întâmplat şi atunci. Poate că aranja tacâmurile pe masă. Probabil că a observat că era un cuţit sau o lingură în plus.

— Şi când a venit de pe terasă în sala de mese v-a spus ceva?

— Da, am schimbat câteva cuvinte.

— Ce anume v-a spus? Vă aduceţi aminte?

— Cred că am întrebat-o cu cine vorbea. Am auzit nişte voci pe terasă.

— Şi cu cine v-a spus că vorbise?

— Cu Gregory Dyson.

— A, da. Aşa spune şi el.

— Din câte am înţeles eu, încercase să se dea la ea, continuă Tim. Obişnuieşte să facă asta. M-am enervat şi am spus: „Să-l ia naiba!” însă Molly a râs şi a zis că poate să-i facă faţă. Molly e o fată foarte isteaţă şi ştie cum să reacţioneze în astfel de situaţii. Nu e întotdeauna uşor, să ştiţi. Nu poţi ofensa un oaspete, iar o fată aşa de drăguţă ca Molly trebuie să treacă peste lucrurile acestea râzând şi ridicând din umeri. Iar Gregory Dyson nu-şi poate ţine mâinile acasă în prezenţa unei femei atrăgătoare.

— Se certaseră?

— Nu, nu cred. Cum v-am mai spus, cred că Molly a încercat să glumească pe tema asta, aşa cum face de obicei.

— Vă amintiţi dacă avea vreun cuţit la ea?

— Nu-mi amintesc. Sunt aproape sigur că nu avea. De fapt, sunt sigur că nu avea.

— Dar tocmai aţi spus că…

— Uitaţi ce este, ceea ce vreau să spun este că, dacă se afla în sala de mese sau în bucătărie, este foarte posibil să fi avut un cuţit în mână. De fapt, îmi amintesc foarte bine că atunci când a venit din sala de mese nu avea nimic în mână. Absolut nimic. Sunt convins de asta.

— Înţeleg, zise Weston.

Tim se uită la el neliniştit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde vreţi să ajungeţi? Ce naiba v-a spus prostul ăla de Enrico sau Manuel, care din ei o fi?!

— A spus că soţia dumneavoastră a intrat în bucătărie cu un cuţit în mână şi că părea supărată.

— Exagera, desigur.

— Aţi mai vorbit cu soţia dumneavoastră în timpul cinei sau după cină?

— Nu, nu cred că am mai vorbit cu ea. Ca să vă spun drept, am fost foarte ocupat.

— Soţia dumneavoastră se afla în sala de mese în timpul cinei?

— Păi… Noi de regulă nu prea stăm într-un loc, ne plimbăm de la un oaspete la altul. Înţelegeţi cum stau lucrurile.

— Aţi vorbit cu ea?

— Nu, nu cred că am vorbit… De obicei, suntem foarte prinşi în timpul cinei. Nici măcar nu suntem atenţi la ce face celălalt şi cu siguranţă nu avem timp să stăm de poveşti.

— Cu alte cuvinte, nu vă amintiţi să fi vorbit cu ea până în momentul în care a venit în fugă pe scări, trei ore mai târziu, după ce a descoperit cadavrul.

— A fost un şoc groaznic pentru ea. A afectat-o foarte tare.

— Ştiu. Este o experienţă foarte neplăcută. Cum de se plimba pe plajă?

— După stresul legat de cină, obişnuieşte să dea o tură pe malul mării. Înţelegeţi dumneavoastră, să scape de oaspeţi şi să mai respire şi ea.

— Am înţeles că vorbeaţi cu doamna Hillingdon când s-a întors soţia dumneavoastră.

— Da. De fapt, aproape toţi plecaseră la culcare.

— Despre ce vorbeaţi cu doamna Hillingdon?

— Despre nimic în mod deosebit. De ce? Ea ce v-a spus?

— Până acum nu ne-a spus nimic. N-am avut ocazia să stăm de vorbă cu ea.

— Vorbeam despre nimicuri. Despre Molly, despre cum e să fii managerul unui hotel şi alte lucruri de acest fel.

— Apoi a apărut soţia dumneavoastră pe scările terasei şi v-a povestit ce se întâmplase?

— Da.

— Avea sânge pe mâini?

— Sigur că avea! Se aplecase să vadă ce păţise fata aceea, încercase s-o ridice, nu înţelegea ce i se putuse întâmpla. Aşa că bineînţeles că era murdară de sânge pe mâini. Uitaţi care este treaba, ce naiba insinuaţi? Ce vreţi să sugeraţi?

— Vă rog să vă liniştiţi, zise Daventry. Ştiu că sunteţi foarte stresat, însă trebuie să lămurim lucrurile. Am înţeles că soţia dumneavoastră nu s-a simţit prea bine în ultimul timp.

— Prostii! Se simte foarte bine. Moartea maiorului Palgrave a tulburat-o puţin. Un lucru normal, de altfel. Este o fată foarte sensibilă.

— Va trebui să îi punem câteva întrebări de îndată ce se mai întremează puţin, zise Weston.

— Ei bine, acum nu este momentul potrivit. Doctorul i-a administrat un sedativ şi a spus că trebuie să o lăsăm în pace. Nu vreau să o deranjaţi sau să o supuneţi la interogatoriu, e clar?

— Nu avem de gând să o interogăm, zise Weston. Vrem doar să clarificăm nişte aspecte. Nu o vom deranja acum, însă, de îndată ce doctorul ne va permite, va trebui să avem o discuţie cu ea, adăugă Weston, cu voce blândă, dar fermă.

Tim se uită la el, deschise gura să spună ceva, însă renunţă.

II

Evelyn Hillingdon, calmă şi detaşată ca întotdeauna, stătea pe scaunul indicat. După fiecare dintre cele câteva întrebări care-i fuseseră adresate, medită îndelung asupra răspunsului. Îl privea gânditoare pe Weston, cu ochii ei negri şi inteligenţi.

— Da, zise ea. Vorbeam cu domnul Kendal când a venit soţia lui şi ne-a spus de crimă.

— Soţul dumneavoastră era acolo?

— Nu, el se dusese la culcare.

— Aveaţi vreun motiv anume să discutaţi cu domnul Kendal?

Evelyn ridică din sprâncenele frumos pensate. Era clar că doreau să ajungă undeva cu discuţia.

— Ce întrebare ciudată! Răspunse ea cu răceală. Nu, nu discutam despre ceva anume.

— Aţi discutat cumva despre starea de sănătate a soţiei lui?

Din nou, Evelyn îşi căută cu grijă cuvintele.

— Chiar nu-mi amintesc, zise ea în cele din urmă.

— Sunteţi sigură?

— Sigură că nu-mi amintesc? Ce modalitate interesantă de a formula o întrebare! Oamenii vorbesc despre tot felul de lucruri.

— Am înţeles că doamna Kendal nu s-a simţit prea bine în ultimul timp.

— Mie mi s-a părut că arată destul de bine. Poate puţin obosită. Bineînţeles că este foarte solicitant să conduci un astfel de loc, iar ea nu are prea multă experienţă. E normal că uneori e uşor confuză.

— Confuză? Repetă Weston cuvântul. Aşa i-aţi descrie starea?

— Sună cam demodat, însă e la fel de bun ca jargonul pe care îl folosim astăzi. Spunem „infecţie virală” pentru o criză de bilă sau „nevroză anxioasă” pentru a explica neplăcerile create de problemele de zi cu zi…

Zâmbetul ei îl făcu pe Weston să se simtă ridicol. Îşi spuse în gând că Evelyn Hillingdon era o femeie inteligentă. Se uită la faţa imobilă a lui Daventry şi se întrebă la ce se gândea.

— Vă mulţumesc, doamnă Hillingdon, zise Weston.

III

— Nu vrem să vă tulburăm, doamnă Kendal, însă trebuie să ne povestiţi cum aţi descoperit cadavrul fetei. Doctorul Graham spune că v-aţi refăcut suficient pentru a face faţă acestei discuţii.

— A, da. Mi-am revenit acum, zise Molly zâmbind nervos. Am avut un şoc… Ştiţi, a fost îngrozitor!

— Da, suntem de acord cu dumneavoastră. Am înţeles că v-aţi dus să vă plimbaţi puţin după cină.

— Da, obişnuiesc să fac asta.

Daventry observă că ochii ei se mişcau neliniştiţi şi că îşi frământa mâinile.

— În jurul cărei ore se întâmpla asta, doamnă Kendal? Întrebă Weston.

— Păi, nu prea-mi aduc aminte. Nu prea stăm cu ochii pe ceas.

— Mai cânta orchestra?
— Da, cel puţin, aşa cred. Nu-mi amintesc exact.
— Şi în ce direcţie aţi mers?
— O, pe mal.
— La dreapta sau la stânga?
— A, mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Eu… Nu prea am observat.
— De ce n-aţi observat, doamnă Kendal?
— Cred că… Ei bine, mă gândeam la ale mele, zise ea încruntată.
— Vă gândeaţi la ceva anume?
— Nu, nu! La nimic deosebit. Doar la lucrurile care mai trebuiau făcute… Verificate… la hotel, continuă ea, aruncând priviri neliniştite în jurul ei şi frământându-şi din nou mâinile. Apoi am observat ceva alb într-un pâlc de tufişuri de hibiscus şi m-am întrebat ce putea fi. M-am oprit şi am tras, zise ea înghiţind convulsiv. Şi am găsit-o – era Victoria – ghemuită la pământ şi am încercat să îi ridic capul şi m-am umplut… De sânge pe mâini. Se uită la mâini, repetând îngândurată, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să creadă: M-am umplut de sânge.
— Da, da. O experienţă înfiorătoare. Nu e cazul să ne spuneţi mai multe despre această parte. Cam de cât timp credeţi că vă plimbaţi când aţi descoperit-o?
— Nu ştiu, habar n-am.
— De o oră? De o jumătate de oră? Sau poate de mai mult de o oră?
— Nu ştiu, repetă Molly.
Daventry întrebă pe un ton firesc:
— Aveaţi cumva la dumneavoastră un cuţit?
— Un cuţit? Se arătă Molly surprinsă. De ce să fi avut cu mine un cuţit?
— Am întrebat doar pentru că unul dintre angajaţii dumneavoastră zice că aveaţi un cuţit în mână când aţi ieşit din bucătărie şi v-aţi dus în grădină.
Molly se încruntă.

— Dar n-am ieşit din bucătărie. A, vreţi să spuneţi înainte de cină… Nu… Nu cred…

— Poate că aranjaserăţi vesela pe masă.

— Uneori sunt nevoită să o fac. Pun lucrurile în neorânduială, prea puţine cuţite sau prea multe. Furculiţele sau lingurile nu sunt câte trebuie, lucruri de acest fel.

— Aşa că este posibil să fi ieşit din bucătărie cu un cuţit în mână?

— Nu cred că am făcut-o. Sunt sigură că n-am făcut-o, adăugă ea. Era şi Tim acolo, ar trebui să ştie. Întrebaţi-l.

— Vă plăcea fata aceasta, Victoria, era bună la ceea ce făcea? Întrebă Weston.

— Da, era o fată foarte drăguţă.

— Aţi avut vreo dispută cu ea?

— Dispută? Nici vorbă!

— Nu v-a ameninţat niciodată în nici un fel?

— Să mă amenințe? Ce vreţi să spuneţi?

— Nu contează… Nu aveţi idee cine ar fi putut s-o ucidă? Absolut nici cea mai vagă idee?

— Nu, rosti ea cu voce sigură.

— Ei bine, mulţumesc, doamnă Kendal, zise el zâmbind. N-a fost chiar aşa de rău, nu?

— Asta e tot?

— Asta e tot pentru moment.

Daventry se ridică, îi deschise uşa şi o petrecu apoi cu privirea.

— Tim ar trebui să ştie”, cită el când reveni la scaunul său. Iar Tim ne-a spus clar că ea nu avea un cuţit în mână.

— Cred că orice soţ care ar fi întrebat ar da acelaşi răspuns, zise Weston cu voce gravă.

— Un cuţit de masă nu pare cel mai potrivit pentru a comite o crimă.

— Dar era un cuţit de friptură, domnule Daventry. În seara aceea se servea friptură. Iar cuţitele de friptură sunt ascuţite.

— Pur şi simplu nu pot să cred că fata cu care tocmai am vorbit este un criminal prins asupra faptului, Weston.

— Nici nu este nevoie să crezi asta. Poate că doamna Kendal a ieşit în grădină înainte de cină cu un cuţit pe care îl luase de pe masă pentru că era în plus – poate că nici măcar nu şi-a dat seama că era cu el în mână – ar fi putut să-l lase pe undeva – sau poate că l-a scăpat – iar apoi a fost găsit şi folosit de altcineva. Şi eu mă îndoiesc că ar fi o criminală.

— În acelaşi timp, zise Daventry gânditor, simt foarte sigur că nu ne spune tot ceea ce ştie. Imprecizia referitoare la timp e ciudată. Unde se afla, ce făcea acolo? Nimeni nu pare s-o fi văzut în acea seară în sala de mese.

— Soţul era pe acolo, ca de obicei, însă soţia era de negăsit.

— Crezi că s-a dus să se întâlnească cu cineva, cu Victoria Johnson?

— Posibil. Sau poate că l-a văzut pe cel care trebuia să se întâlnească cu Victoria.

— Te gândeşti la Gregory Dyson?

— Ştim că vorbise cu Victoria puţin mai devreme – poate că a aranjat să se vadă mai târziu, în acea seară. Aminteşte-ţi că toată lumea mişuna pe terasă: dans, băutură, pelerinaj la bar.

— Nu există un alibi mai bun decât o orchestră, zise Daventry.

Capitolul 16.

Miss Marple cere ajutor.

Oricine ar fi văzut-o pe bătrâna cu înfăţişare paşnică stând pe şezlongul din faţa bungalow-ului ei ar fi crezut că se gândea cum să-şi petreacă ziua: o expediţie la castelul Cliff, probabil, o vizită în Jamestown, o plimbare cu maşina şi prânzul la Pelican Pinpoint sau doar o dimineaţă liniştită pe plajă.

Dar bătrâna cea blajină avea de deliberat în privinţa unor probleme de altă natură – şi era foarte pornită!

„Trebuie să se facă neapărat ceva”, îşi zise Miss Marple.

În plus, era convinsă că nu avea timp de pierdut. Era vorba de o urgenţă. Dar oare putea să convingă pe cineva? Dacă i se dădea un răgaz, putea să afle adevărul de una singură.

Aflase multe, însă nu suficient de multe. Iar timpul nu avea răbdare. Conştientiză cu amărăciune că aici, în acest paradis de pe insulă, n-avea pe niciunul dintre aliaţii ei obişnuiţi. Se gândi cu părere de rău la prietenii ei din Anglia: Sir Henry Clithering, gata întotdeauna să o asculte cu calm, finul lui, Dermot, care, în ciuda poziţiei sale importante la Scotland Yard, o credea întotdeauna pe Miss Marple, ori de câte ori era suspicioasă în legătură cu diverse lucruri.

Dar oare poliţistul de pe insulă, cel cu voce calmă, va pleca urechea la spusele ei? Dar doctorul Graham? Însă doctorul Graham nu era tipul de om de care avea ea nevoie – era prea blând şi prea ezitant, cu siguranţă nu era genul de om care ia decizii pe loc şi acţionează imediat.

Miss Marple, simţindu-se ca un împuternicit al Celui Atotputernic, murmură cu voce tare cuvintele biblice: „Pe cine îl voi trimite şi cine va merge pentru Noi?”4

Sunetul pe care îl auzi după câteva momente nu fu perceput imediat ca un răspuns la rugăciunea ei – nici pe departe. Mai degrabă, mintea ei înregistra informaţia drept un om care îşi chema probabil câinele.

— Hei!

Miss Marple, prea uimită, nu acordă atenţie chemării.

— Hei!

Sunetul se auzi din nou, de data aceasta mai tare, făcând-o pe Miss Marple să se uite vag în jur.

— Hei! Strigă domnul Rafiel nerăbdător. Tu, de acolo, adăugă el.

Miss Marple nu realizase că acel „Hei, tu de acolo!” îi era adresat. Nu era obişnuită ca oamenii să i se adreseze astfel. Cu siguranţă, nu era maniera în care un domn i se adresa

unei doamne. Miss Marple nu se simţi ofensată, deoarece aproape nimeni nu se simţea lezat de felul în care domnul Rafiel făcea anumite lucruri. El avea propriile reguli, iar oamenii îl luau ca atare. Miss Marple se uită spre bungalow-ul lui. Domnul Rafiel o salută din pridvor.

— M-aţi strigat mai devreme?

— Bineînţeles că v-am strigat, zise domnul Rafiel. Pe cine credeţi că strigam? Vreo pisică? Veniţi până aici!

Miss Marple se uită în jur după geantă, o luă, apoi porni spre bungalow-ul domnului Rafiel.

— Eu nu pot să vin la dumneavoastră decât dacă mă ajută cineva, se scuză el, aşa că trebuie să veniţi dumneavoastră aici.

— O, da, zise Miss Marple. Înţeleg foarte bine asta.

— Luaţi loc, zise domnul Rafiel arătând spre un scaun din apropiere. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Se întâmplă ceva al naibii de ciudat pe insula asta.

— Da, într-adevăr, încuviinţă Miss Marple, aşezându-se pe scaunul care-i fusese arătat.

Din obişnuinţă, îşi scoase şi lucrul de mână din geantă.

— Nu începeţi iar să tricotaţi! Zise domnul Rafiel. Nu suport chestia asta. Urăsc femeile care tricotează. Mă irită.

Miss Marple îşi puse lucrul de mână la loc, în geantă. Nu păru deloc supărată de observaţia făcută, având aerul cuiva care face concesii unui pacient suferind.

— Se vorbeşte mult pe aici, zise domnul Rafiel, şi pun pariu că dumneavoastră, preotul şi sora acestuia aţi iscat aceste discuţii.

— Cred că este absolut normal să se vorbească, ţinând cont de situaţie, zise Miss Marple înviorată.

— O localnică înjunghiată e găsită în tufişuri. S-ar putea ca totul să fie cât se poate de comun. Poate că tipul ăla cu care trăia a fost gelos pe alt bărbat sau poate că şi-a găsit el însuşi altă femeie, fata a făcut o criză de gelozie şi s-au certat. Sex la tropice. Chestii de genul ăsta. Ce credeţi?

— Nu, respinse ideea Miss Marple scuturând din cap.

— Nici autorităţile nu cred asta.

— V-ar spune mai multe dumneavoastră decât mie, sublinie Miss Marple.

— E acelaşi lucru. Pariez că ştiţi mai multe decât mine. Dumneavoastră sunteţi în temă cu ce se discută pe aici în legătură cu această situaţie.

— Cu siguranţă că sunt, admise Miss Marple.

— Nu e mare lucru de făcut pe aici, în afară de ascultat bârfe, nu-i aşa?

— Astfel de informaţii sunt de multe ori utile.

— Ştiţi ce, zise domnul Rafiel, m-am înşelat în privinţa dumneavoastră. De regulă, nu mă înşel în privinţa oamenilor. De fapt, v-am subestimat foarte mult. Ca şi toate aceste zvonuri despre maiorul Palgrave şi despre poveştile pe care le spunea. Credeţi că i-a făcut careva felul, nu?

— Mă tem că da, zise Miss Marple.

— Ei bine, chiar aşa a fost.

Miss Marple trase adânc aer în piept.

— Este un lucru cert, nu-i aşa? Întrebă ea.

— Da, am această informaţie de la Daventry. Nu încalc nici o promisiune de a ţine informaţia secretă, deoarece rezultatul autopsiei va trebui să fie în curând făcut public. Dumneavoastră i-aţi spus ceva lui Graham, Graham s-a dus la Daventry, iar Daventry s-a dus la administrator, au fost informaţi cei de la CID, apoi au căzut de acord că era ceva putred la mijloc, aşa că l-au deshumat pe bătrânul Palgrave ca să arunce o privire.

— Şi ce au descoperit? Întrebă ea curioasă.

— Au descoperit că luase o doză letală dintr-o substanţă pe care doar un doctor o poate pronunţa ca lumea. Din câte îmi amintesc, era ceva gen diflor hexagonaletilcarbenzol. Nu aşa se cheamă. Dar cam pe-acolo. Doctorul poliţiei i-a spus aşa ca să nu înţeleagă lumea despre ce e vorba. Probabil că substanţa are o denumire simplă ca Evipan sau Veronal sau sirop Eeaston sau cam aşa ceva. Acest nume oficial este doar pentru a-i impresiona pe necunoscători.

Oricum, o doză considerabilă din acea substanţă ar provoca o moarte asemănătoare cu cea cauzată de hipertensiune arterială, în urma consumului excesiv de alcool într-o seară. De fapt, totul a părut perfect natural şi, pentru o vreme, nimeni nu a suspectat nimic. Au spus doar „sărmanul de el” şi l-au îngropat rapid. Acum se întreabă dacă a fost vreodată hipertensiv. Dumneavoastră v-a spus că ar fi suferit de această afecţiune?

— Nu.

— Exact! Şi, cu toate acestea, toată lumea părea mulţumită cu această explicaţie.

— Se pare că le-a vorbit oamenilor de această problemă de sănătate.

— E ca atunci când apar fantomele, zise domnul Rafiel. Nu întâlneşti niciodată persoana care a văzut fantoma. Apuci întotdeauna să vorbeşti doar cu un văr de gradul doi al mătuşii sau cu un prieten, sau cu un prieten al prietenului. Dar să facem abstracţie de asta pentru moment. Cu toţii au crezut că era hipertensiv pentru că avea un flacon de medicamente în cameră – şi acum urmează partea cea mai frumoasă – despre care fata ucisă a răspândit vestea că, de fapt, a fost pus acolo de altcineva şi că, în realitate, îi aparţinea lui Gregory.

— Domnul Dyson este hipertensiv. Mi-a spus soţia lui, zise Miss Marple.

— Aşa că a fost pus în camera lui Palgrave ca să dea de înţeles că era hipertensiv şi că moartea lui a fost naturală.

— Exact, zise Miss Marple. Iar povestea a fost bine ticluită, cum că a menţionat în repetate rânduri că are probleme cu tensiunea. Dar ştiţi, e foarte uşor să lansezi un zvon. Foarte uşor. Am văzut asta de nenumărate ori în viaţa mea.

— Sunt sigur de asta, rosti domnul Rafiel.

— E nevoie doar să şopteşti pe ici, pe colo, afirmă Miss Marple. Nu spui că tu ai aflat. Spui doar că ştii că doamna B ţi-a spus că a auzit asta de la colonelul C. Nu e niciodată informaţie direct de la sursă şi e foarte greu să afli cine a

lansat acel zvon. O, da, e uşor de făcut. Iar oamenii cărora le spui vor merge la alţii şi vor repeta informaţia, ca şi cum ar fi aflat-o ei înşişi.

— Cineva a pus totul la cale într-un mod foarte inteligent, zise domnul Rafiel preocupat.

— Da, încuviinţă Miss Marple. Cred că acel cineva a fost foarte isteţ.

— Fata a văzut ceva sau ştia ceva şi probabil că a încercat să şantajeze pe cineva, fu de părere domnul Rafiel.

— Poate că nu a considerat că e vorba de şantaj, spuse Miss Marple. În hotelurile mari ca acesta, uneori cameristele ştiu despre oameni lucruri care n-ar trebui spuse mai departe, aşa că primesc un bacşiş mare sau li se face cadou o sumă de bani în schimbul discreţiei. Probabil că fata nu şi-a dat seama de importanţa informaţiei pe care o deţinea.

— Cu toate acestea, s-a ales cu un cuţit în spate, interveni domnul Rafiel.

— Da. În mod evident, cineva nu şi-a putut permite riscul ca ea să răspândească zvonuri.

— Ei bine, ia să vedem ce părere aveţi dumneavoastră despre asta.

Miss Marple se uită la el gânditoare.

— De ce credeţi că eu ştiu mai mult decât dumneavoastră, domnule Rafiel?

— Probabil că nu ştiţi mai mult, zise domnul Rafiel, însă sunt interesat să aflu ce părere aveţi despre această situaţie, pe baza informaţiilor pe care le deţineţi în momentul de faţă.

— Dar de ce?

— Nu se pot face prea multe lucruri pe aici, zise domnul Rafiel, în afară de bani.

Miss Marple ridică privirea surprinsă.

— Se fac bani? Aici?

— Poţi trimite şase telegrame codificate pe zi, dacă vrei, explică domnul Rafiel. Aşa mă amuz eu.

— Adică pariaţi? Întrebă Miss Marple nesigură, cu vocea cuiva care vorbeşte o limbă străină.

— Ceva în genul acesta, recunoscu domnul Rafiel. Îţi pui mintea la contribuţie cum să-i faci pe alţii să-şi pună mintea la contribuţie. Din păcate, această activitate nu mă ţine prea mult timp ocupat, aşa că am început să fiu interesat de povestea aceasta. M-a făcut curios. Palgrave şi-a petrecut mult timp vorbind cu dumneavoastră. Bănuiesc că nimeni altcineva nu se sinchisea de el. Despre ce vorbea?

— Mi-a spus foarte multe poveşti, zise Miss Marple.

— Ştiu că v-a spus. Unele dintre ele erau ale naibii de plicticoase. Şi nu era suficient că le auzeai o singură dată. Dacă te aflai pe lângă el, le mai auzeai şi a treia sau a patra oară.

— Ştiu, replică Miss Marple. Din păcate, asta se întâmplă când domnii îmbătrânesc.

Domnul Rafiel se uită la ea foarte aspru.

— Eu nu spun poveşti, ripostă el. Continuaţi. Totul a început de la una dintre poveştile pe care le spunea Palgrave, nu-i aşa?

— A zis că ştie un criminal, zise Miss Marple. Nu e nimic special legat de asta, întrucât cred că aproape toţi cunoaştem câte unul.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, răspunse domnul Rafiel.

— Nu mă refer la ceva anume, explică Miss Marple, dar dacă veţi căuta printre amintiri, cu siguranţă că veţi da peste una de genul acesta: „O, da, îl ştiu pe cutare destul de bine, a murit pe neaşteptate, iar lumea vorbeşte că soţia lui ar fi de vină, însă eu cred că e doar bârfă”. I-aţi auzit pe mulţi zicând asta, nu-i aşa?

— Păi, bănuiesc că da, da, ceva de genul acesta. Însă nu… Nu cred că era vorba de ceva serios.

— Exact, făcu Miss Marple. Însă maiorul Parlgrave era un om foarte serios. Cred că-i plăcea să spună poveşti. A zis că avea o fotografie cu un criminal. Avea de gând să mi-o arate când… De fapt, nu mi-a mai arătat-o.

— De ce?

— Pentru că a văzut ceva, zise Miss Marple. Cred că a văzut pe cineva. S-a înroşit la faţă şi a pus fotografia înapoi în portofel, apoi a schimbat subiectul.

— Pe cine a văzut?

— M-am gândit mult la asta, afirmă doamna Marple. Stăteam în faţa bungalow-ului meu, iar el stătea în faţa mea şi, indiferent pe cine a văzut, l-a văzut peste umărul meu drept.

— Cineva care venea pe cărarea din spatele dumneavoastră, dinspre parcare sau dinspre pârâu.

— Da.

— Când v-aţi uitat în spate, era cineva pe cărare?

— Domnul şi doamna Dyson şi colonelul Hillingdon împreună cu soţia.

— Altcineva?

— N-am mai văzut pe nimeni. Desigur, şi bungalow-ul dumneavoastră era în raza mea vizuală.

— A, deci îi includem şi pe Esther Walters, şi pe băiatul meu, Jackson. Corect? Oricare din cei doi angajaţi ai mei ar fi putut ieşi din bungalow şi apoi intra la loc, fără ca dumneavoastră să-l fi văzut.

— Tot ce se poate, admise Miss Marple. Nu mi-am întors capul imediat.

— Familia Dyson, familia Hillingdon, Esther, Jackson. Unul dintre ei este un criminal. Şi, desigur, eu însumi, zise el după o pauză emfatică.

Miss Marple zâmbi vag.

— Şi se referea la criminal ca la un bărbat?

— Da.

— Corect. Lucru care le elimină pe Evelyn Hillingdon, Lucky şi Esther Walters. Prin urmare, admiţând că toată povestea asta fără sens este adevărată, criminalul dumneavoastră este Dyson, Hillingdon sau Jackson al meu cel bun de gură.

— Sau dumneavoastră, adăugă Miss Marple.

Domnul Rafiel nu luă în seamă această mică observaţie.

— Nu mai spuneţi lucruri doar ca să mă enervaţi! Zise el. Vă voi spune primul lucru care mă frapează şi la care se pare că nu v-aţi gândit. Dacă este unul dintre cei trei, cum naiba de nu a fost recunoscut de Palgrave mai devreme? Ce dracu', doar au stat la aceeaşi masă timp de două săptămâni. Nu mi se pare că are logică.

— Ba eu cred că are logică, zise Miss Marple.

— Ei bine, explicaţi-mi.

— Vedeţi, maiorul Palgrave nu-l văzuse el însuşi pe bărbat. Era o poveste pe care i-o spusese un doctor. Doctorul i-a dat fotografia ca pe o curiozitate. Poate că maiorul Palgrave s-a uitat cu atenţie la fotografie atunci când a primit-o, însă după aceea a pus-o în portofel şi a păstrat-o ca pe un suvenir. Din când în când, o scotea probabil să o arate oamenilor cărora le spunea povestea. Şi încă ceva, domnule Rafiel, nu ştim când au avut loc acele evenimente. Nu mi-a dat nici o indicaţie temporală atunci când mi-a vorbit. Cu alte cuvinte, poate că aceasta este o poveste pe care o spune de ani de zile. De cinci ani, de zece ani, poate şi de mai mulţi. Una dintre poveştile cu tigri s-a petrecut în urmă cu douăzeci de ani.

— Nu mai spuneţi! Exclamă domnul Rafiel.

— Aşa că nu cred nici o clipă că maiorul Palgrave ar fi fost capabil să recunoască un chip dintr-o fotografie, dacă l-ar fi întâlnit întâmplător. Ceea ce cred eu că s-a întâmplat este că, în timp ce spunea povestea, a început să caute fotografia, a găsit-o, s-a uitat la faţa bărbatului, iar când a ridicat privirea a avut surpriza să vadă în faţa ochilor acelaşi chip sau unul care semăna destul de mult cu cel din fotografie, venind spre el de la o distanţă de vreo cincizeci de metri.

— Da, recunoscu domnul Rafiel cântărind informaţiile, da, este posibil.

— A fost luat prin surprindere, zise Miss Marple, aşa că a îndesat-o înapoi în portofel şi a început să vorbească cu

voce tare despre altceva.

— Nu se poate să fi fost sigur, afirmă domnul Rafiel cu viclenie.

— Nu, fu de acord Miss Marple. Nu se poate să fi fost sigur. Dar bineînţeles că după aceea a studiat fotografia cu atenţie şi s-a uitat şi la bărbat pentru a-şi da seama dacă era doar o asemănare sau era chiar acea persoană.

Domnul Rafiel reflectă asupra celor auzite, apoi scutură din cap.

— Ceva nu se leagă aici. Nu avem motivul crimei. Absolut deloc. Vorbea tare când v-a spus povestea, nu-i aşa?

— Da, zise Miss Marple. Destul de tare. Ca de obicei.

— Aşa este. Da, adevărul este că ţipa de-a dreptul. Acesta îi era felul de a vorbi.

— Mă gândesc că oricine l-ar fi putut auzi de la o distanţă considerabilă.

Domnul Rafiel scutură din nou din cap.

— E fantastic, absolut fantastic. Oricine ar râde de o asemenea poveste. Un moşulică spune o poveste despre ceva ce i-a povestit un prieten, arată o fotografie şi totul gravitează în jurul unei crime care a avut loc cu ani în urmă! Sau, oricum, în urmă cu un an-doi. De ce naiba ar putea acest lucru să-l neliniştească pe omul în cauză? Nu există nici o dovadă, doar nişte poveşti din auzite. Putea chiar să recunoască anumite asemănări între el şi bărbatul din fotografie: „Da, adevărul este că semănăm, nu-i aşa?” Nimeni n-ar lua povestea lui Palgrave drept dovadă. Nu-ncercaţi să mă convingeţi de asta, că nu veţi reuşi. Nu, tipul ăsta, dacă există vreun tip, nu avea de ce să se teamă. E genul de acuzaţie de care poate râde fără probleme. Ce motive ar putea avea pentru a-l ucide pe bătrânul Palgrave? Nu-i folosea la nimic. Trebuie să înţelegeţi asta.

— O, dar înţeleg perfect, zise Miss Marple. Sunt total de acord cu dumneavoastră. De asta sunt şi neliniştită. Aşa de neliniştită, încât nici n-am putut dormi azi-noapte.

Domnul Rafiel o privi fix.

— Ia să vedem ce aveţi pe suflet, rosti el încet.
— S-ar putea să mă înşel, începu timid Miss Marple.
— Probabil că da, zise domnul Rafiel, lipsit de tact, după cum îi era obiceiul. Dar, oricum, ia să auzim la ce v-aţi gândit în miez de noapte.
— Ar putea exista un motiv foarte puternic dacă…
— Dacă ce?
— Dacă va mai avea loc… în curând… O altă crimă.
Domnul Rafiel se uită la ea lung. Încercă să se ridice puţin în scaun.
— Fiţi mai clară, ceru el.
— Nu mă prea pricep să dau explicaţii! Rosti Miss Marple repede şi puţin incoerent. Se îmbujoră uşor. Să zicem că se mai plănuieşte o crimă. Nu ştiu dacă vă aduceţi aminte povestea pe care mi-a spus-o maiorul Palgrave despre soţia moartă în circumstanţe neclare. Apoi, după un anumit timp, altă soţie a murit în exact aceleaşi circumstanţe. Un bărbat cu un alt nume avea o soţie care a murit în aproape acelaşi fel, iar doctorul care povestea asta l-a recunoscut ca fiind una şi aceeaşi persoană, deşi îşi schimbase numele. Ei bine, se pare că acest criminal şi-a făcut un obicei din asta, nu-i aşa?
— Adică ceva în genul lui Smith, cazul cu miresele moarte în baie?
— Mie aşa mi se pare, zise Miss Marple. Iar din ceea ce am citit şi am auzit, un om care face un lucru atât de oribil şi scapă nepedepsit se simte încurajat să o mai facă. Socoteşte că este un lucru uşor şi se consideră inteligent. Aşa că o face din nou. Iar în cele din urmă, asemenea lui Smith din cazul „mireselor moarte în baie”, devine un obicei. De fiecare dată în alt loc, sub un alt nume. Însă crimele sunt, în esenţă, foarte asemănătoare. Aşa că mi se pare, deşi s-ar putea să mă înşel teribil…
— Dar dumneavoastră nu vi se pare că vă înşelaţi, nu-i aşa? Întrebă şiret domnul Rafiel.
Miss Marple continuă fără să-i răspundă la întrebare:

— Dacă aşa stau lucrurile şi această persoană are totul pregătit pentru o crimă în acest loc, pentru a mai scăpa de o soţie, să zicem aşa, iar dacă aceasta este a treia sau a patra crimă, ei bine, în acest caz povestea maiorului Palgrave chiar ar conta, întrucât criminalul nu-şi poate permite să existe asemănări care să iasă în evidenţă. Dacă vă aduceţi aminte, tocmai în felul acesta a fost prins Smith. Împrejurările crimei au atras atenţia cuiva care a comparat-o cu un articol dintr-un ziar în care se vorbea despre un caz asemănător. Aşa că înţelegeţi că, dacă această persoană oribilă plănuieşte o crimă ce va avea loc în curând în acest loc, în cazul acesta nu-şi permitea să-l lase pe maiorul Palgrave să spună povestea oricui era dispus să-l asculte şi să se uite la fotografie.

Se opri şi se uită să vadă reacţia domnului Rafiel.

— Aşa că înţelegeţi că trebuia să facă ceva repede, cât mai repede cu putinţă.

— De fapt, chiar în acea seară, preciză domnul Rafiel.

— Exact, răspunse Miss Marple.

— S-a mişcat rapid, reluă domnul Rafiel, însă sună plauzibil. A pus tabletele în camera bătrânului Palgrave, a răspândit zvonul că era hipertensiv, a adăugat în paharul de punci Planters puţin din drogul cu denumirea din numeroase silabe. Aşa este?

— Da. Dar asta a trecut, nu trebuie să ne mai batem capul cu asta. Mai bine ne-am concentra asupra viitorului. Asupra a ceea ce e pe cale să se întâmple. Acum că nu se mai împiedică de maiorul Palgrave şi că fotografia a fost distrusă, acest om poate să îşi pună în aplicare planul mârşav.

Domnul Rafiel fluieră.

— V-aţi gândit la toate, nu-i aşa?

Miss Marple încuviinţă cu o mişcare a capului. Apoi zise cu cea mai neobişnuită voce, fermă şi aproape dictatorială:

— Iar noi trebuie să-l oprim. Suntem datori să-l oprim, domnule Rafiel.

— Noi?” se miră domnul Rafiel. De ce m-aţi inclus şi pe mine în asta?

— Pentru că sunteţi un om bogat şi important, răspunse simplu Miss Marple. Oamenii vor ţine seama de ceea ce spuneţi sau faceţi. Pe mine nu m-ar asculta nici măcar un moment. Ar zice că sunt o babă cu imaginaţie bogată.

— S-ar putea, zise domnul Rafiel. Ar fi nişte proşti dacă ar reacţiona aşa. Mă văd totuşi obligat să admit că mulţi s-ar mira să vă audă vorbind în felul acesta. Aveţi o minte foarte logică. Foarte puţine femei sunt înzestrate cu aşa ceva. Unde naiba sunt Esther sau Jackson? Întrebă el, foindu-se în scaun. Trebuie să mă rearanjeze în scaun. Nu, nu puteţi să mă ajutaţi. Nu sunteţi suficient de puternică pentru asta. Nu ştiu ce fac de m-au abandonat aici.

— Mă duc să-i caut.

— Nu, nu trebuie. Dumneavoastră staţi aici şi spuneţi-mi totul. Care dintre ei credeţi că este? Greg cel volubil? Edward Hillingdon cel taciturn sau valetul meu, Jackson? Cu siguranţă este unul dintre ei, nu?

Capitolul 17.

Domnul Rafiel preia controlul

— Nu ştiu, zise Miss Marple.

— Cum adică? Despre ce aţi vorbit în ultimele douăzeci de minute?

— Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să mă fi înşelat.

Domnul Rafiel se uită lung la ea.

— Nişte prostii, la urma urmei, rosti el dezgustat. Şi păreaţi atât de sigură pe dumneavoastră!

— O, sunt sigură că e vorba despre o crimă. În privinţa criminalului nu sunt sigură. Vedeţi, am aflat că maiorul Palgrave avea mai multe poveşti cu crime: mi-aţi spus că dumneavoastră v-a povestit una în genul Lucrezia Borgia…

— Chiar aşa. Însă acea poveste era de cu totul altă factură.

— Ştiu. Iar doamna Walters a spus că ei i-a povestit despre cineva care a fost gazat în cuptor.

— Dar povestea pe care a spus-o…

Doamna Marple îşi permise să-l întrerupă, lucru care nu i se întâmpla prea des domnului Rafiel. Vorbi agitată şi oarecum incoerent:

— Nu vedeţi, e atât de greu să fii sigur de ceva! Problema este că de obicei oamenii nu ascultă. Întrebaţi-o şi pe doamna Walters – şi ea a recunoscut asta – asculţi începutul, apoi nu te mai concentrezi, iar mintea începe să-ţi zboare la altele – şi să zicem că descoperi că ai pierdut anumite informaţii. Mă întreb dacă exista vreo legătură între povestea pe care mi-a spus-o mie, despre un bărbat – şi momentul când îşi căuta portofelul zicând: „Aţi vrea să vedeţi fotografia unui criminal?”

— Dar dumneavoastră aţi crezut că în fotografie trebuie să fie eroul poveştii pe care v-a spus-o?

— Da, aşa m-am gândit. Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu fie. Însă acum… Cum aş putea fi sigură?

Domnul Rafiel se uită la ea gânditor.

— Problema cu dumneavoastră este că sunteţi prea raţională. Mare greşeală! Hotărâţi-vă şi nu mai schimbaţi teoriile. La început păreaţi foarte sigură pe dumneavoastră. După părerea mea, în discuţiile pe care le-aţi avut cu sora pastorului şi cu restul, aţi descoperit ceva care vă nelinişteşte.

— Probabil că aveţi dreptate.

— Ei bine, hai să judecăm la rece un moment. Hai să continuăm raţionamentul iniţial. Pentru că în nouă cazuri din zece, primele impresii se dovedesc a fi corecte – mă rog, aşa am citit eu. Avem trei suspecţi. Haideţi să-i luăm pe rând şi să-i analizăm cu atenţie. Aveţi vreo preferinţă, doriţi să începem cu cineva anume?

— Nu prea am, zise Miss Marple. E puţin probabil să fie vreunul dintre cei trei.

— Ei bine, hai să începem cu Greg, propuse domnul Rafiel. Nu-l suport pe individul ăsta. Totuşi, asta nu-l face criminal. Cu toate acestea, are câteva bile negre. Acele pastile contra

hipertensiunii arteriale erau ale lui. Era uşor să se folosească de ele.

— Ar fi puţin cam prea evident, nu credeţi? Obiectă Miss Marple.

— Nu ştiu dacă ar fi fost, replică domnul Rafiel. La urma urmei, important era să intervină rapid, iar el avea tabletele la îndemână. Nu avea timp să vadă ce medicamente iau alţii. Să zicem că e Greg. În regulă. Dacă dorea s-o elimine din peisaj pe scumpa lui soţie – bună treabă, aş zice eu, adevărul este că îl înţeleg perfect – atunci nu văd ce motiv ar avea. Dacă e să te iei după ce vorbeşte lumea, este bogat. A moştenit banii de la prima sa soţie, care era putred de bogată. Îl poţi suspecta că şi-a ucis prima soţie. Dar aceea este o întâmplare de demult, peste care a trecut cu bine. Dar Lucky era ruda cea săracă a primei sale soţii. Nu mai ies bani de aici. Aşa că, dacă vrea să se descotorosească de ea, atunci o face doar pentru a se căsători cu altcineva. Ştiţi vreo bârfă pe această temă?

Miss Marple scutură din cap.

— Eu n-am auzit nimic. El e… ei bine, el e galant şi drăguţ cu toate doamnele.

— Ei, ăsta e un mod drăguţ şi desuet de a-l defini, zise domnul Rafiel. În realitate, e un depravat. Se dă la toate femeile. Dar pentru noi nu e suficient. Noi vrem mai mult de atât. Hai să trecem la Edward Hillingdon. Iată că avem un favorit, dacă e să existe vreunul.

— Nu este, după părerea mea, un om fericit, începu Miss Marple.

Domnul Rafiel se uită la ea gânditor.

— Credeţi că un criminal ar trebui să fie un om fericit?

Miss Marple îşi drese glasul.

— Păi, din câte am văzut, da.

— Bănuiesc că experienţa dumneavoastră nu este foarte vastă, replică domnul Rafiel.

Cu privire la acest aspect, Miss Marple ar fi putut să-i spună că se înşală. Dar nu dori să-l contrazică. Ştia bine că

domnilor nu le plăcea să li se spună adevărul verde în faţă.
— În ceea ce mă priveşte, îl bănuiesc pe Hillingdon, zise domnul Rafiel. Am impresia că e ceva ciudat între el şi soţia lui. Aţi remarcat ceva deosebit?
— O, da, recunoscu Miss Marple. Am observat că se poartă ireproşabil în public, desigur, dar nu se ştie niciodată.
— Probabil că ştiţi mai multe decât mine despre astfel de oameni, presupuse domnul Rafiel. Foarte bine, atunci, totul pare desăvârşit, însă există probabilitatea ca Edward Hillingdon, în cel mai manierat mod cu putinţă, să vrea să-i facă felul lui Evelyn Hillingdon. Sunteţi de acord cu mine?
— În cazul acesta, zise Miss Marple, cu siguranţă mai există o femeie la mijloc. Miss Marple scutură din cap. Nu pot scăpa de sentimentul – pur şi simplu nu pot – că nu e chiar aşa de simplu.
— Ei bine, atunci cine urmează… Jackson? Persoana mea nu trebuie luată în calcul.
Miss Marple zâmbi pentru prima dată.
— Şi de ce ar trebui să nu vă punem la socoteală, domnule Rafiel?
— Pentru că, dacă este să discutăm probabilitatea ca eu să fiu criminalul, trebuie să ţineţi cont de faptul că nu am putut-o face singur, ci cu un complice. După părerea mea, e pierdere de vreme să discutăm despre asta. Şi, în orice caz, vă întreb, vi se pare că intru bine în pielea personajului? Neajutorat, tras din pat ca un manechin, îmbrăcat, plimbat cu scaunul cu rotile, târât pentru o plimbare. Ce şanse aş avea să omor pe cineva?
— Probabil egale cu ale celorlalţi, susţinu Miss Marple cu tărie.
— Şi cum de aţi ajuns la concluzia aceasta?
— Păi sunteţi şi dumneavoastră de acord că vă duce capul?
— Bineînţeles că mă duce capul, declară domnul Rafiel. Mai mult decât pe oricine din această comunitate, aş spune.
— Şi pentru că sunteţi inteligent, continuă Miss Marple, puteţi depăşi dificultăţile de ordin fizic care v-ar împiedica

să fiţi un criminal.
— Asta ar presupune ceva muncă!
— Da, zise Miss Marple, ar presupune ceva muncă! Însă cred că după aceea, domnule Rafiel, v-aţi bucura de multe avantaje.
Domnul Rafiel se uită lung la ea, apoi izbucni în râs.
— Dar ştiu că aveţi curaj! Exclamă el. Nu sunteţi chiar genul de bătrânică zaharisită pe care îl prezentaţi neavizaţilor, nu-i aşa? Aşadar, chiar credeţi că sunt un criminal?
— Nu, replică Miss Marple, nu cred.
— Şi de ce, mă rog?
— Păi, într-adevăr, tocmai pentru că vă consider inteligent. Şi inteligenţa dumneavoastră vă ajută să obţineţi majoritatea lucrurilor fără a fi nevoit să recurgeţi la crimă. Crima este un mod stupid de a acţiona.
— Şi, la naiba, de ce mi-aş dori să fiu un criminal?
— Asta e o întrebare interesantă, zise Miss Marple. Nu am avut încă plăcerea de a discuta suficient cu dumneavoastră pentru a-mi forma o părere în acest sens.
Domnul Rafiel râse din toată inima.
— Conversaţia cu dumneavoastră s-ar putea să se dovedească a fi periculoasă, zise el.
— Conversaţiile sunt întotdeauna periculoase dacă ai ceva de ascuns, afirmă Miss Marple.
— S-ar putea să aveţi dreptate. Haideţi să trecem la Jackson. Ce credeţi despre el?
— E greu să mă pronunţ. Nu am avut ocazia să discut cu el.
— Aşadar, nu aveţi nici o părere despre subiect?

— Îmi aminteşte puţin, zise Miss Marple gânditoare, de Jonas Parry, un tânăr funcţionar dintr-un birou nu departe de casa mea.

— Şi? Întrebă domnul Rafiel, apoi se opri.

— Acel tânăr nu era prea de soi, continuă Miss Marple.

— Nici Jackson nu e prea de soi. Mă slujeşte cum se cuvine. Se pricepe la ceea ce face şi nu-l deranjează înjurăturile mele. Ştie că este al naibii de bine plătit şi datorită acestui lucru suportă multe. Nu mi-ar plăcea să fie într-o poziţie în care să investesc încredere în el, însă nu este cazul. Poate că trecutul lui este imaculat, poate nu. A avut referinţe bune, dar am anumite rezerve în privinţa lui, aş zice. Din fericire, nu am nimic de ascuns, aşa că nu sunt un om şantajabil.

— Nu aveţi secrete? Se miră Miss Marple. Domnule Rafiel, oare chiar nu aveţi secrete de afaceri?

— Nu secrete la care să aibă Jackson acces. Nu. E un tip alunecos, însă nu are stofă de criminal. Aş spune că nu îl caracterizează acest comportament. Se opri puţin, apoi continuă brusc: Ştiţi, dacă vă detaşaţi puţin şi priviţi în urmă la această poveste fantastică – maiorul Palgrave şi povestirile sale ridicole – abordarea este în totalitate greşită. Eu sunt persoana care ar fi trebuit asasinată.

Miss Marple se uită surprinsă la el.

— Sunt cazul tipic, îi explică domnul Rafiel. Cine este victima în cărţile poliţiste? Bătrânul plin de bani.

— Şi o mulţime de oameni care ar avea un motiv bun să-l elimine, pentru a pune stăpânire pe banii lui, zise Miss Marple. Şi asta e adevărat?

— Păi, se gândi puţin domnul Rafiel. Cunosc vreo cinci-şase oameni care n-ar izbucni în lacrimi dacă mi-ar citi necrologul în The Times. Însă n-ar merge atât de departe încât să-mi ia viaţa. La urma urmei, la ce bun? Pot muri dintr-o clipă într-alta. De fapt, toţi se miră că am dus-o atât de mult. Până şi doctorii sunt surprinşi.

— Aveţi, de asemenea, şi o mare dorinţă de a trăi, bănuiesc, observă Miss Marple.

— Presupun că vi se pare ciudat acest lucru, zise domnul Rafiel.

Miss Marple clătină din cap.

— O, nu, spuse ea. Cred că e normal. Viaţa merită să fie trăită şi devine cu atât mai interesantă, cu cât eşti mai aproape de sfârşitul ei. Poate că n-ar trebui să fie aşa, dar asta se întâmplă. Când eşti tânăr, puternic şi sănătos, viaţa se întinde în faţa ta, iar a trăi nu e un lucru important. Tinerii sunt cei care îşi iau zilele cu atâta uşurinţă, din dragoste, din cauză că sunt neliniştiţi sau doar din cauza grijilor. Însă oamenii în vârstă ştiu ce valoroasă şi cât de interesantă este viaţa.

— Ce să-ţi spun! Interveni domnul Rafiel. Ne-am găsit doi moşi să comentăm!

— Ei bine, nu m-am înşelat, nu-i aşa? Rosti Miss Marple pe un ton autoritar.

— O, da, admise domnul Rafiel, e perfect adevărat. Dar nu credeţi că am dreptate atunci când zic că ar trebui să fiu ales drept victimă?

— Depinde cine ar beneficia de bani după moartea dumneavoastră, replică Miss Marple.

— De fapt, n-ar beneficia nimeni, zise domnul Rafiel. În afară de concurenţii mei în afaceri, aşa cum v-am spus deja, care se aşteptau să mor de mult. Nu sunt atât de prost încât să-mi las averea la rude. Se vor alege cu ceva abia după ce statul va lua aproape tot. O, m-am ocupat de asta cu mult timp în urmă. Declaraţii, testamente şi toate celelalte.

— Jackson, de exemplu, nu se va alege cu nimic de pe urma morţii dumneavoastră?

— Nu va căpăta o para chioară, zise vesel domnul Rafiel. Îl plătesc dublu faţă de salariul obişnuit. Asta pentru că trebuie să-mi suporte firea îngrozitoare; ştie foarte bine ce va pierde când voi muri.

— Dar Doamna Walters?

— La fel şi în cazul lui Esther. E o fată de treabă. O secretară de primă mână. Inteligentă, calmă, înţelegătoare, nu pune la inimă dacă sar calul, nu ripostează dacă o insult. Se poartă ca o guvernantă amabilă, care are în grijă un copil neascultător şi obraznic. Mă calcă pe nervi câteodată, dar cine n-o face? Are ceva nemaipomenit. E o femeie obişnuită din multe puncte de vedere, însă nu cred că aş fi găsit pe cineva de care să fiu mai mulţumit. A trecut prin multe de-a lungul vieţii. S-a căsătorit cu un bărbat bun de nimic. Aş zice că n-a avut prea mult discernământ în ceea ce priveşte bărbaţii. Aşa sunt unele femei. Cad în plasa oricărui bărbat care le spune o poveste tristă. Sunt întotdeauna convinse că bărbatul nu are nevoie decât de o femeie care să-l înţeleagă. Că, de îndată ce se căsătoreşte cu ea, va depune mai multe eforturi şi va realiza ceva în viaţă. Dar bineînţeles că acest gen de bărbat nu se dă niciodată pe brazdă. Oricum, nesatisfăcătorul ei soţ a murit: a băut prea mult la o petrecere şi a ajuns sub roţile unui autobuz. Esther avea de crescut o fată, aşa că a trebuit să se întoarcă la slujba ei de secretară. Lucrează pentru mine de cinci ani. I-am spus încă de la început că nu trebuie să aibă nici o pretenţie la averea mea după ce voi muri. I-am dat un salariu uriaş şi i l-am mărit cu un sfert în fiecare an. Indiferent cât de decenţi şi de oneşti ar fi oamenii, nu trebuie să avem încredere în nimeni – de aceea i-am spus lui Esther că nu trebuie să aibă nici o speranţă de pe urma morţii mele. Cu fiecare an lucrat, va avea salariu din ce în ce mai mare. Dacă pune deoparte cea mai mare parte din el – şi asta cred că face – până să dau eu ortul popii va fi o femeie cu o avere considerabilă. M-am angajat să-i plătesc fiicei sale toate taxele de şcolarizare şi am pus la bancă o sumă pe numele ei de care va beneficia la majorat. Aşa că doamna Esther stă foarte bine din acest punct de vedere. Dacă-mi permiteţi, moartea mea va fi o mare pierdere pentru ea, financiar vorbind, zise el privind-o fix în ochi pe

Miss Marple. Este perfect conştientă de acest lucru. Iar Esther este o femeie foarte înţeleaptă.

— Ea şi Jackson se înţeleg bine? Întrebă Miss Marple.

Domnul Rafiel îi aruncă o privire rapidă.

— Aţi observat ceva? Întrebă el. Da, cred că Jackson se cam dă pe lângă ea, mai ales în ultima vreme. Este, bineînţeles, un tip prezentabil, însă nu e prea insistent. În special pentru că între ei e o diferenţă de clasă socială. Ea este plasată undeva mai sus decât el. Nu prea mult. Dacă într-adevăr ar fi cu o treaptă mai sus decât el n-ar fi o nenorocire, însă clasa de mijloc e un caz particular. Mama ei era profesoară, iar tatăl, funcţionar bancar. Nu, n-o să se facă de râs cu Jackson, îndrăznesc să spun că îi cam vânează coşul cu ouă, însă nu cred că-l va obţine.

— Şşş! Uite că vine! Zise Miss Marple.

Se uitară amândoi la Esther Walters, care venea spre ei pe aleea hotelului.

— E o fată foarte atrăgătoare, ştiţi, zise domnul Rafiel, dar nu are nici strop de strălucire. Nu înţeleg de ce, pentru că are trăsături armonioase.

Miss Marple oftă, lucru pe care l-ar face orice femeie, indiferent de vârstă, în faţa ocaziilor irosite. Ceea ce-i lipsea lui Esther primise diverse nume de-a lungul vieţii lui Miss Marple. „Nu mi se pare chiar atrăgătoare.” „N-are pe vino-ncoace.” Păr blond, ten frumos, ochi căprui, o siluetă armonioasă, un zâmbet plăcut, însă îi lipsea acel ceva care îi face pe bărbaţi să întoarcă pe stradă capul după ea.

— Ar trebui să se recăsătorească, rosti Miss Marple cu voce scăzută.

— Bineînţeles că ar trebui. Ar fi o soţie foarte bună.

Esther Walters li se alătură, iar domnul Rafiel rosti pe un ton uşor artificial:

— Iată-te în sfârşit! Ce te-a reţinut atât de mult?

— Se pare că toată lumea a avut de trimis telegrame în dimineaţa aceasta, îl informă Esther. În plus, oamenii pun tot felul de întrebări…

— Încearcă să plece, aşa e? Ca urmare a poveştii cu crima?

— Cred că da. Bietul Tim Kendal este mort de îngrijorare.

— Şi are şi motive. Aş zice că acest cuplu tânăr a avut ghinion.

— Ştiu. Bănuiesc că pentru ei a fost o aventură financiară preluarea acestui loc. S-au dat de ceasul morţii să aibă succes. Şi se descurcau chiar bine.

— Făceau o treabă foarte bună, încuviinţă domnul Rafiel. El este un om capabil şi foarte muncitor. Ea este o fată foarte drăguţă – şi atrăgătoare. Au muncit amândoi ca doi negri pe plantaţie, deşi, în situaţia de faţă, aceasta este doar o figură de stil, pentru că, din câte am putut vedea, negrii nu se prea spetesc muncind. Mă uitam deunăzi la un tip care şi-a curăţat o nucă de cocos, apoi a mâncat-o şi s-a culcat. Ce viaţă frumoasă! Apoi adăugă: Discutam despre crimă.

Esther Walters păru puţin surprinsă. Se uită la Miss Marple.

— M-am înşelat în privinţa ei, zise domnul Rafiel cu francheţea caracteristică. N-a fost niciodată pisica bătrână pe care am crezut-o. E drept că tricotează şi bârfeşte. Dar ea mai are ceva. Ochi şi urechi şi ştie cum să le folosească.

Esther Walters îşi ceru scuze din priviri, însă Miss Marple nu păru deranjată.

— Ştiţi, acesta este un compliment, explică Esther.

— Sunt perfect conştientă de asta, zise Miss Marple. Totodată, sunt conştientă că domnul Rafiel este privilegiat sau se consideră a fi.

— Cum adică „privilegiat”? Întrebă domnul Rafiel.

— Să fii nepoliticos atunci când vrei să fii nepoliticos, explică Miss Marple.

— Am fost nepoliticos? Se arătă domnul Rafiel surprins. Îmi cer scuze în cazul în care v-am supărat.

— Nu m-aţi supărat, zise Miss Marple. Nu mă supăr eu aşa uşor!

— Hei, Esther, nu fi urâcioasă. Ia-ţi un scaun şi vino aici. Poate că ne vei fi de ajutor.

Esther se duse şi luă un scaun uşor de răchită de pe veranda bungalow-ului.

— O să continuăm investigaţia, zise domnul Rafiel. Am început cu bătrânul Palgrave, decedat, şi eternele lui poveşti.

— O, Doamne, din păcate încercam să scap de el ori de câte ori aveam ocazia.

— Miss Marple era mult mai răbdătoare, afirmă domnul Rafiel. Ia spune-ne, Esther, ţi-a povestit vreodată despre vreo crimă?

— O, da, zise Esther. De câteva ori.

— Ce anume ţi-a povestit? Spune-ne ce-ţi aminteşti.

— Păi, se opri Esther să se gândească. Problema e, se scuză ea, că n-am ascultat niciodată cu atenţie. Vedeţi, e ca şi cu povestea aceea îngrozitoare cu leul din Rhodesia pe care o tot spunea. Până la urmă te obişnuiai să nu mai fii atent.

— Ei bine, spune-ne totuşi puţinul pe care ţi-l aminteşti.

— Cred că totul a pornit de la un caz de crimă despre care s-a vorbit prin ziare. Maiorul Palgrave a zis că a avut o experienţă de care nu are parte oricine. S-a întâlnit faţă în faţă cu un criminal adevărat.

— S-a întâlnit? Exclamă domnul Rafiel. Chiar a folosit cuvântul „a întâlni”?

Esther se uită la el derutată.

— Aşa cred, zise ea şovăielnic. Sau poate că a zis: „Recunosc un criminal”.

— Păi, ce anume a zis? E o mare diferenţă.

— Nu sunt sigură… Cred că mi-a zis că-mi arată o poză cu cineva.

— Uite că ne apropiem.

— Apoi a vorbit despre Lucrezia Borgia.

— Las-o pe Lucrezia Borgia. Despre ea ştim totul.

— A povestit despre oameni care au murit otrăviţi şi că Lucrezia era foarte frumoasă şi avea părul roşu. Zicea că probabil există mult mai multe femei care otrăvesc oamenii decât am putea crede.

— Mi-e teamă că are dreptate, confirmă Miss Marple.

— Şi că otrava este arma femeii.

— Se pare că a deviat puţin discuţia, zise domnul Rafiel.

— Păi bineînţeles, întotdeauna devia de la subiect în poveştile sale. Apoi nu-l mai ascultai şi ziceai doar: „Da” şi „Chiar aşa?” şi „Nu mai spuneţi!”

— Dar fotografia pe care dorea să ţi-o arate?

— Nu-mi amintesc. Poate că era ceva legat de ce citise în ziare.

— Deci nu ţi-a arătat o fotografie.

— O fotografie? Nu! Zise ea scuturând din cap. Sunt sigură de asta. Însă a zis că era o femeie atrăgătoare şi că nimeni nu ar fi crezut că e o criminală dacă ar fi văzut-o.

— E vorba despre o femeie?

— Ia te uită! Exclamă Miss Marple. Situaţia devine şi mai complicată!

— Vorbea despre o femeie? Întrebă domnul Rafiel.

— O, da.

— Fotografia era a unei femei?

— Da.

— Nu se poate!

— Ba chiar aşa a fost, insistă Esther. A zis: „E aici, pe această insulă. O să ţi-o arăt şi apoi o să-ţi spun povestea”.

Domnul Rafiel scăpă o înjurătură. Apoi zise că se gândea la răposatul maior Palgrave şi nu îşi măsurase cuvintele.

— Se prea poate ca nimic din ceea ce a spus să nu fie adevărat.

— Chiar că începeţi să aveţi dubii! Murmură Miss Marple.

— Aşadar, zise domnul Rafiel, bătrânul a început să-ţi spună poveşti vânătoreşti. Porci înjunghiaţi, tigri împuşcaţi, vânătoare de elefanţi, lei prinşi la înghesuială. Una sau două poate că erau adevărate. Unele erau pură ficţiune, iar

altele probabil că li se întâmplaseră altor oameni. După aceea ajunge la subiectul crime şi începe să spună o poveste, apoi alta. Ba mai mult, le spune ca şi cum i s-ar fi întâmplat lui. Pun pariu că majoritatea erau inspirate din ceea ce văzuse la televizor sau citise prin ziare.

Apoi se întoarse acuzator spre Esther.

— Recunoşti că nu ai ascultat cu atenţie. Poate că ai înţeles tu greşit.

— Sunt sigură că vorbea despre o femeie, susţinu Esther. Pentru că, bineînţeles, m-am întrebat despre cine era vorba.

— Şi despre cine credeţi că era vorba? Întrebă Miss Marple.

Esther se înroşi şi păru că se ruşinează.

— O, nu am prea… Adică… N-aş vrea să…

Miss Marple nu mai insistă. Prezenţa domnului Rafiel, se gândea ea, era o piedică în demersul ei de a afla ce credea Esther. Acest lucru nu se putea obţine decât în cadrul unei discuţii între patru ochi. Aşa cum, de altfel, era posibil ca Esther Walters să mintă. Evident că Miss Marple nu dădu glas îndoielilor ei. O reţinu ca pe o alternativă de luat în seamă, însă nu credea prea mult în ea. În primul rând, pentru că nu credea că Esther Walters este o mincinoasă (deşi nu se ştie niciodată!), iar în al doilea rând, nu înţelegea de ce ar fi minţit.

— Dar dumneavoastră ziceţi, începu domnul Rafiel întorcându-se acum spre Miss Marple, dumneavoastră ziceţi că v-a spus povestea asta despre un criminal, că avea o fotografie cu el şi că avea de gând să v-o arate.

— Da, aşa am crezut.

— Aşa aţi crezut? La început aţi fost foarte sigură.

Miss Marple replică inspirat:

— Nu e niciodată uşor să redai o conversaţie şi să fii absolut convins că reproduci întocmai cuvintele interlocutorului tău. Eşti tot timpul înclinat să zici doar ce crezi că a spus celălalt. Apoi, în cele din urmă, ajungi să pui

pe seama lui cuvinte pe care el nu le-a spus niciodată. Maiorul Palgrave mi-a spus într-adevăr acea poveste. Mi-a spus că bărbatul de la care a auzit povestea, doctorul, i-a arătat o fotografie cu criminalul; însă, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că de fapt mi-a spus: „Vă interesează să vedeţi cum arată un criminal?” şi normal că am bănuit că e vorba de aceeaşi fotografie de care vorbise mai devreme. Că era fotografia acelui criminal. Însă trebuie să recunosc că e posibil – doar foarte puţin posibil, însă totuşi posibil – să fi făcut vreo conexiune în mintea lui între fotografia care-i fusese arătată în trecut cu o fotografie pe care o făcuse recent cuiva de pe insulă, despre care credea că este un criminal.

— Femeile! Izbucni domnul Rafiel exasperat. Toate sunteţi la fel! Nu se poate conta pe acurateţea relatărilor voastre. Niciodată nu poţi fi sigur de felul cum stau lucrurile. Şi acum, adăugă el iritat, să vedem ce ne mai rămâne, replică el. Evelyn Hillingdon sau soţia lui Greg, Lucky? Toată povestea asta mi se pare o mare prostie.

Cineva îşi semnală prezenţa tuşind uşor. Lângă domnul Rafiel se afla Arthur Jackson. Venise atât de discret, încât nimeni nu-l observase.

— E timpul să vă fac masajul, domnule.

Domnul Rafiel nu se dezminţi nici de data aceasta.

— Ce e în capul tău când te strecori în spatele meu şi mă sperii de-mi sare inima din piept? Nu te-am auzit când ai venit.

— Regret, domnule.

— Nu cred că vreau să-mi faci masaj astăzi. Oricum nu-mi foloseşte la nimic.

— O, domnule, nu trebuie să spuneţi asta, zise Jackson plin de bună-dispoziţie profesională. Aţi simţi imediat lipsa lui dacă nu aţi mai beneficia de el.

Apoi împinse demn scaunul cu rotile.

Miss Marple se ridică în picioare, îi zâmbi lui Esther şi se îndreptă spre plajă.

Capitolul 18.
Tot felul de bârfe.
I

Plaja era aproape pustie. Greg se bălăcea în apă în felul lui gălăgios, Lucky stătea cu spatele la soare, bine dată cu ulei de bronzat, cu părul ei blond răsfirat pe umeri. Familia Hillingdon nu era acolo. Senora de Caspearo, cu obişnuita ceată de domni, stătea întinsă pe spate şi sporovăia gutural în limba spaniolă. Nişte copii francezi şi italieni se jucau fericiţi la malul mării. Reverendul şi domnişoara Prescott stăteau în şezlong şi observau spectacolul. Reverendul avea pălăria trasă pe ochi şi părea că doarme. Din fericire, lângă domnişoara Prescott era un scaun liber, aşa că Miss Marple se îndreptă spre el.

— O, Doamne, spuse ea oftând.

— Ştiu, zise domnişoara Prescott.

Îşi exprimau amândouă neliniştea în faţa morţii violente.

— Sărmana fată! Exclamă Miss Marple.

— Foarte trist, oftă reverendul. Regretabil.

— La un moment dat, eu şi Jeremy ne-am gândit chiar să plecăm. Dar după aceea ne-am răzgândit. Nu ar fi fost cinstit faţă de soţii Kendal. La urma urmei, nu e vina lor – s-ar fi putut întâmpla oriunde în altă parte.

— În toiul vieţii suntem în ghearele morţii, declară reverendul solemn.

— Ştiţi, e foarte important să aibă succes în această afacere, explică domnişoara Prescott. Au investit toată averea lor în ea.

— E o fată foarte drăguţă, zise Miss Marple. Însă nu arată prea bine în ultimul timp.

— E foarte stresată, fu de acord domnişoara Prescott. Însă nu e de mirare cu familia ei… Zise ea dând din cap.

— Joan, chiar cred că unele lucruri… Interveni reverendul pe un ton uşor mustrător.

— Nu mai e un secret pentru nimeni, replică domnişoara Prescott. Familia ei locuieşte în partea noastră de lume.

Una dintre mătuşile mamei ei este destul de ciudată, iar unul dintre unchii ei s-a dezbrăcat într-o staţie de metrou. Cred că la Green Park.

— Joan, astfel de lucruri nu trebuie povestite!

— Foarte trist, admise Miss Marple clătinând din cap, deşi bănuiesc că e o formă destul de comună de nebunie. Pe vremea când lucram ca voluntar pentru întrajutorarea Armeniei, un preot respectabil a înnebunit şi avea aceleaşi manifestări. Au sunat-o pe soţia lui, iar ea a venit imediat şi l-a luat cu taxiul, învelit într-o pătură.

— Bineînţeles că rudele ei apropiate nu au probleme, zise domnişoara Prescott. E adevărat că nu s-a înţeles niciodată cu mama ei, dar, la urma urmei, câte fete se înţeleg bine cu mamele lor în ziua de azi?

— Mare păcat, făcu Miss Marple clătinând din cap, pentru că o fată tânără are nevoie de experienţa de viaţă a mamei sale.

— Întocmai, rosti domnişoara Prescott cu emfază. Molly s-a încurcat cu un bărbat nepotrivit, din câte am înţeles.

— Se întâmplă foarte des, afirmă Miss Marple.

— Cum era de aşteptat, familia ei nu era de acord cu relaţia lor. Nu le-a spus despre el. Au aflat de la cineva din afara familiei. Bineînţeles că mama ei i-a spus că se cuvine să-l aducă să-l cunoască şi ei. Însă am înţeles că ea nu a vrut. A zis că ar fi fost umilitor pentru el. Că s-ar fi simţit ofensat să fie invitat în casa familiei ei pentru a fi examinat. De parcă ar fi fost un cal, după cum s-a exprimat ea.

— E nevoie de foarte mult tact cu tinerii, murmură Miss Marple oftând.

— Oricum, asta a fost! I-au interzis să se mai vadă cu el.

— Dar în ziua de azi nu se mai poate aşa ceva! Replică Miss Marple. Fetele lucrează şi se întâlnesc cu oamenii fie că le interzici, fie că le dai voie.

— Însă după aceea, din fericire, continuă domnişoara Prescott, l-a întâlnit pe Tim Kendal, iar celălalt bărbat a dispărut din peisaj. Vă imaginaţi ce uşurată a fost familia ei!

— Sper că nu şi-au arătat uşurarea prea ostentativ, zise Miss Marple. Acest lucru le împiedică pe fete să se implice în relaţii serioase.

— Da, într-adevăr.

— Mă face să-mi amintesc de tinereţea mea, murmură Miss Marple gânditoare.

Cunoscuse un tânăr la o partidă de crochet. Părea atât de drăguţ, de vesel, aproape boem în principii. Apoi fusese întâmpinat de familie cu neaşteptat de mare căldură. Fusese potrivit, eligibil; fusese invitat de nenumărate ori la ei în casă, însă în final Miss Marple descoperise că era plicticos. Un mare plicticos.

Reverendul părea că doarme, aşa că Miss Marple avansă timid spre subiectul pe care îşi dorea să-l abordeze.

— Bineînţeles că ştiţi o mulţime de lucruri despre acest loc, murmură ea. Aţi fost aici ani de-a rândul, nu-i aşa?

— Ei bine, de trei ani încoace. Ne place foarte mult în St Honoré. Sunt întotdeauna oameni foarte drăguţi aici. Nu oameni bogaţi cu pretenţii.

— Aşadar, cunoaşteţi bine familiile Hillingdon şi Dyson.

— Da, destul de bine.

Miss Marple îşi drese glasul, apoi începu cu voce scăzută:

— Maiorul Palgrave mi-a spus o poveste foarte interesantă.

— Avea tolba plină de poveşti, nu-i aşa? Bineînţeles că a şi călătorit foarte mult. Africa, India, cred că şi în China.

— Da, într-adevăr, zise Miss Marple. Dar nu la acele poveşti mă referream. Era o poveste legată de una dintre persoanele pe care tocmai le-am amintit.

— O, făcu domnişoara Prescott cu vocea plină de subînţelesuri.

— Da. Acum stau şi mă întreb, rosti Miss Marple privind în jur pe plajă, unde Lucky se bronza pe spate. E foarte frumos bronzată, nu-i aşa? Remarcă Miss Marple. Şi părul. Foarte frumos. De fapt, ea şi Molly Kendal au aceeaşi culoare de păr, nu-i aşa?

— Singura diferenţă, interveni domnişoara Prescott, este că în timp ce a lui Molly este naturală, a lui Lucky provine din tubul de vopsea.

— Pe bune, Joan! Protestă reverendul, incredibil de treaz. Nu crezi că e nepoliticos să faci astfel de comentarii?

— Nu e vorba de lipsă de politeţe, ripostă domnişoara Prescott acid. E doar o constatare.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, zise reverendul.

— Bineînţeles. Tocmai de-aia şi-l şi vopseşte. Dar te asigur, dragul meu Jeremy, n-ar înşela o femeie nici măcar un moment. Am dreptate? Zise ea întorcându-se spre Miss Marple.

— Păi, mi-e teamă că – bineînţeles că eu nu am experienţa dumneavoastră în astfel de lucruri – însă mi-e teamă că aş zice că în mod clar nu e o culoare naturală. După cincizeci sau şaizeci de zile, începe să crească la rădăcină, zise ea uitându-se la domnişoara Prescott, apoi amândouă aprobară cu o mişcare a capului, cu siguranţă tipic feminină.

Reverendul părea să fi aţipit din nou.

— Maiorul Palgrave mi-a spus o poveste extraordinară, murmură Miss Marple. Era despre… Ei bine, nu am înţeles foarte bine. Câteodată sunt cam tare de urechi. A afirmat sau mai degrabă a sugerat că…

Miss Marple se întrerupse.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. S-a vorbit foarte mult despre asta la vremea respectivă.

— Vă referiţi la momentul când…

— Când a murit prima doamnă Dyson. Moartea ei s-a produs pe neaşteptate. De fapt, toată lumea o credea bolnavă închipuită, o ipohondră. Aşa că atunci când a avut un atac şi a murit brusc, bineînţeles că oamenii au început să vorbească.

— Şi nu s-a sesizat nimeni?

— Doctorul era uimit. Era tânăr şi nu avea prea multă experienţă. Era unul dintre acei doctori care prescriu

tuturor antibiotice, fără să fie prea interesaţi de diagnostic. Le dau pur şi simplu nişte pastile dintr-un flacon şi, dacă starea bolnavului nu se îmbunătăţeşte, le prescriu altele. Da, cred că a fost uimit, însă se pare că ea mai avusese nişte probleme cu stomacul. Cel puţin aşa a spus soţul ei şi nu părea nimic în neregulă.

— Dar dumneavoastră credeţi că…

— Păi, întotdeauna încerc să fiu rezonabilă, însă e greu să nu te gândeşti şi la aşa ceva. Pe lângă ce spuneau oamenii…

— Joan! Reverendul se ridică în capul oaselor de-a dreptul revoltat. Nu-mi place – îmi displace de-a dreptul – să aud repetându-se astfel de bârfe. Întotdeauna ne-am întors capul de la astfel de lucruri. Dacă nu vezi răul, nu-l auzi, nu vorbeşti despre el, ba mai mult, nu ajungi să-l gândeşti. Acesta ar trebui să fie mottoul oricărui creştin sau al oricărei creştine.

Cele două femei rămaseră tăcute. Erau amândouă revoltate şi numai datorită educaţiei pe care o primiseră nu contraziceau punctul de vedere al unui bărbat. Însă în sinea lor se simţeau frustrate, iritate şi nu se considerau deloc vinovate. Domnişoara Prescott aruncă spre fratele ei o privire iritată. Miss Marple îşi luă lucrul de mână şi începu să tricoteze. Din fericire pentru ele, norocul era de partea lor.

— Mon père, se auzi o voce ascuţită.

Era unul dintre copiii francezi care se jucau la malul mării. Venise pe nesimţite, iar acum stătea lângă scaunul reverendului Prescott.

— Mon père, repetă fetiţa.

— Da? Da, draga mea. Oui, qu'est-ce qu'il y a, ma petite?

Fetiţa începu să-i explice. Se certaseră pe un colac şi în legătură cu diverse alte lucruri legate de felul în care trebuie să te comporţi la malul mării. Reverendului Prescott îi plăceau foarte mult copiii, mai ales fetiţele. Era întotdeauna mai mult decât încântat când era chemat să arbitreze disputele celor mici. Se ridică binevoitor de pe

scaun şi o însoţi pe fetiţă la malul mării. Domnişoarele Marple şi Prescott răsuflară uşurate şi se întoarseră una spre alta, avide de conversaţie.

II

— Jeremy este, bineînţeles, împotriva bârfelor, zise domnişoara Prescott. Dar nu poţi nici să ignori ce spun oamenii. Şi, după cum v-am spus deja, s-a discutat mult pe tema asta.

— Da?

Tonul lui Miss Marple o făcu să continue:

— Această tânără – cred că se numea pe atunci Greatorex, nu-mi aduc aminte cu precizie – era un fel de verişoară care avea grijă de doamna Dyson. Îi dădea medicamente şi lucruri de genul acesta. După o pauză scurtă, plină de înţelesuri, continuă cu voce scăzută: Şi bineînţeles că s-a înfiripat ceva între domnul Dyson şi domnişoara Greatorex. O mulţime de oameni i-au remarcat. Vreau să spun că astfel de lucruri nu pot trece neobservate într-un loc ca acesta. Apoi s-a mai spus şi că Edward Hillingdon i-a luat ceva de la farmacie.

— O, şi Edward Hillingdon e implicat?

— O, da, era foarte implicat, la rândul său. Iar Lucky – domnişoara Greatorex i-a întors unul împotriva celuilalt. Gregory Dyson şi Edward Hillingdon. Trebuie să recunoaştem că a fost întotdeauna o femeie atrăgătoare.

— Deşi nu mai este chiar la prima tinereţe, replică Miss Marple.

— Exact. Dar a arătat întotdeauna impecabil. Bineînţeles că nu era atât de sclipitoare pe vremea când era doar o rudă săracă. Părea întotdeauna foarte devotată faţă de bolnavă. Dar înţelegeţi cum merg lucrurile acestea.

— Dar cu povestea cu farmacistul ce este, cum de a ajuns o chestiune publică?

— Ei bine, nu s-a întâmplat în Jamestown, cred că s-a întâmplat în Martinica. Se pare că, în privinţa medicamentelor, legea este mai permisivă la francezi decât

la noi. Acel farmacist a vorbit cu cineva şi, în felul acesta, povestea a început să circule. Ei bine, ştiţi cum se întâmplă în astfel de cazuri.

Miss Marple ştia. Mai bine ca nimeni alta.

— După spusele farmacistului, colonelul Hillingdon cerea ceva de care n-avea habar. Adică citea de pe un petic de hârtie pe care era notat numele medicamentului. Oricum, cum v-am spus, s-au răspândit tot felul de vorbe.

Miss Marple se încruntă uimită.

— Însă nu văd ce motive avea colonelul Hillingdon să…

— Bănuiesc că era doar folosit pe post de mână ucigaşă. Oricum, Gregory Dyson s-a recăsătorit indecent de repede. Din câte am înţeles, la mai puţin de o lună.

Cele două femei se uitară din nou una la alta.

— Dar chiar nu au existat suspiciuni? Întrebă Miss Marple.

— Nu, deloc. Ei bine, oamenii au comentat evenimentul. Bineînţeles că se poate să nu fi fost nimic în neregulă.

— Maiorul Palgrave era de altă părere.

— V-a spus el asta?

— Nu am ascultat foarte atent, mărturisi Miss Marple. Mă întrebam dacă nu cumva v-a spus şi dumneavoastră acelaşi lucru.

— Mi-a vorbit şi mie despre ea.

— Într-adevăr? V-a vorbit de ea?

— Da. De fapt, la început am crezut că vorbea despre doamna Hillingdon. A nechezat, a chicotit şi a spus: „Uitaţi-vă la femeia de acolo. După părerea mea, acesta este o femeie care a comis o crimă şi a scăpat nepedepsită”. Bineînţeles că am fost foarte şocată. I-am spus: „Domnule maior Palgrave, cu siguranţă glumiţi!”, iar el mi-a spus: „Da, da, doamnă dragă, hai s-o considerăm o glumă”. Familiile Dyson şi Hillingdon stăteau la masa de lângă noi, iar mie mi-era teamă că ne pot auzi. El a râs şi a zis: „Nu mi-ar plăcea să merg la o petrecere şi să-mi prepare cocktailul o anumită persoană. M-aş simţi ca şi cum aş lua cina cu familia Borgia”.

— Ce interesant! Zise Miss Marple. A zis ceva de vreo fotografie?

— Nu-mi amintesc… Era ceva decupat din ziar?

Miss Marple închise gura, tocmai când intenţiona să răspundă. Soarele fu acoperit de o umbră. Evelyn Hillingdon se oprise chiar lângă ele.

— Bună dimineaţa, le salută ea.

— Chiar mă întrebam unde sunteţi, zise domnişoara Prescott, privind bucuroasă spre ea.

— Am fost la Jamestown, la cumpărături.

— Aha, înţeleg.

Domnişoara Prescott se uită în jur fără interes deosebit, la care Evelyn Hillingdon replică:

— O, nu l-am luat şi pe Edward cu mine. Bărbaţii urăsc să meargă la cumpărături.

— Aţi găsit ceva interesant?

— Nu am fost propriu-zis la cumpărături. A trebuit să merg până la farmacie.

Apoi îşi continuă drumul pe plajă, zâmbind şi salutându-le de rămas-bun cu o uşoară mişcare a capului.

— Soţii Hillingdon sunt nişte oameni atât de drăguţi! Rosti domnişoara Prescott. Deşi nu prea îţi dai seama ce fel de om este ea. Adică este întotdeauna amabilă şi tot tacâmul, însă nu ajungi niciodată să îi vezi adevărata faţă.

Miss Marple încuviinţă gânditoare.

— Nu ştii niciodată la ce se gândeşte, afirmă domnişoara Prescott.

— Poate că asta şi vrea.

— Ce-aţi spus?

— O, nimic. Doar că întotdeauna am avut impresia că e derutant felul în care gândeşte.

— O! Exclamă uimită domnişoara Prescott. Înţeleg. Apoi continuă, schimbând subtil subiectul: Cred că au o locuinţă frumoasă în Hampshire şi un băiat – sau chiar doi – care tocmai s-a dus la Winchester.

— Cunoaşteţi bine Hampshire-ul?

— Nu, aproape deloc. Cred că este pe lângă Alton casa lor.

— Înţeleg. Miss Marple se opri apoi continuă: Dar familia Dyson unde locuieşte?

— În California, răspunse domnişoara Prescott. Atunci când se întâmplă să fie acasă. Călătoresc foarte mult.

— Nu ştim prea multe despre oamenii pe care-i întâlnim în călătoriile noastre, zise Miss Marple. Adică – cum să mă exprim – nu afli despre ei decât ce vor ei să afli. Bunăoară, nu ştiţi cu certitudine dacă familia Dyson locuieşte în California.

Domnişoara Prescott părea mirată.

— Sunt sigură că domnul Dyson a spus asta.

— Da, da, exact. Asta voiam şi eu să spun. Şi probabil că la fel este şi în cazul familiei Hillingdon. Adică, atunci când spuneţi că locuiesc în Hampshire, de fapt nu faceţi altceva decât să repetaţi ceea ce ei înşişi v-au spus, nu-i aşa?

— Vreţi să spuneţi că nu locuiesc în Hampshire? Întrebă domnişoara Prescott uşor alarmată.

— Nu, nu, deloc, se scuză Miss Marple. Îi dădeam doar ca exemplu pentru ceea ce ştim sau nu ştim despre oameni. V-am spus că locuiesc în St Mary Mead, un loc pe care cu siguranţă că nu îl cunoaşteţi, adăugă ea. Însă nu ştiţi acest lucru prin mijloace proprii, ci vă bazaţi pe informaţiile pe care vi le-am furnizat eu.

Domnişoara Prescott se abţinu cu greu să mărturisească faptul că nu o interesa câtuşi de puţin unde locuia Miss Marple. Ştia că locuieşte undeva la ţară, în sudul Angliei.

— O, înţeleg unde vreţi să ajungeţi, încuviinţă ea în grabă, şi ştiu că nu poţi fi niciodată suficient de precaut atunci când eşti în străinătate.

— Nu mă refeream chiar la asta, zise Miss Marple.

Lui Miss Marple îi trecură prin minte nişte gânduri ciudate. Chiar putea băga mâna în foc, se întrebă ea, că domnişoara Prescott şi reverendul Prescott sunt într-adevăr domnişoara Prescott şi reverendul Prescot? Ei aşa afirmau. Şi nu exista nici o dovadă care să contrazică această

afirmaţie. Era uşor, nu-i aşa, să îţi pui la gât un guler de preot, să te îmbraci corespunzător cu acest statut, să ai discursul corespunzător în cadrul conversaţiilor. În cazul în care exista vreun motiv…

Miss Marple cunoştea preoţii din regiunea ei, însă reverendul Prescott era din nordul Angliei. Din Durham parcă. Nu se îndoia de identitatea lor, însă totul se reducea la a da crezare spuselor cuiva. Poate că trebuia să fie precaută din punctul acesta de vedere. Poate… Dădu meditativ din cap.

Capitolul 19.

La ce este bun un pantof.

Reverendul Prescott se întoarse gâfâind de la malul mării (nu e uşor să te joci cu copiii!). Apoi el şi sora lui se înapoiară la hotel, întrucât considerau că pe plajă era prea cald pentru ei.

Pe când cei doi se îndepărtau, senora de Caspearo replică indignată:

— Cum poate fi prea cald pe o plajă? Este un nonsens – uitaţi-vă cu ce este îmbrăcată – e acoperită din cap până în picioare. Deşi poate că este mai bine aşa. Pielea ei este hidoasă, arată ca un pui jumulit.

Miss Marple trase aer în piept. Acum sau niciodată trebuia să stea de vorbă cu senora de Caspearo. Din păcate, nu ştia ce să zică. I se părea imposibil să găsească un subiect comun de discuţie.

— Aveţi copii, senora? Întrebă ea.

— Am trei îngeraşi, zise senora de Caspearo, sărutându-şi buricele degetelor.

Miss Marple nu era sigură dacă acest lucru însemna că progeniturile senorei de Caspearo erau în Ceruri sau se referea la caracterul lor.

Unul dintre domnii care o acompaniau pe senora de Caspearo spuse ceva în spaniolă, iar aceasta îşi lăsă capul pe spate şi râse din toată inima, tare şi melodios.

— Aţi înţeles ce a spus? O întrebă ea pe Miss Marple.

— Din păcate, nu, se scuză Miss Marple.

— E totuna. E un bărbat răutăcios.

Urmă un schimb de replici în spaniolă, cu evidente accente de flirt.

— Este scandalos, scandalos de-a dreptul, rosti senora de Caspearo, devenind brusc serioasă când reveni la limba engleză, că poliţia nu ne permite să părăsim insula aceasta. Mă revolt, dau din picior, mă agit, însă răspunsul lor rămâne neschimbat: „Nu”. Ştim cu toţii cum se va sfârşi: treptat, vom fi ucişi cu toţii.

Garda ei de corp încercă s-o liniştească.

— Credeţi-mă, vă spun eu că această insulă aduce ghinion. Am ştiut de la bun început. Maiorul acela bătrân şi urât – putea să te deoache. Vă amintiţi? Era saşiu – aduce ghinion! Îmi făceam semnul crucii ori de câte ori se uita la mine, zise ea, făcându-şi demonstrativ semnul crucii. Deşi, ţinând cont că era saşiu, nu ştiam niciodată când se uita la mine.

— Avea un ochi de sticlă, explică Miss Marple. A avut un accident în tinereţe, am înţeles. Nu era vina lui.

— Vă spun eu că era piază rea. Vă spun eu că putea să te deoache.

Îşi făcu din nou semnul crucii, potrivit ritualului romano-catolic.

— Oricum, zise ea pe un ton vesel, acum e mort şi nu trebuie să mă mai uit la el. Nu-mi place să mă uit la lucrurile urâte.

Era, se gândi Miss Marple, un epitaf cam crud pentru maiorul Palgrave.

Pe plajă, puţin mai departe, Gregory Dyson ieşise din apă, iar Lucky se întorsese cu faţa la soare. Evelyn se uita la Lucky cu o expresie care-i dădu lui Miss Marple fiori pe şira spinării.

„Nu se poate să-mi fie frig pe căldura aceasta”, îşi spuse ea. Cum era vorba aceea: „A trecut moartea pe lângă mine”.

Se ridică şi se îndreptă spre bungalow-ul ei. În drum spre casă, se întâlni cu domnul Rafiel şi cu Esther Walters care se duceau la plajă. Domnul Rafiel îi făcu cu ochiul. Miss Marple nu îi răspunse, ci îi aruncă o privire dezaprobatoare.

Intră în bungalow şi se întinse pe pat. Era îngrijorată şi se simţea bătrână şi neputincioasă.

Era convinsă că nu avea timp de pierdut… Nu era timp… Se făcea târziu…

Soarele apunea – soarele – nu trebuie să te uiţi niciodată la soare decât printr-o lentilă fumurie. Oare unde era bucata de geam fumuriu pe care i-o dăruise cineva? Nu, nu va avea nevoie de ea. O umbră se aşezase în dreptul soarelui. O umbră. Umbra lui Evelyn Hillingdon. Nu, nu era Evelyn Hillingdon. Umbra – oare cum era citatul? – „Umbra din Valea Morţii”. Asta era. Trebuia – ce trebuia oare? Să-şi facă semnul crucii pentru a se feri de deochi – de deochiul maiorului Palgrave.

Pleoapele i se ridicară: adormise. Însă fusese o umbră în dreptul ei – cineva care se uitase la ea pe geam.

Umbra se depărtă, iar Miss Marple văzu cine fusese: Jackson.

„Ce impertinenţă să te uiţi în casa cuiva în felul acesta! Se gândi ea. La fel ca Jonas Parry.”

Apoi se întrebă de ce Jackson se uitase pe fereastra dormitorului ei. Ca să vadă dacă se afla acolo? Sau ca să vadă dacă era acolo şi dacă dormea?

Se ridică, se duse în baie şi se uită cu atenţie pe fereastră.

Arthur Jackson stătea în faţa uşii bungalow-ului de alături. Lângă bungalow-ul domnului Rafiel. Văzu că se uită grăbit în jur şi apoi se strecură înăuntru. Interesant, îşi zise Miss Marple. De ce a trebuit să se uite înjur în felul acela secretos?

Nimic n-ar fi fost mai normal decât să intre în bungalow-ul domnului Rafiel, unde avea el însuşi o cameră. Intra şi ieşea

din bungalow aproape tot timpul, cu diverse treburi. Atunci de ce privise atât de vinovat şi secretos înjur?

„Există doar o singură explicaţie, îşi răspunse Miss Marple singură la întrebare. Voia să se asigure că nu îl vedea nimeni intrând în casă în acel moment, din cauza a ceea ce avea să facă înăuntru.”

Toată lumea era, desigur, la plajă la această oră. În afară de cei care plecaseră în excursii. În aproximativ douăzeci de minute, Jackson se va întoarce pe plajă deoarece, conform programului său, trebuia să-l ajute pe domnul Rafiel să facă baie în mare. Dacă ar fi dorit să facă ceva fără a fi observat, acum era momentul. Se asigurase că Miss Marple dormea şi că nu era nimeni înjur care să-i observe mişcările. Ei bine, trebuia să se străduiască să pară că lucrurile stăteau în felul acesta.

Aşezată pe pat, Miss Marple îşi scoase sandalele şi îşi puse o pereche de papuci. Dădu nemulţumită din cap, îşi dădu jos papucii, scotoci prin geamantan până găsi o pereche de pantofi; unul din ei avea un toc stricat din cauză că şi-l prinsese de curând într-un cârlig la uşă. Nu arăta prea bine, iar Miss Marple îl strică de-a binelea încercând să-l repare cu o pilă de unghii. Apoi ieşi din casă cu mare grijă, în ciorapi. Cu precauţia cu care vânătorul se apropie de o ceată de antilope, Miss Marple înconjură bungalow-ul domnului Rafiel. Cu grijă, reuşi să ajungă până la colţul casei. Îşi puse unul din pantofii pe care îi luase cu ea, rupse de tot tocul celuilalt, se aşează în genunchi, cu faţa în jos, sub fereastră. Dacă Jackson ar auzi ceva şi ar ieşi să se uite pe fereastră, n-ar fi văzut decât o bătrână care căzuse din cauză că i se rupsese tocul de la pantof. Dar, evident, Jackson nu auzise nimic.

Foarte, foarte discret, Miss Marple înălţă capul. Ferestrele bungalow-ului erau joase. Ca un adevărat detectiv, privi înăuntru… Jackson stătea în genunchi în faţa unei serviete. Capacul servietei era deschis, iar Miss Marple văzu că era o geantă diplomat compartimentată, plină cu diverse

documente, puse pe categorii. Jackson se uita printre hârtii şi scotea din când în când câte unul din plic. Miss Marple nu zăbovi prea mult în postul ei de observaţie. Nu dorea decât să afle ce anume făcea Jackson. Acum ştia. Jackson îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Nu avea cum să ştie dacă Jackson căuta ceva sau doar îşi satisfăcea curiozitatea. Însă îi confirma credinţa că Arthur Jackson şi Jonas Parry, deşi nu semănau la faţă, aveau puternice trăsături comune.

Trebuia acum să se retragă. Se lăsă în jos cu foarte mare grijă şi se târî de-a lungul stratului de flori până când ieşi din raza vizuală a ferestrei. Se întoarse în bungalow-ul ei şi puse bine pantoful cu tocul rupt. Îi privi cu afecţiune. Erau obiecte pe care le mai putea folosi şi cu altă ocazie. Îşi încălţă din nou sandalele, apoi porni gânditoare spre plajă.

Prinzând momentul când Esther Walters era în apă, Miss Marple se aşează pe scaunul acesteia.

Greg şi Lucky râdeau şi vorbeau tare cu senora Caspearo, făcând mult zgomot.

Miss Marple vorbi foarte încet, aproape şoptit, fără să se uite la domnul Rafiel.

— Ştiţi că Jackson cotrobăie prin lucrurile dumneavoastră?

— Nu mă miră, zise domnul Rafiel. L-ai prins asupra faptului?

— Am reuşit să-l urmăresc pe fereastră. Deschisese una dintre serviete şi se uita prin hârtiile dumneavoastră.

— Probabil că a pus cumva mâna pe cheie. E un tip plin de idei. Cu toate acestea, va fi dezamăgit. Nimic din ce poate lua de acolo nu-l va ajuta cu ceva.

— Vine pe plajă, zise Miss Marple uitându-se spre hotel.

— E timpul penibilei băi în mare. Apoi adăugă foarte încet: în ceea ce vă priveşte, încercaţi să nu fiţi prea întreprinzătoare. Nu ne dorim ca următoarea înmormântare la care asistăm să fie a dumneavoastră. Nu uitaţi ce vârstă aveţi şi fiţi grijulie. Nu uitaţi că e cineva pe aici care nu are prea multe scrupule.

Capitolul 20.

Alarmă în miez de noapte

I

Se însera – luminile se aprinseră pe terasă – formaţia cânta, oamenii cinau, vorbeau şi râdeau, deşi mai puţin tare şi cu mai puţină tragere de inimă decât o făcuseră în urmă cu o zi-două.

Însă dansul se sfârşi curând. Oamenii căscară şi se duseră la culcare. Luminile se stinseră. Se aşternu liniştea şi întunericul. Golden Palm Tree se cufundă în somn…

— Evelyn, Evelyn, se auzi o şoaptă disperată.

Evelyn tresări şi se răsuci pe pernă.

— Evelyn, trezeşte-te, te rog!

Evelyn Hillingdon se ridică brusc. Tim Kendal era în prag. Evelyn se uită uimită la el.

— Evelyn, poţi veni cu mine, te rog? E vorba de… Molly. Este bolnavă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Cred că a luat ceva.

Evelyn se ridică rapid, cu hotărâre.

— În regulă, Tim. Vin imediat. Du-te la ea. Vin şi eu imediat.

Tim Kendal se făcu nevăzut. Evelyn se ridică din pat, îşi aruncă pe ea un capot şi se uită spre celălalt pat. Soţul ei nu se trezise. Stătea întins cu spatele la ea şi respira liniştit. Evelyn ezită puţin, apoi se decise să nu-l trezească. Ieşi din cameră şi se îndreptă în grabă spre clădirea principală, trecu pe lângă ea, apoi se îndreptă spre bungalow-ul lui Kendal. Îl prinse din urmă pe Tim chiar înainte ca acesta să intre în casă.

Molly stătea în pat. Avea ochii închişi şi nu respira normal. Evelyn se aplecă asupra ei, îi ridică pleoapele, îi luă pulsul, apoi se uită pe noptiera de lângă pat. Acolo se afla un pahar folosit. Lângă el era un flacon gol de medicamente. Îl ridică să se uite la el.

— Acestea erau somniferele ei, explică Tim, însă flaconul acesta era pe jumătate plin ieri sau alaltăieri. Cred că a luat o mulţime.

— Du-te şi adu-l pe doctorul Graham, ceru Evelyn, iar, în drum, trezeşte-ţi angajaţii şi spune-le să prepare o cafea tare. Cea mai tare pe care o pot prepara. Grăbeşte-te!

Tim plecă în grabă mare. În prag se ciocni cu Edward Hillingdon.

— O, scuze, Edward.

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Hillingdon. Despre ce e vorba?

— E vorba de Molly. Evelyn e cu ea acum. Trebuie să-l aduc de urgenţă pe doctor. Cred că ar fi trebuit să mă duc mai întâi după el, dar nu ştiam ce să fac şi m-am gândit că Evelyn va şti cum să mă ajute. Lui Molly nu i-ar fi plăcut dacă aş fi adus un doctor în cazul în care nu era necesar.

Apoi plecă în fugă. Edward Hillingdon se uită după el, apoi intră în dormitor.

— Ce se întâmplă? Zise el. E grav?

— O, iată-te! Chiar mă întrebam dacă te-ai trezit şi tu. Prostuţa asta a luat nişte somnifere.

— E grav?

— Nu se poate spune până nu aflăm câte a luat. Nu cred că este prea grav dacă acţionăm la timp. Am trimis după cafea. Dacă reuşim să-i turnăm puţină pe gât…

— Dar de ce ar face aşa ceva? Doar nu crezi că…

Edward nu-şi termină propoziţia.

— Ce să nu cred? Întrebă Evelyn.

— Doar nu crezi că s-a întâmplat din cauza anchetei – din cauza poliţiei şi tot restul?

— E posibil, bineînţeles. Un asemenea lucru ar putea avea consecinţe nefericite asupra oamenilor anxioşi.

— Molly nu mi s-a părut a fi o persoană anxioasă.

— E greu să te pronunţi în astfel de cazuri, zise Evelyn. Uneori oamenii de la care nu te aştepţi îşi pierd cumpătul.

— Da, îmi amintesc, spuse el, apoi se opri din nou.

— Adevărul este, continuă Evelyn, că nu ştim niciodată nimic despre ceilalţi. Nici măcar despre oamenii apropiaţi nouă, adăugă ea.

— Nu cumva mergi cam departe, Evelyn – că exagerezi?

— Să nu crezi asta. Când te gândeşti la oameni, tot ce ştii despre ei este imaginea pe care ţi-ai făcut-o tu despre ei.

— Eu te cunosc pe tine, Evelyn, afirmă Edward Hillingdon încet.

— Doar crezi că mă cunoşti.

— Nu, sunt sigur. Şi tu mă cunoşti pe mine, adăugă el. Evelyn se uită la el, apoi se întoarse spre pat. O luă pe Molly de umeri şi o scutură.

— Trebuie să facem ceva, dar cred că ar fi mai bine să îl aşteptăm pe doctorul Graham. O, cred că vine.

II

— O să-şi revină acum.

Doctorul Graham se depărtă, îşi şterse fruntea cu batista şi răsuflă uşurat.

— Credeţi că-şi va reveni, doctore? Întrebă Tim neliniştit.

— Da, da. Am acţionat la timp. Oricum, probabil că nu a luat o doză letală. În vreo două zile se va reface complet, însă se va simţi destul de rău o zi-două. Apropo, cine i-a prescris medicamentele acestea? Întrebă el, ridicând flaconul gol.

— Un doctor din New York. Avea probleme cu somnul.

— Ei bine, ştiu cu câtă lejeritate se prescriu aceste medicamente în zilele noastre. Nimeni nu le mai spune tinerelor care nu pot dormi să numere oi, să mănânce un biscuit sau să scrie câteva scrisori, apoi să se ducă la culcare. În ziua de azi toată lumea caută remedii imediate. Câteodată mi se pare mare păcat că le prescriem aşa ceva. Trebuie să te obişnuieşti să faci faţă vicisitudinilor vieţii. Ca atunci când îi dai suzeta unui copil ca să-l faci să nu mai plângă. Nu poţi să faci asta toată viaţa, zise el chicotind. Pun pariu că, dacă aţi întreba-o pe Miss Marple ce face când are insomnii, v-ar răspunde că numără oi care sar peste un gard.

Se întoarse din nou spre patul în care tremura Molly. Acum avea ochii deschişi. Se uita la ei indiferentă, fără a da

semne că-i recunoaşte. Doctorul Graham o luă de mână.
— Ei, draga mea, ce ţi-ai făcut?
Molly clipi, dar nu răspunse.
— De ce ai făcut-o, Molly, de ce? Spune-mi, de ce? O întrebă Tim luând-o de cealaltă mână.
Ochii ei rămaseră în continuare nemişcaţi. Păreau fixaţi asupra lui Evelyn Hillingdon. Păreau oarecum întrebători, dar era greu de spus. Evelyn vorbi ca şi cum ar fi răspuns la acea întrebare:
— Tim a venit şi m-a trezit, îi zise ea.
Privirea ei se îndreptă spre Tim, apoi se mută la doctorul Graham.
— O să te faci bine, o asigură doctorul Graham. Dar să nu mai faci niciodată aşa ceva.
— N-a vrut s-o facă, rosti Tom încet. Sunt sigur că nu a vrut s-o facă. Voia doar să se odihnească. Probabil că pastilele nu şi-au făcut efectul de la început, apoi a luat mai multe. Nu-i aşa, Molly?
Molly negă cu o mişcare slabă a capului.
— Vrei să spui că ai făcut-o intenţionat? O întrebă Tim.
— Da, zise Molly.
— Dar de ce, Molly?
— De frică, răspunse ea clipind.
Vorbise atât de încet, încât abia o auziseră.
— De frică? De cine ţi-e frică? Însă Molly închise din nou ochii.
— Mai bine am lăsa-o să se odihnească, zise doctorul Graham.
Însă Tim nu se mulţumi cu atât.
— De ce îţi era teamă? De poliţie? Pentru că te-au interogat? Nici nu mă miră. Oricine s-ar fi speriat. Dar aşa acţionează ei, nimic mai mult. Nimeni n-a crezut nici un moment că…
Tim se opri.
Doctorul Graham îi făcu semn să nu mai continue.
— Vreau să dorm, zise Molly.

— E cel mai bine pentru tine, fii de acord doctorul Graham. Apoi se îndreptă spre uşă, iar ceilalţi îl însoţiră.

— Se va odihni, zise Graham.

— Aş putea să fac ceva pentru ea? Întrebă Tim. Avea obişnuitul său aer de om neliniştit.

— Mai rămân dacă vrei, se oferi Evelyn amabilă.

— O, nu. Nu e cazul, zise Tim. Evelyn se întoarse lângă pat.

— Vrei să stau cu tine, Molly?

Molly deschise din nou ochii.

— Nu. Doar Tim, răspunse ea după o scurtă pauză.

Tim se întoarse şi se aşează pe marginea patului.

— Sunt aici, Molly, şopti el luând-o de mână. Culcă-te. Voi fi aici, lângă tine.

Molly oftă şi apoi închise ochii.

Doctorul se opri în faţa bungalow-ului, iar soţii Hillingdon se opriră şi ei.

— Sunteţi sigur că nu e nevoie să fac nimic pentru ea? Întrebă Evelyn.

— Nu, mulţumim, doamnă Hillingdon. Îi este bine cu soţul ei. Însă mâine – la urma urmei, el trebuie să se ocupe de hotel – cred că ar trebui să stea cineva cu ea.

— Credeţi că s-ar putea să mai încerce? Întrebă Hillingdon.

Doctorul Graham îşi frecă fruntea supărat.

— Nu se ştie niciodată în astfel de cazuri. De fapt, cel mai sigur este că nu va mai încerca. Aşa cum aţi văzut cu ochii dumneavoastră, tratamentul de recuperare este foarte neplăcut. Dar bineînţeles că nimeni nu poate fi absolut sigur de nimic. S-ar putea să mai aibă şi alte somnifere ascunse pe undeva.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că o fată ca Molly s-ar putea sinucide, zise Hillingdon.

Graham replică aspru:

— Nu oamenii care spun că se vor sinucide, care ameninţă că o fac ajung s-o şi facă. În felul acesta, dramatizează şi scapă de tensiunea care îi apasă.

— Molly părea întotdeauna o fată veselă. Cred că ar fi bine să… Ezită Evelyn, că ar trebui să vă spun ceva, doctore Graham.

Apoi îi povesti de discuţia pe care o purtase cu Molly pe plajă, chiar în noaptea în care fusese ucisă Victoria. Faţa lui Graham devenise foarte gravă când Evelyn termină de vorbit.

— Mă bucur că mi-aţi spus, doamnă Hillingdon. Sunt semne foarte clare că problema este serioasă. Da. Voi avea o discuţie cu soţul ei mâine dimineaţă.

III

— Vreau să vorbesc cu tine foarte serios, Kendal. Despre soţia ta.

Se aflau în biroul lui Tim. Evelyn se dusese să aibă grijă de Molly, iar Lucky promisese că va merge şi ea mai târziu, „s-o vrăjească” pe bolnavă, după cum se exprimase ea. Şi Miss Marple îşi oferise serviciile. Sărmanul Tim era sfâşiat între responsabilităţile de la hotel şi starea precară a soţiei sale.

— Nu înţeleg, zise Tim. Nu o mai înţeleg pe Molly. S-a schimbat. E de neconceput cât de schimbată este.

— Am înţeles că avea coşmaruri.

— Da. Da, se plângea de asta destul de mult.

— De cât timp?

— O, nu ştiu exact. Cam de când… Cred că de vreo lună, poate chiar mai mult. Ea, adică noi, credeam că sunt doar nişte vise urâte.

— Da, da. Înţeleg foarte bine. Dar cel mai îngrijorător este faptul că se teme de cineva. S-a plâns şi de acest lucru?

— Da, da. A zis de vreo două ori că o urmăreşte cineva.

— O, că o spionează?

— Da, chiar aşa s-a exprimat şi ea. Zicea că erau duşmanii ei şi că au venit după ea până aici.

— Avea duşmani, domnule Kendal?

— Nu. Bineînţeles că nu avea.

— Nu s-a certat cu nimeni în Anglia, înainte de căsătorie?

— O, nu, nimic de felul acesta. Este adevărat că nu se înţelegea prea bine cu familia ei, dar nimic mai mult. Mama ei era o femeie excentrică şi era greu să trăieşti cu ea, însă…

— Au existat cazuri de instabilitate psihică la ea în familie?

Iritat, Tim deschise gura să răspundă, însă o închise la loc. Împinse un stilou pe biroul din faţa lui.

— Trebuie să insist asupra faptului că ar fi cel mai bine dacă mi-ai spune, în cazul în care răspunsul este da, îl încurajă doctoral.

— Păi da, aşa cred. Nimic serios, dar cred că are o mătuşă puţin cam scrântită la minte. Dar nu înseamnă nimic. Adică… Se întâmplă în aproape toate familiile.

— O, da, da, e adevărat. Nu vreau să vă sperii, însă s-ar putea să aibă o predispoziţie de a… ei bine, de a face depresie sau de a-şi imagina lucruri, ca reacţie la stres.

— Nu ştiu prea multe despre familia ei, zise Tim. La urma urmei, oamenii nu se apucă să-şi povestească istoria întregii familii, nu-i aşa?

— Nu, nu, aşa este. Nu a avut vreun fost prieten, n-a fost logodită cu nimeni, cineva care a ameninţat-o din gelozie? Lucruri de acest fel.

— Nu ştiu. Nu cred. Molly a fost logodită cu alt bărbat înaintea mea. Părinţii ei au fost împotriva acelei relaţii, din câte am înţeles, şi cred că a stat cu acel individ mai degrabă doar ca să le facă în ciudă părinţilor ei, zise el zâmbind forţat. Ştiţi cum sunt tinerii! Cu cât ţi se interzice ceva, cu atât te ţii mai tare de el, indiferent despre ce ar fi vorba.

— A, da, se întâmplă deseori aşa ceva, zise doctorul zâmbind la rândul lui. N-ar trebui ca părinţii să-şi manifeste direct nemulţumirea în legătură cu prietenii mai puţin potriviţi. De obicei se despart de ei în mod natural. Acest bărbat, indiferent cine o fi fost, a ameninţat-o vreodată pe Molly?

— Nu, sunt sigur că nu. Mi-ar fi spus. Ea însăşi mi-a spus că a fost o nebunie de adolescenţă în care a persistat mai

ales pentru că individul avea o reputaţie atât de proastă.
— Da, da. Nu pare serios. Acum altceva – se pare că soţia dumitale are momente de amnezie. Scurte perioade de timp în care nu ştie ce a făcut. Ştiai de asta, Tim?
— Nu, rosti Tim rar. Nu, nu ştiam. Nu mi-a spus niciodată. Acum că mi-aţi spus, trebuie să recunosc că uneori am observat că este mai absentă uneori şi… Da, zise el după o pauză de gândire, aşa se explică totul. Nu înţelegeam de ce uita cele mai mărunte lucruri sau nu ştia ce moment al zilei era. Am crezut că este doar neatentă.
— Şi toate acestea culminează cu ceea ce s-a întâmplat acum. Te sfătuiesc cu tărie, Tim, să o duci să o consulte un specialist.
Tim se înroşi enervat.
— Vreţi să spuneţi un psihiatru, bănuiesc.
— Ei, acum nu te supăra din cauza unei etichete. Un neurolog, un psiholog, cineva specializat în ceea ce oamenii obişnuiţi numesc depresii. Ştiu pe cineva bun în Kingston. Sau vă puteţi duce la New York, desigur. Crizele soţiei dumitale au o cauză. Ceva despre care nici ea nu ştie, probabil. Apelează la un specialist, Tim. Apelează la un specialist cât mai curând posibil. Îl bătu pe umăr pe tânăr, apoi se ridică. Nu trebuie să îţi faci griji. Soţia dumitale are prieteni buni şi vom fi cu toţii cu ochii pe ea.
— Nu va mai încerca… Nu credeţi că va încerca din nou să se sinucidă?
— Puţin probabil, afirmă doctorul Graham.
— Nu puteţi fi sigur de asta, zise Tim.
— Nu putem fi siguri niciodată, recunoscu doctorul Graham. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le înveţi în profesia mea. Nu te îngrijora prea tare, îl sfătui el aşezând din nou o mână pe umărul lui Tim.
— Uşor de zis, zise Tim în timp ce doctorul ieşea pe uşă. „Nu te îngrijora”, într-adevăr! Din ce crede că sunt făcut?
Capitolul 21.
Părerea lui Jackson despre cosmetice

— Sunteţi sigură că nu vă deranjează, Miss Marple? Întrebă Evelyn Hillingdon.

— Nu, deloc, draga mea, răspunse Miss Marple. Sunt bucuroasă că pot să vă fiu de folos. La vârsta mea ajungi să te simţi inutil pe lume. Mai ales când mă aflu într-un loc ca acesta, unde nu am nimic de făcut decât să mă amuz. Nu, aş fi încântată să am grijă de Molly. Mergeţi în expediţie. Pelican Point, nu-i aşa?

— Da, zise Evelyn. Şi mie, şi lui Edward ne plac expediţiile. Nu mă plictisesc niciodată să urmăresc păsările coborând din înaltul cerului şi prinzând peştii din zbor. Tim este cu Molly acum. Însă are multe lucruri de făcut şi nu-i place s-o ştie singură.

— Are dreptate, zise Miss Marple. Nici eu n-aş lăsa-o singură, dacă aş fi în locul lui. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla cu cineva care a încercat să facă aşa ceva. Ei bine, du-te, draga mea.

Evelyn se alătură unui mic grup de prieteni care o aşteptau. Soţul ei, familia Dyson şi alţi trei sau patru cunoscuţi. Miss Marple verifică dacă avea tot ce-i trebuia în geanta de lucru, văzu că nu-i lipsea nimic, apoi porni spre bungalow-ul soţilor Kendal.

Chiar când intra în pridvor, auzi vocea lui Tim prin fereastra franţuzească pe jumătate deschisă.

— Ce bine ar fi dacă mi-ai spune de ce ai făcut-o, Molly! Ce anume te-a determinat s-o faci? Te-am deranjat cu ceva? Trebuie să existe un motiv. Numai dacă ai vrea să mi-l spui!

Miss Marple se opri. Molly nu răspunse imediat. Avea vocea neutră şi obosită.

— Nu ştiu, Tim, chiar nu ştiu. Presupun că… M-a apucat din senin.

Miss Marple bătu în uşa de sticlă, apoi intră.

— O, aţi venit, Miss Marple. Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

— Nu e nici o problemă, răspunse Miss Marple. Sunt bucuroasă că pot să vă fiu de folos. Mă pot aşeza pe acest

scaun? Arăţi mult mai bine, Molly. Mă bucur că îţi revii.

— Mă simt bine, zise Molly. Chiar foarte bine. Doar că… Sunt cam somnoroasă.

— N-o să vorbesc, promise Miss Marple. Întinde-te şi odihneşte-te. Eu o să tricotez aici, lângă tine.

Tim Kendal îi aruncă o privire plină de recunoştinţă, apoi ieşi din cameră. Miss Marple se aşează confortabil pe scaun.

Molly era întinsă pe partea stângă. Părea pe jumătate ameţită, pe jumătate epuizată. Zise cu o voce nu mai tare decât o şoaptă:

— Sunteţi foarte amabilă, Miss Marple. Eu cred că… O să mă culc.

Se întoarse pe pernă şi închise ochii. Respiraţia îi deveni mai regulată, deşi era departe de a fi normală. Experienţa ei în îngrijirea bolnavilor o făcu pe Miss Marple ca, aproape automat, să netezească cearşaful şi să-l aranjeze sub saltea, în acel moment simţi un obiect dreptunghiular sub saltea.

Surprinsă de descoperire, îl apucă şi îl trase afară. Era o carte. Miss Marple aruncă o privire spre tânăra din pat, însă aceasta zăcea inertă. Era evident că doarme. Miss Marple deschise cartea. Era o carte despre boli nervoase. Se deschise singură la o pagină în care se descriau simptomele maniei persecuţiei şi diferite manifestări ale schizofreniei şi ale altor afecţiuni colaterale.

Nu era tocmai o carte ştiinţifică, ci una care putea fi uşor înţeleasă de oamenii obişnuiţi. Faţa lui Miss Marple devenea din ce în ce mai gravă, pe măsură ce citea. După un minut-două închise cartea şi căzu pe gânduri. Apoi se aplecă în faţă şi puse cartea la loc, sub saltea.

Clătină din cap cu uimire. Se ridică de pe scaun. Făcu câţiva paşi spre fereastră, apoi se uită peste umăr. Ochii lui Molly erau larg deschişi, dar când Miss Marple se întoarse, ochii se închiseră la loc. Preţ de câteva clipe, Miss Marple nu fu sigură dacă nu cumva i se păruse. Oare Molly era într-adevăr adormită sau doar se prefăcea? Poate că nu era nimic neobişnuit. Poate credea că, dacă îi arăta lui Miss

Marple că era trează, aceasta va începe să vorbească. Da, probabil că asta era. Oare citise în privirea lui Molly o şiretenie oarecum dezagreabilă? Nu-ţi puteai da seama, se gândi Miss Marple. Da, nu-ţi puteai da seama.

Se hotărî să încerce să vorbească cu doctorul Graham de îndată ce va avea ocazia. Se întoarse la scaunul de lângă pat. După câteva minute decise că Molly dormea. Nimeni n-ar fi putut sta atât de nemişcat, n-ar fi putut respira atât de liniştit. Miss Marple se ridică din nou. Purta papuci de gumă în acea zi. Nu erau prea eleganţi, însă erau foarte potriviţi cu clima şi foarte confortabili şi lejeri.

Se plimbă agale prin cameră, oprindu-se la fiecare din cele două ferestre care dădeau în câte o direcţie.

Hotelul era cufundat în tăcere şi părea părăsit. Miss Marple se întoarse lângă pat şi ezită dacă să se aşeze sau nu, când i se păru că aude un zgomot slab afară. Asemenea sunetului unor paşi pe verandă. Şovăi un moment, apoi se duse la fereastră, o deschise puţin, ieşi pe terasă, apoi întoarse capul spre cameră spunând:

— Mă întorc imediat, draga mea, mă duc până în bungalow-ul meu să văd dacă nu cumva mi-am uitat şablonul pe acolo. Eram sigură că îl am cu mine. O să fii în regulă cât sunt eu plecată, nu-i aşa? Apoi, întorcând capul, zise: A adormit, biata copilă. Odihna o să-i facă bine.

Merse încet de-a lungul terasei, coborî scările, apoi o porni spre alee. Trecând pe lângă un gard verde, oricine ar fi putut-o vedea pe Miss Marple ocolind un strat de flori, dând ocol bungalow-ului, apoi intrând din nou în el pe a doua uşă. Aceasta dădea spre o cămăruţă pe care Tim o folosea pe post de birou neoficial, iar din aceasta se putea ajunge în salon.

Acolo draperiile groase erau trase pe jumătate pentru a păstra răcoarea în cameră. Miss Marple se ascunse în spatele uneia dintre ele. Apoi se puse pe aşteptat. De la fereastra lângă care se afla avea o vedere bună asupra

intrării în camera lui Molly. Abia după câteva minute, patru sau cinci, văzu ceva.

Silueta impecabilă a lui Jackson în uniformă albă se ivi pe treptele terasei. Se opri puţin, apoi bătu uşor în uşa întredeschisă. De unde se afla, Miss Marple nu auzi nici un răspuns. Jackson se uită în jurul lui, apoi se strecură în cameră. Miss Marple se duse spre uşa care dădea spre baie. Miss Marple nu ştia ce să mai creadă. Reflectă puţin, apoi intră în baie pe uşa dinspre salon.

Jackons, care examina obiectele de lângă chiuvetă, tresări. Fusese luat prin surprindere, ceea ce nu era deloc de mirare.

— O, zise el. Eu… Eu nu…

— Domnule Jackson! Exclamă Miss Marple surprinsă.

— Mă gândeam eu că veţi fi pe undeva pe aici, zise Jackson.

— Doreaţi ceva? Întrebă Miss Marple.

— De fapt, recunoscu Jackson, voiam să văd ce cremă de faţă foloseşte doamna Kendal.

Miss Marple observă că Jackson chiar ţinea în mână o cutie de cremă de faţă.

— Miroase frumos, zise el apropiind-o de nas. E marfa de calitate. Cele mai ieftine nu se potrivesc oricărui tip de ten. Pot produce iritaţii. La fel e şi cu pudrele.

— Pari să te pricepi la astfel de lucruri, zise Miss Marple.

— Am lucrat un timp în industria farmaceutică, răspunse Jackson. Aşa am ajuns să învăţ o mulţime de lucruri despre cosmetice. Pui o chestie într-o cutie frumoasă, o vinzi scump şi e uimitor ce bine prinde la femei.

— De aceea ai?… Se opri Miss Marple în mod intenţionat.

— Ei bine, nu. Nu am venit aici ca să vorbesc despre cosmetice, încuviinţă Jackson.

„N-ai avut prea mult timp la dispoziţie ca să fabrici o minciună, îşi spuse Miss Marple. Ia să vedem ce explicaţie eşti în stare să dai.”

— De fapt, începu Jackson, doamna Walters i-a împrumutat rujul doamnei Kendal acum câteva zile. Iar eu am venit să i-l iau. Am bătut la uşă şi, când am văzut că doamna Kendal doarme, m-am gândit că aş putea intra în baie să-l caut acolo.

— Înţeleg, zise Miss Marple. Şi l-ai găsit?

Jackson scutură din cap.

— Probabil e într-una din genţile ei, zise el relaxat. Nu contează. Doamna Walters nu ţine morţiş să-l recupereze. A zis doar în treacăt că l-ar dori înapoi. Apoi continuă, după ce inspecta cu atenţie poliţa de lângă oglindă: Nu are prea multe, nu-i aşa? Ei, oricum, n-are nevoie de prea multe la vârsta ei. În plus, o ajută şi natura, are o piele frumoasă.

— Cred că nu vă uitaţi la femei ca un om obişnuit, afirmă Miss Marple zâmbind larg.

— Aveţi dreptate, cred că anumite profesii îţi schimbă perspectiva.

— Ştii multe despre medicamente?

— O, da. Am lucrat în branşă şi m-am familiarizat cu ele. După părerea mea, sunt prea multe medicamente în ziua de azi. Prea multe tranchilizante, prea multe vitamine şi pilule-minune. E în regulă dacă sunt luate la recomandarea doctorului, însă o mulţime pot fi cumpărate fără reţetă. Unele pot fi chiar foarte periculoase.

— Nu mă îndoiesc, zise Miss Marple. Da, aşa cred.

— Au fel de fel de efecte secundare, ştiţi. De multe ori accesele ocazionale de isterie ale adolescenţilor nu au cauze naturale. Copiii au luat diverse chestii. O, nu e nimic nou în asta. Se ştie asta de ani de zile. În Orient, de exemplu – nu că aş fi fost vreodată acolo – se întâmplau tot felul de ciudăţenii. Aţi fi surprinsă să aflaţi ce le dădeau femeile soţilor lor. În India, bunăoară, pe vremea când bătrânii se căsătoreau cu femei tinere. O tânără soţie nu dorea să scape de bătrânul ei soţ pentru că nu voia să fie arsă pe rug la înmormântarea lui sau, dacă nu era arsă, nu dorea să fie tratată ca o paria de către familie. Nu era mare

scofală să fii văduvă în India acelor timpuri. Însă reuşea să îşi ţină soţul în viaţă cu medicamente, îl transforma în semiimbecil, îi provoca halucinaţii, îl ducea mai mult sau mai puţin în pragul nebuniei. Da, o mulţime de lucruri necurate, zise el scuturând din cap. Ca să nu mai zic de vrăjitoare, continuă el. Se cunosc o mulţime de lucruri interesante despre vrăjitoare. De ce se confesau întotdeauna, de ce erau atât de repede dispuse să recunoască faptul că sunt vrăjitoare şi că zboară pe coada de mătură în noaptea de Sabat?

— Pentru că erau torturate, răspunse Miss Marple.

— Nu întotdeauna, o contrazise Jackson. O, da, torturii i se datorează majoritatea mărturisirilor, însă unele o făceau până să se ajungă acolo. Cele mai multe mai degrabă se lăudau cu asta. Ei bine, se frecau pe corp cu ulei – se miruiau, cum ziceau ele. Unele preparate cosmetice – mătrăguna, atropina – dacă sunt date pe corp produc halucinaţii, ai impresia că levitezi sau că zbori prin aer. Bietele suflete nefericite, credeau că li se întâmpla de-adevăratelea. Uitaţi-vă şi la asiatici – la popoarele medievale, din Siria şi Liban, ceva de genul ăsta. Se hrăneau cu marijuana, aveau iluzia paradisului şi a iadului, a eternităţii. Li se spunea că asta îi aşteaptă după moarte, însă, pentru a-l obţine, trebuiau să aducă o jertfă umană. O, nu vreau să par atoateştiutor, însă chiar aşa se întâmpla.

— Ce se întâmplă, zise Miss Marple, este că oamenii sunt foarte creduli.

— Da, aţi putea să-i spuneţi şi aşa.

— Cred ceea ce li se spune, continuă Miss Marple. Da, într-adevăr, au tendinţa de a crede tot ce li se spune, adăugă ea, apoi întrebă tăios: Cine v-a spus poveştile acestea despre India şi despre drogarea soţilor? Nu cumva maiorul Palgrave? Adăugă ea pe neaşteptate.

Jackson fu luat prin surprindere.

— Păi… Da. De fapt, da, el mi-a spus. Mi-a spus o mulţime de poveşti de acest fel. Bineînţeles că majoritatea se

întâmplaseră cu mult înainte de a se fi născut el, însă părea că ştie despre ce vorbeşte.

— Maiorul Palgrave era convins că ştie totul despre toate. Era deseori prolix în ceea ce povestea oamenilor, rosti Miss Marple dând gânditoare din cap. Avem o mulţime de dileme în ceea ce priveşte persoana sa.

În acel moment, se auzi un sunet din dormitor. Miss Marple îşi întoarse capul. Se întoarse în dormitor. O văzu pe Lucky Dyson chiar în faţa uşii…

— Eu… O! Nu ştiam că sunteţi aici, domnişoară Marple.

— M-am dus puţin la baie, se scuză Miss Marple, cu demnitate şi cu rezervă victoriană.

Încă ascuns în baie, Jackson zâmbi. Modestia victoriană i se păruse întotdeauna amuzantă.

— Mă întrebam dacă n-aţi vrea să stau eu puţin cu Molly, se oferi Lucky. Doarme, nu-i aşa? Întrebă ea arătând spre pat.

— Aşa cred, răspunse Miss Marple. Dar e în regulă. Du-te şi distrează-te, draga mea. Am crezut că te-ai dus şi tu în expediţie.

— Aşa intenţionam. Însă, chiar la plecare, m-a apucat o durere atât de puternică de cap, încât am renunţat. Aşa că m-am gândit să mă fac utilă.

— Foarte drăguţ din partea ta, spuse Miss Marple, reaşezându-se pe pat şi reluându-şi lucrul de mână, însă mi-e foarte bine aici.

Lucky ezită preţ de câteva momente, apoi se întoarse şi ieşi din cameră. Miss Marple aşteptă puţin, apoi intră tiptil în baie, însă Jackson plecase, fără îndoială pe cealaltă uşă. Miss Marple luă cutia cu cremă de faţă pe care o ţinuse el în mână mai devreme şi o strecură în buzunar.

Capitolul 22.

Un bărbat în viaţa ei?

Se dovedi că nu era chiar aşa de uşor cum crezuse Miss Marple să ai o discuţie cu doctorul Graham. Iar ea era extrem de atentă să nu îl abordeze direct, pentru a nu-i da

de înţeles cât de importante erau întrebările pe care dorea să i le adreseze.

Tim se întorsese să aibă grijă de Molly, iar Miss Marple îi promisese că îl va înlocui pe parcursul cinei, când prezenţa acestuia era necesară în sala de mese. El o asigurase că doamna Dyson era dispusă să o înlocuiască, ba chiar şi doamna Hyllingdon, însă Miss Marple îi spusese ferm că amândouă erau femei tinere şi că le plăcea să se distreze, pe când ea se mulţumea să ia mai devreme o cină uşoară, în felul acesta împăcând pe toată lumea. Tim îi mulţumi încă o dată cu căldură. Plimbându-se fără un scop precis în jurul hotelului şi pe aleea care lega diverse bungalow-uri, printre care şi al doctorului Graham, Miss Marple încercă să plănuiască următoarea etapă a investigaţiei ei.

Avea o mulţime de idei confuze şi contradictorii în minte, iar acest lucru nu-i plăcea deloc. Toată povestea asta începuse destul de clar. Maiorul Palgrave, cu regretabila lui capacitate de a spune poveşti şi cu indiscreţia sa, deranjase în mod evident pe cineva care-l auzise, iar rezultatul fusese că murise în următoarele douăzeci şi patru de ore. Nu era nimic complicat în asta, se gândi Miss Marple.

Dar după aceea, totul era complicat. Totul indica în prea multe direcţii concomitent. Trebuia să admită că nu putea să creadă nici un cuvânt din câte auzise, că nu putea avea încredere în nimeni şi că multe persoane cu care discutase semănau, din păcate, cu anumite persoane din St Mary Mead şi acest lucru n-o ajuta să ajungă nicăieri.

Se concentră asupra victimei. Cineva urma să fie ucis, iar ea avea din ce în ce mai conturat sentimentul că ştia cine era criminalul. Fusese ceva. Ceva din ce auzise? Observase? Văzuse?

Ceva din ceea ce îi spusese cineva avea însemnătate pentru cazul de faţă. Joan Prescott? Joan Prescott spusese o mulţime de lucruri. Scandal? Bârfe? Oare ce anume îi spusese Joan Prescott?

Gregory Dyson, Lucky – Miss Marple stărui în jurul lui Lucky. Lucky fusese implicată activ în moartea primei soţii a lui Gregory Dyson – de acest lucru era convinsă datorită firii sale suspicioase. Totul conducea la ea. Oare victima predestinată în legătură cu care se îngrijora era Gregory Dyson? Oare Lucky intenţiona să îşi încerce norocul cu alt soţ şi din această cauză nu îşi dorea doar libertatea, ci şi o moştenire frumuşică pe care ar fi obţinut-o dacă devenea văduva lui Gregory Dyson?

— Pe bune, acum! Îşi zise Miss Marple. Asta e doar o întâmplare. Sunt stupidă. Ştiu bine că sunt stupidă. Adevărul trebuie să fie foarte clar, dacă ar putea curăţa cineva mizeria. Asta e problema, e prea multă mizerie.

— Vorbiţi singură? Întrebă domnul Rafiel.

Miss Marple tresări. Nu-i auzise când se apropiaseră. Era susţinut de Esther Walters şi cobora încet pe terasă dinspre bungalow-ul său.

— Chiar nu v-am auzit venind, domnule Rafiel.

— Vi se mişcau buzele. Ce s-a ales de urgenţa pe care o aveaţi?

— Încă este o urgenţă, zise Miss Marple. Numai că mi-e imposibil să înţeleg ceva ce e cu siguranţă clar ca lumina zilei.

— Mă bucur că e chiar atât de simplu. Ei bine, dacă aveţi nevoie de ajutor, puteţi conta pe mine.

Îşi întoarse capul când îl văzu pe Jackson apropiindu-se.

— Iată-te, Jackson. Pe unde dracu' ai umblat? Nu eşti niciodată prin preajmă atunci când am nevoie de tine.

— Îmi pare rău, domnule Rafiel. Vă duc jos, pe terasă, domnule? Întrebă el, strecurându-şi umărul cu dexteritate sub braţul domnului Rafiel.

— Mă poţi duce la bar, răspunse domnul Rafiel. În regulă, Esther, poţi merge să te schimbi în haine de seară. Ne vedem pe terasă în jumătate de oră.

Apoi plecă însoţit de Jackson. Doamna Walters se prăbuşi pe scaunul de lângă Miss Marple, frecându-şi uşor mâna.

— Deşi nu pare greu, mi-a amorţit mâna, zise ea. Nu v-am văzut în această după-amiază, Miss Marple.

— Aşa este, am stat cu Molly Kendal, explică Miss Marple. Pare mult mai bine acum.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, niciodată n-a dus-o prea rău, zise Esther Walters.

Miss Marple ridică mirată din sprâncene. Tonul lui Esther Walters fusese în mod deliberat rece.

— Vreţi să spuneţi că încercarea ei de suicid…

— Nu cred că a încercat să se sinucidă, replică Esther Walters. Nu cred că a luat o supradoză de somnifere şi sunt convinsă că doctorul Graham ştie foarte bine acest lucru.

— Mi-aţi stârnit interesul, zise Miss Marple. Mă întreb ce anume vă face să spuneţi asta.

— Pentru că sunt aproape sigură că aşa stau lucrurile. O, e ceva ce se întâmplă deseori. Este o modalitate, presupun, de a atrage atenţia, continuă Esther Walters.

— O să vă pară rău când voi muri”? Cită Miss Marple.

— Ceva de genul acesta, fu de acord Esther Walters, deşi nu cred că acesta a fost motivul în cazul de faţă. Acesta este lucrul pe care-l faci când soţul tău nu-ţi dă atenţie, iar tu ţii foarte mult la el.

— Nu credeţi că Molly Kendal ţine la soţul ei?

— Păi, zise Esther Walters, dumneavoastră credeţi?

Miss Marple reflectă asupra răspunsului.

— Mai degrabă am pornit de la ideea că ţine la el, zise ea. Poate că m-am înşelat, adăugă ea după o scurtă pauză.

Esther Walters zâmbi ambiguu în felul ei caracteristic.

— Ştiţi, am aflat câte ceva despre ea. Toată povestea.

— De la domnişoara Prescott?

— O, făcu Esther, de la câţiva oameni. Despre un bărbat din viaţa ei. Era foarte ataşată de el. Însă familia ei era cu totul împotriva lui.

— Da, zise Miss Marple, am auzit şi eu asta.

— Apoi s-a măritat cu Tim. Poate că ţinea la el într-un fel. Însă celălalt bărbat nu a cedat. Chiar mă întreb dacă n-a

venit după ea până aici.
— Nu mai spuneţi! Dar cine ar putea fi?
— Nu am nici cea mai vagă idee, zise Esther. În plus, îmi imaginez că a fost extrem de precaut, în cazul în care a făcut-o.
— Credeţi că încă mai ţine la celălalt bărbat?
Esther ridică din umeri.
— Îndrăznesc să spun că e soi rău, spuse ea, însă acesta este genul de om care ştie să intre pe sub pielea unei femei şi să nu mai iasă de acolo.
— Nu aţi aflat ce fel de om era, cu ce se ocupa, astfel de amănunte?
Esther clătină din cap.
— Nu. Oamenii lansează tot felul de ipoteze, însă nu te poţi lua după astfel de lucruri. Poate că era căsătorit. Poate că de aceea nu-l plăcea familia ei sau poate că era într-adevăr soi rău. Poate că avea patima băuturii. Poate că avea probleme cu legea – nu ştiu. Dar încă mai ţine la el. Sunt sigură de acest lucru.
— Aţi auzit ceva, aţi văzut ceva? Se hazardă Miss Marple.
— Ştiu ce vorbesc! Replică Esther cu vocea aspră şi dură.
— Aceste crime… Începu Miss Marple.
— Nu puteţi să uitaţi de ele? Zise Esther. L-aţi amestecat şi pe domnul Rafiel în povestea asta. Nu le puteţi… Pur şi simplu ignora? Oricum n-o să mai aflaţi nimic, sunt sigură.
Miss Marple se uită la ea.
— Credeţi că ştiţi totul, nu-i aşa? Îi zise ea.
— Da, cred că ştiu. Sunt aproape sigură.
— Atunci nu credeţi că ar trebui să spuneţi ceea ce ştiţi, să faceţi ceva?
— De ce ar trebui? La ce bun? N-aş putea dovedi nimic. Oricum, ce s-ar întâmpla? În zilele noastre oamenii ies aşa de repede de la închisoare! Spun că nu au fost în deplinătatea facultăţilor mintale. Stai câţiva ani la răcoare, apoi eşti ca nou.

— Să zicem că, dacă nu spuneţi ceea ce ştiţi, mai moare cineva?

Ester scutură cu convingere din cap.

— Nu se va întâmpla asta, zise ea.

— Nu puteţi fi sigură.

— Sunt sigură. Şi, oricum, nu văd cine anume… Se încruntă, apoi continuă: Oricum, poate că este într-adevăr vorba de iresponsabilitate. Poate că nu ai ce-i face – nu, dacă eşti instabil psihic. O, nu ştiu. Cred că cel mai bine ar fi să plece cu acel bărbat, oricine ar fi el, iar după aceea vom putea da uitării toate cele întâmplate.

Se uită apoi la ceas şi sări ca arsă.

— Trebuie să mă duc să mă schimb.

Miss Marple rămase aşezată, privind în urma ei. Pronumele, se gândi ea, creau întotdeauna confuzii, iar când era vorba de femei ca Esther Walters, lucrurile deveneau şi mai complicate. Avea oare Esther motive să creadă că o femeie i-a ucis pe maiorul Palgrave şi pe Victoria? Aşa părea. Miss Marple cântări informaţiile.

— A, Miss Marple! Staţi aici singură şi nici măcar nu tricotaţi?

Era însuşi doctorul Graham, cel pe care îl căutase atât de mult fără succes! Şi iată-l dornic să ia loc şi să converseze cu ea. „Nu va sta mult, se gândi Miss Marple, pentru că ţine să se schimbe pentru cină şi mănâncă, de obicei, destul de devreme.” Îi explică faptul că stătuse de veghe lângă patul lui Molly Kendal toată după-amiaza.

— E incredibil ce repede şi-a revenit.

— Păi, zise doctorul Graham, nici nu e surprinzător. Ştiţi, nu a luat o doză prea mare de somnifere.

— O, am înţeles că a luat cam jumătate de cutie.

Doctorul Graham zâmbi indulgent.

— Nu, zise el, nu cred că a luat atât de multe. Îndrăznesc să spun că intenţiona să le ia, însă s-a răzgândit în ultimul moment şi le-a aruncat. Chiar atunci când zic că vor să se sinucidă, cei mai mulţi oameni nu doresc de fapt să facă

acest lucru. Până la urmă nu iau toată doza. Nu e întotdeauna un act conştient, ci mai degrabă o măsură de precauţie din partea subconştientului.

— O, bănuiesc că ar putea fi şi un act conştient. Adică să vrei ca lucrurile să arate ca şi cum…

— Da, tot ce se poate, zise doctorul Graham.

— Dacă ea şi Tim s-ar fi certat, de exemplu?

— Ei nu se ceartă niciodată. Par foarte atenţi unul cu celălalt. Deşi cred că se poate întâmpla şi să se certe. Da, cred că este în afara oricărui pericol acum. S-ar putea scula din pat să se apuce de treabă, ca de obicei.

Zicând asta, doctorul se ridică, o salută cu o mişcare a capului, apoi plecă spre hotel. Miss Marple rămase aşezată.

Prin minte îi treceau tot felul de gânduri – cartea de sub salteaua lui Molly, felul în care Molly se prefăcuse că doarme…

Apoi se întoarse la început – la maiorul Palgrave… Ceva nu-i dădea pace. Ceva ce avea legătură cu maiorul Palgrave… Ce păcat că nu-şi amintea despre ce era vorba!

Capitolul 23.

Ultima zi.

I

„Iar seara şi dimineaţa au fost ultima zi”, îşi zise Miss Marple.

Apoi, uşor confuză, se îndreptă în scaunul ei. Aţipise, un lucru incredibil, dat fiind că orchestra începuse să cânte şi oricine ar fi adormit când cânta orchestra trebuia să fie foarte obişnuit cu ea – deşi, se gândi Miss Marple, şi ea se obişnuise cu locul acesta. Oare la ce se gândise? Ultima zi? Prima zi. Asta trebuia să fie! Nu aceasta era prima zi. Probabil că nu era nici ultima.

Îşi îndreptă din nou ţinuta. Adevărul era că se simţea foarte obosită. Toată această nelinişte, acest sentiment că eşuase… Îşi aminti fără nici o plăcere de privirea şireată pe care i-o aruncase Molly din spatele pleoapelor întredeschise. Oare ce fusese în capul acestei fete? Cât de

diferite fuseseră lucrurile la început! Tim Kendal şi Molly, un cuplu care părea atât de fericit! Soţii Hillingdon, atât de drăguţi, atât de bine-crescuţi, atât de „cumsecade”, cum se spune în mod obişnuit. Jovialul şi extravertitul Greg Dyson şi vesela şi stridenta Lucky, care vorbea vrute şi nevrute, mulţumită de ea însăşi şi de lumea din jurul ei! Patru persoane care se înţelegeau atât de bine! Reverendul Prescott, acel om bun şi amabil. Joan Prescott, uşor acidă, însă, în esenţă, o femeie drăguţă, iar femeile drăguţe se amuză cu bârfe nevinovate. Ele trebuie să ştie ce se întâmplă, să ştie că doi plus doi fac patru şi, la nevoie, cinci! Astfel de femei simt incapabile să facă rău. Era adevărat că aveau o gură bogată, însă, dacă aveai nevoie de ajutor, erau primele care săreau să ţi-l ofere. Domnul Rafiel, o personalitate, un om cu caracter puternic, un bărbat pe care în nici un caz nu-l va uita. Însă Miss Marple credea că mai ştie ceva despre domnul Rafiel.

Doctorii îl abandonaseră de nenumărate ori, aşa cum spusese chiar el, însă de data aceasta fuseseră mai siguri în pronosticuri. Domnul Rafiel ştia că zilele îi erau numărate. Cunoscând acest lucru, avea oare ceva de făcut? Miss Marple reflectă asupra întrebării. S-ar putea ca acest răspuns să fie important. Ce anume îi zisese cu vocea puţin cam tare şi puţin cam sigură? Miss Marple era foarte pricepută în descifrarea tonalităţii vocii. Ascultase foarte mult la viaţa ei.

Domnul Rafiel îi spusese ceva ce nu era adevărat. Miss Marple se uită în jurul ei. Aerul nopţii, parfumul discret al florilor, mesele cu luminiţele lor, femeile cu rochii frumoase, Evelyn într-una de culoare indigo cu imprimeu alb, Lucky într-o rochie mulată de culoare albă, care îi punea în evidenţă părul auriu. Toată lumea părea veselă şi plină de viaţă în seara aceea. Până şi Tim Kendal zâmbea. Trecu pe lângă masa ei şi îi zise:

— Nu cred că v-aş putea mulţumi îndeajuns pentru ce aţi făcut. Molly şi-a revenit. Doctorul zice că de mâine se poate

ridica din pat.

Miss Marple îi zâmbi şi zise că se bucură să audă asemenea veşti. Cu toate acestea, găsi destul de greu puterea să zâmbească. Cu siguranţă că era obosită…

Se ridică şi se îndreptă spre bungalow-ul ei. I-ar fi plăcut să continue să se gândească, să pună lucrurile cap la cap, să încerce să îşi amintească, să facă legătura între diverse evenimente, cuvinte şi priviri. Dar nu se simţea în stare să facă asta. Mintea ei obosită se răsculase. Îi zicea: „Somn! Ai nevoie de somn!”

Miss Marple se dezbrăcă, se băgă în pat, citi câteva versuri din Tomas à Kempis, carte pe care o ţinea pe noptieră, apoi stinse lumina. În întuneric, spuse o rugăciune. Omul nu poate să se descurce singur, are nevoie de ajutor. „Nu se va întâmpla nimic noaptea aceasta”, murmură ea.

II

Miss Marple se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor. Inima îi bătea cu putere. Aprinse lumina şi se uită la micul ceas de lângă pat. Era ora 02.00. Era ora 02.00, iar afară lumea desfăşura frenetic o anumită activitate. Se ridică, îşi puse halatul şi papucii şi îşi legă o eşarfă de lână în jurul capului, apoi ieşi să vadă ce se întâmpla. Văzu oameni mişunând încoace şi încolo cu lanterne în mână. Printre ei îl recunoscu pe reverendul Prescott şi merse la el.

— Ce se întâmplă?

— O, Miss Marple! E vorba de doamna Kendal. Când soţul ei s-a trezit, a văzut că aceasta se trezise, se ridicase din pat şi dispăruse. Acum o căutăm.

Zicând acestea, plecă în mare grabă. Miss Marple merse încet în urma lui. Unde dispăruse Molly? De ce? Plănuise oare totul, să se facă nevăzută de îndată ce nu mai era păzită, iar soţul ei era cufundat în somn? Care să fi fost motivul?

Oare era vorba de alt bărbat, aşa cum sugerase Esther Walters? Dacă aşa stăteau lucrurile, oare despre cine era

vorba? Sau era un alt motiv, mult mai sinistru?

Miss Marple continuă să meargă, privind în jurul ei, uitându-se prin tufişuri. Apoi, brusc, auzi o chemare slabă:

— Aici… Pe aici…

Strigătul venise dinspre hotel. Probabil că de lângă pârâul care se vărsa în mare. Merse în direcţia aceea cât de repede putu.

Nu erau chiar atât de mulţi căutători cum crezuse la început. Probabil că majoritatea oamenilor dormeau în bungalow-urile lor. Văzu că undeva, pe malul pârâului, se aflau doi oameni. Cineva o împinse, aruncând-o aproape la pământ. Era Tim Kendal. După câteva momente, îl auzi strigând:

— Molly! Doamne, Molly!

Abia după un minut-două reuşi şi Miss Marple să se alăture grupului. Grupul era format din unul dintre chelnerii cubanezi, Eveyln Hillingdon şi două fete din partea locului. Se dăduseră deoparte ca să îi facă loc lui Tim. Miss Marple sosi chiar când acesta se aplecă să se uite.

— Molly…

Tim căzu în genunchi. Miss Marple văzu cadavrul tinerei zăcând în pârâu, cu faţa în apă, cu părul auriu răsfirat pe suprafaţa verde a şalului brodat care îi acoperea umerii. Datorită frunzelor şi a vegetaţiei de pe fundul pârâului, scena părea desprinsă din Hamlet, cu Molly în rolul Ofeliei moarte…

Când Tim întinse mâna să o atingă, Miss Marple, păstrându-şi firea, preluă controlul şi vorbi ferm şi autoritar:

— Domnule Kendal, n-o mutaţi de acolo, zise ea. Nu trebuie să fie mutată.

Tim se întoarse uluit spre ea.

— Dar… Trebuie să… E Molly. Trebuie să…

Evelyn Hillingdon îl atinse pe umăr.

— E moartă, Tim. Nu i-am schimbat poziţia, însă i-am luat pulsul.

— Moartă? Întrebă neîncrezător Tim. Moartă? Adică s-a înecat?

— Mi-e teamă că da. Aşa pare.

— Dar de ce? Întrebă el izbucnind într-un hohot de plâns. De ce? Era aşa de fericită de dimineaţă! Vorbea despre ce vom face mâine. De ce a trebuit s-o cuprindă moartea aceasta înfiorătoare? De ce a trebuit să se strecoare afară din pat, să fugă prin noapte, să coboare aici şi să se înece? Ce suferinţă avea, de ce era nefericită? De ce mie nu mi-a putut spune nimic?

— Nu ştiu, dragul meu, rosti Evelyn cu voce blândă. Nu ştiu.

Miss Marple spuse:

— Să-l cheme cineva pe doctorul Graham. Şi să sune cineva la poliţie.

— La poliţie? Râse Tim amar. La ce bun?

— Poliţia trebuie să fie anunţată în cazul unei sinucideri, preciză Miss Marple.

Tim se ridică încet în picioare.

— Merg să-l chem pe Graham, rosti el cu voce gravă. Poate că se mai poate face ceva chiar şi acum, adăugă el îndreptându-se cu pas şovăielnic înspre hotel.

Evelyn Hillingdon şi Miss Marple rămaseră una lângă alta uitându-se la fata moartă.

— E prea târziu, constată ea dând din cap. E deja rece. Cred că e moartă de cel puţin o oră – poate şi de mai mult. E o adevărată tragedie. Cei doi păreau atât de fericiţi! Bănuiesc că era labilă psihic.

— Nu, zise Miss Marple. Nu cred că era labilă psihic.

Evelyn se uită la ea uimită.

— Ce vreţi să spuneţi?

Luna, care fusese până acum ascunsă în spatele unui nor, ieşi dintr-odată, trimiţând o rază argintie spre părul răsfirat al lui Molly…

Miss Marple scoase un ţipăt. Se aplecă, se uită atent, apoi întinse mâna şi atinse părul auriu al lui Molly. Îi vorbi apoi

lui Evelyn Hillingdon cu o voce complet schimbată:
— Cred că ar trebui să cercetăm cu atenţie.
Evelyn Hillingdon se uită la ea uluită.
— Dar chiar dumneavoastră i-aţi spus lui Tim că nu trebuie să atingă nimic.
— Ştiu. Dar atunci luna era în spatele norilor. Nu văzusem…
Arătă ceva cu degetul. Apoi, foarte încet, atinse părul blond şi îl desfăcu astfel încât să fie vizibile rădăcinile.
Evelyn scoase un ţipăt:
— Lucky! Apoi, după un moment, repetă: Nu e Molly… E Lucky!
Miss Marple dădu din cap.
— Aveau părul de aceeaşi culoare, însă al ei, desigur, era negru la rădăcină pentru că era vopsit.
— Dar de ce poartă şalul lui Molly?
— I 1-a admirat. Am auzit-o că dorea să-şi cumpere unul la fel. În mod evident, a făcut-o.
— Aşadar, de aceea ne-am… Înşelat…
Evelyn începu să plângă când văzu că Miss Marple o priveşte.
— Cineva, zise Miss Marple, va trebui să-l anunţe pe soţul ei.
După un moment de ezitare, Evelyn zise:
— În regulă. O s-o fac eu.
Se întoarse şi se pierdu printre palmieri.
Miss Marple rămase o clipă nemişcată, apoi îşi întoarse capul foarte încet, zicând:
— Da, domnule colonel Hillingdon?
Edward Hillingdon apăru dintre copacii din spatele ei.
— Ştiaţi că sunt aici?
— V-am văzut umbra, spuse Miss Marple.
Liniştea se aşternu între ei.
Apoi el zise, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi:
— Aşadar, până la urmă şi-a împins norocul prea departe.
— Mi se pare că vă bucuraţi că a murit.

— Vă surprinde? Ei bine, n-o să neg asta. Mă bucur că a murit.

— Moartea e deseori soluţia problemelor noastre.

Edward Hillingdon îşi întoarse încet capul. Miss Marple îi întâlni ochii calmi şi hotărâţi.

— Dacă socotiţi cumva că… Zise el apropiindu-se de ea.

Tonul lui devenise brusc ameninţător.

Miss Marple îi replică liniştită:

— Soţia dumneavoastră şi domnul Dyson trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Sau domnul Kendal, însoţit de doctorul Graham.

Edward Hillingdon se relaxă. Se întoarse şi se uită în jos, la femeia moartă.

Miss Marple plecă agale. Imediat ce se depărtă, mersul ei se înteţi. Se opri în apropierea bungalow-ului ei. Aici stătuse de vorbă cu maiorul Palgrave în acea zi. Aici începuse să caute în portofel fotografia cu criminalul.

Îşi aminti cum ridicase privirea şi cum faţa îi devenise purpurie… „Atât de urât, aşa cum spusese senora de Caspearo. Are un ochi rău.”

Un ochi rău… Ochi. Ochi.

Capitolul 24. Nemesis.

I

Domnul Rafiel nu auzise nici alarmele, nici căutările din acea noapte. Dormea dus în pat şi sforăia încet, când fu prins de umeri şi scuturat cu putere.

— Ei… Ce naiba… Ce dracu' se întâmplă?

— Eu mi-s, zise Miss Marple, ignorând pentru prima dată regulile gramaticale. Deşi ar fi trebuit să folosesc un cuvânt cu un impact mai mare. Grecii, cred, aveau un cuvânt pentru această noţiune. Nemesis, dacă nu mă-nşel.

Domnul Rafiel se ridică pe perne cât de sus putu. Se uită lung la ea. Miss Marple, care stătea în lumina lunii, purtând pe cap o eşarfă de lână de culoare roz pal, nu arăta nici pe departe a Nemesis.

— Aşadar, sunteţi Nemesis, nu-i aşa? Zise domnul Rafiel după o scurtă pauză.

— Sper să fiu, cu ajutorul dumneavoastră.

— Vă supăraţi dacă vă rog să-mi explicaţi despre ce vorbiţi acum, în toiul nopţii?

— Cred că trebuie să acţionăm rapid. Foarte rapid. Am fost naivă. Foarte naivă. Trebuia să-mi dau seama de la bun început despre ce e vorba. Era atât de simplu!

— Ce era uşor şi despre ce e vorba?

— În timp ce dumneavoastră dormeaţi, s-au întâmplat foarte multe lucruri pe aici, zise Miss Marple. A fost găsit un cadavru. La început am crezut că este al lui Molly Kendal. Nu era aşa, era Lucky Dyson. Înecată în pârâu.

— Lucky? Se miră domnul Rafiel. Înecată, ă? În pârâu. S-a sinucis sau a înecat-o cineva?

— A înecat-o cineva, zise Miss Marple.

— Înţeleg. Cel puţin, aşa cred. Asta aţi vrut să spuneţi afirmând că era simplu? Greg Dyson a fost întotdeauna favoritul numărul unu şi chiar el s-a dovedit a fi. Nu-i aşa? Asta credeţi? Şi vă temeţi că ar putea scăpa basma curată.

Miss Marple trase aer în piept.

— Domnule Rafiel, aveţi încredere în mine? Trebuie să împiedicăm comiterea altei crime.

— Am crezut că aţi spus că a fost deja comisă.

— Acea crimă a fost comisă din greşeală. O altă crimă e pe cale să fie comisă dintr-un moment într-altul. Nu avem timp de pierdut. Trebuie s-o împiedicăm. Trebuie să plecăm chiar acum.

— Vă e uşor să vorbiţi aşa, zise domnul Rafiel. „Noi” spuneţi? Ce credeţi că aş putea face eu? Nu pot nici să merg fără ajutor. Ce aş putea face eu ca să împiedic o crimă? Dumneavoastră aveţi cam o sută de ani, iar eu sunt un moş ramolit.

— Eu mă gândeam să apelaţi la ajutorul lui Jackson, sugeră Miss Marple. Jackson va face tot ce-i cereţi, nu-i aşa?

— Aşa este, zise domnul Rafiel, mai ales dacă-i promit că-l voi recompensa. Asta doriţi?

— Da. Spuneţi-i să vină cu mine şi să-mi asculte ordinele.

Domnul Rafiel se uită la ea preţ de vreo şase secunde, apoi zise:

— Se aranjează! Bănuiesc că îmi asum unul dintre cele mai mari riscuri din viaţa mea. Ei bine, n-o să fie nici primul, nici ultimul. Jackson, strigă el, apăsând totodată soneria de lângă pat.

Jackson apăru din camera de alături în mai puţin de treizeci de secunde.

— Aţi sunat, domnule? S-a întâmplat ceva? Se opri apoi uitându-se lung la Miss Marple.

— Uite ce este, Jackson, vei face exact ce îţi spun eu. O vei însoţi pe Miss Marple. Te vei duce acolo unde te duce ea şi vei face exact ce îţi spune să faci. Vei asculta orice ordin îţi va da. Ai înţeles?

— Eu…

— Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Şi pentru efort, zise domnul Rafiel, voi avea grijă să te răsplătesc cum se cuvine. Nu vei rămâne în pierdere.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Haide, domnule Jackson, îl îndemnă Miss Marple. Îi vom spune doamnei Walters să vină la dumneavoastră, zise ea întorcându-se spre domnul Rafiel. Vă va ajuta să vă ridicaţi din pat şi vă va aduce şi pe dumneavoastră.

— Unde să mă aducă?

— În bungalow-ul soţilor Kendal, zise Miss Marple. Cred că Molly se va întoarce acolo.

II

Molly venea pe poteca dinspre mare. Privea fix înainte. Ofta încet din când în când…

Urcă treptele terasei, se opri puţin, apoi deschise uşa şi intră în dormitor. Luminile erau aprinse, însă camera era goală.

Molly străbătu camera şi se duse să se aşeze pe pat. Rămase aşa câtva timp, trecându-şi mâna peste frunte şi încruntându-se.

Apoi privi atent în jurul ei, îşi strecură mâna sub saltea şi scoase cartea care era ascunsă acolo. Se aplecă peste ea pentru a găsi paginile pe care le dorea.

Apoi înălţă capul când auzi paşi de afară. Cu o mişcare rapidă şi vinovată, ascunse cartea la spate.

Tim Kendal, gâfâind de la efort, intră şi răsuflă uşurat când o văzu.

— Slavă Domnului! Pe unde ai umblat, Molly? Te-am căutat peste tot.

— M-am dus la pârâu.

— Te-ai dus… Zise el oprindu-se brusc.

— Da. M-am dus la pârâu. Dar n-am putut aştepta acolo. N-am putut. Era cineva în apă. Mort.

— Vrei să spui… Ştii că am crezut că tu eşti? Abia acum am aflat că de fapt era Lucky.

— N-am omorât-o eu. Trebuie să mă crezi, Tim, n-am omorât-o eu. Sunt sigură că n-am omorât-o eu… Mi-aş fi amintit dacă aş fi făcut-o, nu-i aşa?

Tim se lăsă pe celălalt capăt al patului.

— N-ai făcut-o? Eşti sigură că n-ai făcut-o? Nu, nu, bineînţeles că n-ai făcut-o! Apoi zise calm: Nu începe să gândeşti aşa, Molly. Lucky s-a înecat. Bineînţeles că s-a sinucis. Hillingdon rupsese relaţia cu ea. S-a dus la pârâu şi s-a aşezat în apă, cu faţa în jos.

— Lucky n-ar face aşa ceva. N-ar face niciodată aşa ceva. Dar nu eu am omorât-o. Jur că n-am făcut-o eu.

— Draga mea, bineînţeles că nu tu ai făcut-o!

Tim o îmbrăţişă, însă ea se desprinse din braţele lui.

— Urăsc acest loc. Trebuia să fie doar soare şi distracţie. Părea să fie doar soare şi distracţie. Dar nu a fost deloc aşa. În schimb, e o umbră, o umbră mare şi neagră… Iar eu sunt în ea – şi nu pot ieşi…

Aproape că striga.

— Şşş, Molly! Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te!

Tim intră în baie şi se întoarse cu un pahar.

— Uite! Bea asta. Te va linişti.

— Eu… Nu pot bea nimic. Îmi clănţăne dinţii.

— Ba da, poţi, draga mea. Stai jos. Aici, pe pat. O luă în braţe. Apropie paharul de buzele ei şi îi spuse: Uite, bea-l.

De dincolo de uşa de sticlă se auzi o voce.

— Jackson, rosti Miss Marple clar. Du-te. Ia-i paharul din mână şi ţine-l strâns. E puternic şi s-ar putea să reacţioneze violent din cauza situaţiei în care se află.

Jackson avea câteva calităţi notabile. În primul rând, îi plăceau banii, iar şeful lui, care era o persoană impozantă şi autoritară, îi promisese bani. În al doilea rând, era un bărbat cu musculatura dezvoltată de exerciţiile pe care le făcea. În al treilea rând, ştia că datoria lui era să acţioneze, nu să gândească.

Rapid ca un fulger, străbătu camera. Cu o mână îi luă lui Tim paharul pe care îl ţinea în dreptul buzelor lui Molly, iar cu cealaltă îl imobiliză. Îi strânse rapid de încheietura mâinii şi îl făcu să dea drumul la pahar. Tim se întoarse să riposteze, însă strânsoarea era prea puternică.

— Ce naiba… Dă-mi drumul. Dă-mi drumul. Ai înnebunit? Ce crezi că faci?

Tim se luptă cu îndârjire.

— Ţine-l bine, Jackson, îi ceru Miss Marple.

— Ce se întâmplă? Care e problema? Întrebă domnul Rafiel, făcându-şi apariţia în cameră sprijinit de Esther Walters.

— Dumneavoastră întrebaţi ce se întâmplă? Strigă Tim. Valetul dumneavoastră şi-a ieşit complet din minţi, asta s-a întâmplat. Spuneţi-i să mă lase în pace.

— Nu, zise Miss Marple.

Domnul Rafiel se întoarse către ea.

— Haide, vorbeşte, Nemesis, zise el. Trebuie să aflăm sentinţa.

— Am fost naivă şi proastă, răspunse Miss Marple, dar acum nu mai sunt proastă. Când conţinutul acelui pahar din care încerca s-o convingă pe soţia lui să bea va fi analizat – jur pe sufletul meu – veţi descoperi că lichidul conţine o doză letală de narcotice. Vedeţi dumneavoastră, este aceeaşi formulă din povestea maiorului Palgrave. O soţie depresivă încearcă să se sinucidă, soţul intervine la timp şi o salvează, însă a doua oară reuşeşte. Da, este exact aceeaşi formulă. Maiorul Palgrave mi-a spus povestea şi a scos o fotografie, apoi şi-a ridicat privirea şi s-a uitat…

— Peste umărul dumneavoastră drept, continuă domnul Rafiel.

— Nu, zise Miss Marple scuturând din cap. N-a văzut nimic peste umărul meu drept.

— Ce tot spuneţi acolo? Mi-aţi zis că…

— V-am dezinformat. M-am înşelat amarnic. Mai naivă de atât nu puteam fi. Maiorul Palgrave părea că se uită peste umărul meu drept, privind, într-adevăr spre ceva… Însă nu putea vedea nimic în acea direcţie pentru că se uita prin ochiul său stâng, iar ochiul său stâng era de sticlă.

— Îmi amintesc – avea un ochi de sticlă, zise domnul Rafiel. Uitasem sau, mai degrabă, am luat de bun ce mi-aţi spus dumneavoastră. Vreţi să spuneţi că nu vedea nimic?

— Bineînţeles că vedea, zise Miss Marple. Vedea foarte bine, însă doar cu un ochi. Ochiul cu care vedea era cel drept. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, probabil că se uita la ceva sau la cineva nu în dreapta, ci în stânga mea.

— Era cineva în stânga dumneavoastră?

— Da, zise Miss Marple. Tim Kendal şi soţia sa stăteau la o masă nu departe de mine. Masa lor era lângă un tufiş de hibiscus. Se uitau peste registrele contabile. Aşa că vi-l puteţi imagina pe maior ridicându-şi privirea. Este adevărat că ochiul său de sticlă se uita peste umărul meu drept, însă ceea ce a văzut de fapt a fost un bărbat aşezat lângă un tufiş de hibiscus – faţa era aceeaşi, poate puţin mai în vârstă, însă era faţa bărbatului din fotografie. Tot lângă un

hibiscus. Tim Kendal auzise povestea pe care maiorul o spunea şi remarcase că acesta îl recunoscuse. Aşa că, desigur, trebuia să-l omoare. Mai târziu a trebuit s-o omoare şi pe Victoria, pentru că aceasta îl văzuse punând flaconul cu pastile în camera maiorului. Nu suspectase nimic pe moment, pentru că era normal ca Tim Kendal să intre cu diverse ocazii în bungalow-urile oaspeţilor săi. Poate că înapoia ceva ce fusese uitat pe masa din restaurant. Însă Victoria se mai gândise la asta şi îi pusese nişte întrebări, aşa că trebuia să scape de ea. Dar aceasta este adevărata crimă, crima pe care o plănuise. Vedeţi dumneavoastră, el este specializat în ucis soţii.

— Ce sunt tâmpeniile astea, ce… Strigă Tim Kendal.

Pe neaşteptate, se auzi un strigăt sălbatic. Esther Walters se desprinse de domnul Rafiel, aproape aruncându-l pe acesta pe jos, şi se năpusti în cameră. Trase apoi în van de Jackson.

— Dă-i drumul, dă-i drumul! Nu e adevărat. Nimic nu e adevărat. Tim… Dragul meu Tim, ştiu că n-ai putut face aşa ceva. Ştiu că n-ai face asta. E numai vina fetei îngrozitoare cu care te-ai căsătorit. Ea a răspândit minciuni despre tine. Nu sunt adevărate. Nimic nu e adevărat. Eu te cred şi am încredere în tine. Nu voi crede niciodată un cuvânt din ceea ce spune. Eu voi…

În acel moment, Tim Kendal îşi pierdu controlul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai taci, căţea nenorocită! Zise el. Chiar nu poţi să-ţi ţii fleanca? Ţii morţiş să mă vezi legănându-mă în ştreang? Taci din gură! Închide-ţi gura aia mare şi urâtă.

— Biete fiinţe fără minte, zise încet domnul Rafiel. Deci asta era!

Capitolul 25.

Miss Marple îşi foloseşte imaginaţia

— Deci asta era! Exclamă domnul Rafiel.

El şi Miss Marple stăteau de vorbă.

— Avea o relaţie cu Tim Kendal, nu-i aşa?

— Cu indulgenţă o poţi numi o relaţie, zise Miss Marple pe un ton oficial. După părerea mea, era mai degrabă un ataşament romantic, întreţinut de speranţa că se vor căsători într-o bună zi.

— Când, după moartea soţiei lui?

— Nu cred că biata Esther Walters ştia că Molly avea să moară, zise Miss Marple. Cred că doar a crezut povestea pe care i-a spus-o Tim despre Molly, cum că era îndrăgostită de alt bărbat, care venise după ea aici şi mai cred că ea conta pe faptul că Tim va divorţa în cele din urmă. În ceea ce o priveşte pe Esther, cred că totul era cuviincios şi respectabil. Însă ea era foarte îndrăgostită de el.

— Ei bine, nici nu e greu de înţeles. Era un tip arătos. Dar ce anume l-a atras pe el la ea – ştiţi şi asta?

— Dumneavoastră ştiţi, nu-i aşa? Zise Miss Marple.

— Îndrăznesc să spun că am o idee, dar nu-mi dau seama cum aţi aflat dumneavoastră de asta. Aşa cum stau lucrurile, nu înţeleg nici cum a putut afla Tim Kendal de asta.

— Păi, cred că, cu puţină imaginaţie, v-aş putea explica totul, însă ar fi mai simplu dacă mi-aţi spune dumneavoastră mie.

— N-am de gând să vă spun eu, zise domnul Rafiel. Spuneţi-mi dumneavoastră, dacă sunteţi atât de isteaţă.

— Păi, mi se pare că v-am sugerat deja, începu Miss Marple, că valetul dumneavoastră, Jackson, are obiceiul de a vă cotrobăi printre acte, din când în când.

— Se prea poate, încuviinţă domnul Rafiel, însă nu aş fi crezut că i-ar fi putut folosi ceva de acolo. M-am asigurat eu însumi de asta.

— Bănuiesc că v-a citit testamentul, zise Miss Marple.

— O, înţeleg. Da, da. Am la mine o copie a testamentului.

— Mi-aţi spus, continuă Miss Marple, mi-aţi spus (întocmai ca Humpty Dumpty – clar şi răspicat) că nu i-aţi lăsat nimic lui Esther Walters prin testament. Aţi fost foarte categoric când aţi vorbit de ea şi de Jackson. Bănuiesc că era

adevărat în cazul lui Jackson. Nu i-aţi lăsat nimic, însă i-aţi lăsat lui Esther Walters bani, deşi nu aveaţi de gând să-i daţi vreun indiciu în acest sens, nu-i aşa?

— Da, aşa este, însă nu ştiu de unde ştiţi dumneavoastră asta.

— Ei bine, din felul în care aţi insistat asupra acestui aspect, răspunse Miss Marple. Am o oarecare experienţă când vine vorba de minciuni.

— Mă predau, zise domnul Rafiel. În regulă. I-am lăsat lui Esther 50 000 de lire. Ar fi fost o surpriză plăcută după moartea mea. Bănuiesc că, ştiind acest lucru, Tim Kendal s-a decis s-o elimine pe actuala lui soţie cu o doză de ceva sau prin orice altă metodă şi apoi să se căsătorească cu cele 50 000 de lire şi cu Esther Walters. Apoi să scape de ea mai încolo. Dar nu înţeleg cum de a aflat el că Eshter avea să moştenească 50 000 de lire.

— I-a spus Jackson, desigur, zise Miss Marple. Ştiţi că cei doi erau amici. Tim Kendal era amabil cu Jackson fără vreun motiv anume. Dar cred că pe lângă alte bârfe, lui Jackson îi scăpase că, fără ştirea ei, Esther Walters avea să moştenească o groază de bani, aşa cum probabil că i-o fi spus şi că spera s-o convingă pe Esther Walters să se mărite cu el, deşi nu avusese mare succes în demersul de a-i cuceri inima. Da, aşa cred că s-a întâmplat.

— Lucrurile pe care vi le imaginaţi par întotdeauna foarte plauzibile, zise domnul Rafiel.

— Dar am fost naivă, replică Miss Marple. Foarte naivă. Vedeţi dumneavoastră, lucrurile se potriveau prea bine. Tim era nu numai un om rău, ci şi foarte inteligent. Era, în mod deosebit, bun la răspândit zvonuri. Bănuiesc că jumătate din lucrurile care mi s-au spus provin de la el. Circulau zvonuri despre Molly care dorea să se căsătorească cu un bărbat indezirabil, însă cred că acel bărbat indezirabil era chiar Tim Kendal, deşi pe vremea aceea nu folosea acest nume. Familia ei auzise ceva, probabil că avea o origine incertă. Aşa că el a făcut-o pe ofensatul, a refuzat să fie dus

de Molly şi prezentat familiei, apoi au pus amândoi la cale o mică schemă care i-a amuzat foarte tare. Ea a pretins că îl părăseşte. Apoi a apărut un anume Tim Kendal, l-au recomandat cunoscuţii, apoi familia lui Molly l-a primit cu braţele deschise, considerându-l tânărul care îl va scoate din scenă pe delincvent. Cred că şi Molly s-a distrat bine pe tema asta. Oricum, s-a măritat cu el, iar cu banii ei au cumpărat hotelul de la foştii proprietari şi s-au mutat aici. Îmi imaginez că a cheltuit o bună parte din banii ei. Iar când a dat peste Esther Walters a întrezărit perspectiva altor câştiguri.

— Cum de nu s-a gândit să scape de mine? Întrebă domnul Rafiel.

Miss Marple îşi drese glasul.

— Cred că a vrut să se asigure că o cucereşte mai întâi pe doamna Walters. În plus… Adică… Miss Marple se opri brusc.

— În plus, şi-a dat seama că n-o s-o mai duc prea mult, completă domnul Rafiel. Şi că ar fi mult mai bine să mor de o moarte naturală. Din cauză că eram bogat. Morţile milionarilor sunt cercetate atent, nu-i aşa? Spre deosebire de morţile soţiilor.

— Da, aveţi mare dreptate. A spus atâtea minciuni! Zise Miss Marple. Amintiţi-vă de minciunile pe care le-a fabricat pentru Molly: i-a pus la îndemână o carte despre bolile psihice. I-a dat apoi medicamente care provoacă halucinaţii şi coşmaruri. Să ştiţi că Jackson al dumneavoastră şi-a dat seama de asta. Cred că a recunoscut o mare parte din simptome ca fiind efectele anumitor medicamente. Şi a venit în bungalow-ul ei pentru a arunca o privire pe policioara din baie. S-a uitat la crema de faţă. Probabil că i-a venit ideea de la poveştile despre vrăjitoarele care se dădeau cu uleiuri care conţineau mătrăgună. Mătrăguna din crema de faţă ar fi putut avea acelaşi efect. I-ar fi provocat lui Molly pierderi de memorie. Perioade de timp când nu ştia ce se întâmplase cu ea, vise în care zbura. Nici

nu e de mirare că s-a speriat de ea însăşi. Avea toate semnele unui dezechilibru psihic, şi Jackson nu era departe de adevăr. Poate că îi venise ideea de la poveştile maiorului Palgrave, despre felul în care femeile indiene foloseau datura pentru soţii lor.

— Maiorul Palgrave! Exclamă domnul Rafiel. Chiar aşa, acel bărbat!

— Şi-a provocat singur moartea, zise Miss Marple. Şi a fetei aceleia, sărmana Victoria. Şi a fost la un pas s-o provoace şi pe cea a lui Molly. Dar s-a priceput ca nimeni altul să recunoască un criminal!

— Ce v-a făcut să vă amintiţi brusc de ochiul lui de sticlă? Întrebă curios domnul Rafiel.

— Ceva din ce a zis senora de Caspearo. Vorbea prostii, despre cât era de urât şi că putea să deoache, iar eu i-am spus că era doar un ochi de sticlă, iar ea nu s-a putut abţine şi a spus că ochii lui se uitau în direcţii diferite, că era saşiu, ceea ce, bineînţeles, era perfect adevărat. Şi a mai zis că aduce ghinion. Am ştiut, am ştiut că ceea ce am auzit în ziua aceea era important. Noaptea trecută, chiar după moartea lui Lucky, m-a izbit dintr-odată. Apoi mi-am dat sema că nu era timp de pierdut…

— Cum de a ajuns Tim Kendal să ucidă altă femeie?

— Din pură întâmplare. Cred că planul lui era acesta: după ce i-a convins pe toţi – inclusiv pe Molly – că era labilă psihic şi după ce i-a administrat o doză considerabilă de medicamente, i-a spus că ei doi vor rezolva acest puzzle al crimelor, însă avea nevoie de ajutorul ei. După ce toată lumea mergea la culcare, ei aveau să plece separat şi să se întâlnească pe malul pârâului. A zis că ştia cine este criminalul şi că aveau să-i întindă o cursă. Molly a făcut ce i s-a spus – însă era confuză şi medicamentele pe care le luase au încetinit-o. Tim a ajuns acolo şi a crezut că cea pe care o vede este Molly. Păr blond şi şal vernil. A venit în spatele ei, i-a astupat gura, a aruncat-o în apă, apoi a ţinut-o acolo până a murit.

— Simpatic tip! Dar n-ar fi fost mai uşor să-i dea pur şi simplu o supradoză de somnifere?

— Mult mai uşor, bineînţeles. Însă asta ar fi putut stârni suspiciuni. Amintiţi-vă că toate narcoticele şi sedativele fuseseră luate din camera lui Molly. Iar dacă i-ar fi făcut rost cineva de altele, atunci cine altcineva decât soţul ei i-ar fi refăcut stocul? Dar dacă, într-un moment de disperare, s-ar fi ridicat din pat şi s-ar fi înecat, în timp ce soţul ei dormea inocent, totul ar fi fost o tragedie romantică şi nimeni n-ar fi bănuit că a fost înecată cu bună ştiinţă. În plus, adăugă Miss Marple, criminalii nu pot face lucrurile simplu. Nu se pot abţine să nu complice totul.

— Păreţi convinsă că ştiţi totul despre criminali. Aşadar, credeţi că Tim nu şi-a dat seama că a ucis altă femeie.

Miss Marple scutură din cap.

— Nici măcar nu s-a uitat la faţa ei, a fugit cât de repede a putut, a aşteptat o oră, apoi a organizat căutarea soţiei lui, jucând rolul soţului disperat.

— Dar Lucky ce naiba făcea în miez de noapte lângă pârâu?

Miss Marple tuşi jenată.

— Probabil că aştepta pe cineva acolo.

— Pe Edward Hillingdon?

— O, nu, zise Miss Marple. Relaţia lor era deja istorie, mă întreb dacă nu cumva e posibil să-l fi aşteptat pe Jackson.

— Pe Jackson?

— Am remarcat o dată sau de două ori cum îl privea, murmură Miss Marple, uitându-se jenată în altă direcţie.

Domnul Rafiel fluieră.

— Ia uite ce-mi face motanul Jackson! Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva! Probabil că Tim a avut un şoc când a descoperit că ucisese pe altcineva.

— Da, într-adevăr. Cred că a fost disperat. Molly era vie şi hoinărea prin împrejurimi. Iar povestea pe care o răspândise cu atâta grijă despre instabilitatea ei psihică n-ar fi avut nici o şansă la un consult medical de rutină. Şi

odată ce-i spusese deja povestea cu întâlnirea pe malul pârâului, ce-i mai rămânea lui Tim de făcut? Mai avea doar o soluţie: să termine cu ea cât mai repede posibil. La urma urmei, erau şanse ca oamenii să mai creadă că, într-un acces de nebunie, o omorâse pe Lucky, apoi, îngrozită de fapta ei, se sinucisese.

— Şi acela este momentul când dumneavoastră v-aţi hotărât să jucaţi rolul lui Nemesis, nu-i aşa? Se lăsă pe spate şi izbucni în hohote de râs. E o glumă al naibii de bună, zise el. Nici nu vă imaginaţi cum arătaţi noaptea aceea cu eşarfa de lână roz pe cap, stând acolo şi declarând solemn că sunteţi Nemesis! Nu voi uita niciodată scena aceea!

Epilog.

Venise timpul, iar Miss Marple aştepta avionul la aeroport. O conduseseră foarte mulţi oameni. Cuplul Hillingdon plecase deja. Gregory Dyson zburase pe altă insulă şi umbla vestea că, mai nou, atenţia îi fusese captată de o tânără văduvă din Argentina. Senora de Caspearo se întorsese în America Latină.

Şi Molly venise s-o conducă pe Miss Marple. Era palidă şi slăbită, însă suportase descoperirea legată de soţul ei foarte bine, dar cu ajutor specializat, din partea unei persoane din Anglia căreia îi telegrafiase domnul Rafiel, se ocupa în continuare de hotel.

— Îţi va face bine să fii ocupată, remarcă domnul Rafiel. Te ţine departe de gândurile negre. Ai aici un loc frumos.

— Credeţi că crimele…

— Oamenii adoră crimele, atunci când cazurile sunt rezolvate, o asigură domnul Rafiel. Vezi-ţi de viaţă, fata mea! Nu trebuie să îţi pierzi încrederea în toţi bărbaţii doar pentru că ai întâlnit băiatul nepotrivit.

— Aşa spunea şi Miss Marple, zise Molly. Îmi tot spune că Domnul Perfecţiune va apărea într-o bună zi.

Domnul Rafiel zâmbi la acest gând. Pe lângă Molly, se mai aflau acolo cei doi Prescott, domnul Rafiel, bineînţeles, şi

Esther – care arăta mai bătrână şi mai tristă – cu care domnul Rafiel era neaşteptat de amabil. Se afla şi Jacskon acolo, prefăcându-se că se ocupă de bagajele lui Miss Marple. Era numai zâmbet în acele zile şi se vedea de la o poştă că dăduse norocul peste el, financiar vorbind.

Se auzi un huruit pe cer. Sosea avionul. Lucrurile nu erau atât de formale aici. Nu se anunţa prin staţie să mergi la culoarul 8 sau 9. Ieşeai pur şi simplu pe pistă dintr-un micuţ pavilion plin cu flori.

— La revedere, draga mea, zise Miss Marple, sărutând-o pe Molly.

— La revedere. Vă aşteptăm pe la noi, zise domnişoara Prescott, făcându-i călduros cu mâna.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse reverendul. Susţin invitaţia pe care v-a făcut-o sora mea.

— Numai bine, doamnă, îi ură Jackson, şi nu uitaţi că, ori de câte ori doriţi un masaj gratis, e suficient să-mi daţi de veste şi vă voi face o programare.

Numai Esther Walters se depărtă puţin când veni vremea să-şi ia la revedere. Miss Marple nu vru să forţeze lucrurile. Domnul Rafiel fu ultimul. O luă de mână şi îi zise:

— Ave Caesar, nos morituri te salutamus5, zise el.

— Din păcate, zise Miss Marple, nu ştiu prea multă latină.

— Dar înţelegeţi ce v-am spus?

— Da.

Nu mai spuse nimic altceva. Ştia foarte bine ce-i spusese.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise ea.

Apoi străbătu pista şi se urcă în avion.

SFÂRŞIT

1 William Shakespeare, Macbeth, Actul 3, Scena 2, traducere de Ion Vinea, Ed. Univers, 1988 (n.red.)

2 Termen din hindi care avea sensul de „adevărat gentleman”, (n.red.)

3 Criminal Investigation Department – Departamentul de Investigaţii Criminalistice

4 Isaia 6:8 (n.tr.)

5 Corect este: „Ave, Caesar, morituri te salutant”, Suetonius, De Vita Caesarum.